CGT

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Setembre 2007 • número 89 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

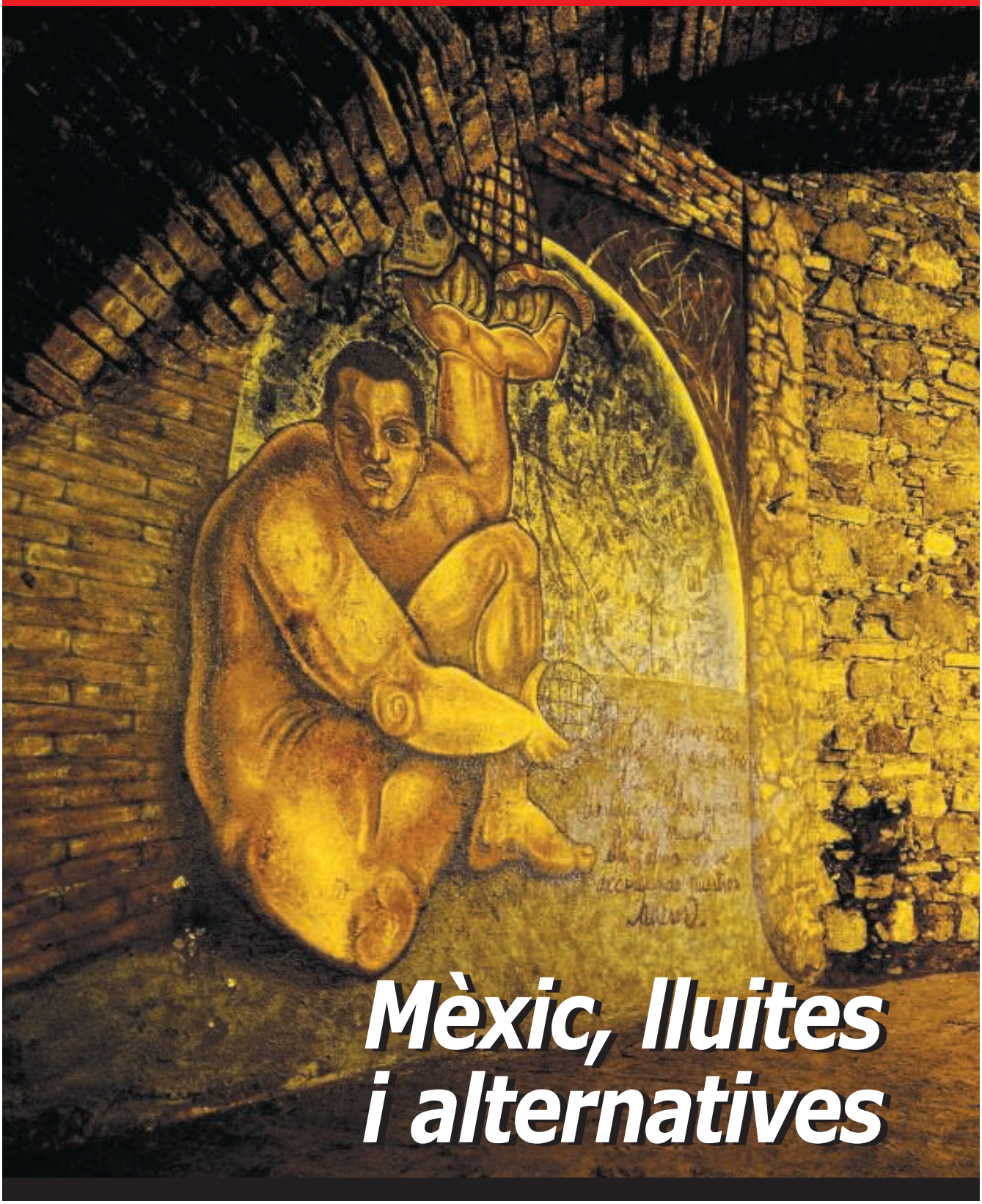

Mèxic, lluites i alternatives

Foto: Didac Salau

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a, 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es. Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Celebració al Col·lectiu Catalunya i a la CGT: finalment, visibles!

Des de fa uns anys hi ha un nou concepte que corre per la xarxa d'internet del nostre país: es tracta de la **Catosfera.** Aquesta "Catosfera" vindria a ser el nom que rep la blogosfera catalana, el conjunt de blogs (o blocs, en català normatiu) escrits en català i la comunitat virtual que existeix al voltant d'aquests blocs. Aquest terme va ser inventat pel blocaire català Toni Ibáñez el 6 de gener de 2005 i s'ha popularitzat enormement des de llavors, apareixent en diversos llibres, articles i treballs de recerca.

El cas és que l'entitat Òmnium Cultural (http://omnium.cat) va convocar un concurs per tal de trobar els 200 webs de la Catosfera. Entre els 200 webs triats hi apareix el web de la Confederació General del Treball de Catalunya (http://www.cgtcatalunya.cat), amb el comentari següent: *"És un web amb molta informació sobre sindicalisme, moviments socials, el món del treball... i el segon més visitat en català sobre sindicalisme. Però té el valor afegit de ser un node de moviments socials no només sindicals."*

El nostre és l'únic web sindical citat en tota la llista de 200 llocs webs seleccionats. Ni el lloc web de la CONC, ni el de la UGT de Catalunya, ni molt menys cap altre dels sindicats que un pensaria que serien més visitats en principi pels visitants del web d'una entitat com Òmnium Cultural.

Evidentment no ens pujaran els fums al cap amb tot això: la blogosfera catalana encara és molt petita i, si un es para a observar aquests webs i blocs premiats, es trobarà immers dintre del joc de les absències i de les presències. Dintre de les absències remarcables hi ha llocs web de referència dintre de l'àmbit català que no apareixen citats (com per exemple, el node barceloní de la xarxa Indymedia) i, si enlloc d'això volem fixar-nos més aviat en les presències, podríem citar per exemple el lloc web del periodista neoliberal (és un eufemisme) Salvador Sostres. Probablement a ell tampoc li agradarà ser citat junt a nosaltres...

Tot i això, per nosaltres ha estat molt engrescador saber que som l'únic lloc web sindical citat per aquesta votació. Malgrat tot, els 200 webs mencionats que ens acompanyen en aquesta selecció no deixen de ser un bon recull del bo i millor de la xarxa internet en llengua catalana. Saber què som allà, sense buscar-ho, compromesos únicament en la difusió de les notícies, articles i convocatòries que ens són pròpies, és una satisfacció. Si el lloc web de la CGT de Catalunya és mencionat en aquestes votacions enlloc d'altres que teòricament haurien de tenir més potència i capacitat com per passar davant nostre, és conseqüència probablement a l'esforç de **tots els companys i les companyes** de la Confederació que ens han anat passant les informacions i col·laborant en la mesura de les seves possibilitats en omplir el nostre lloc web de continguts.

Aprofitem l'ocasió per avisar-vos que s'apropen novetats dintre del nostre web:

"Com a conseqüpeia dels atacs continus, intrusions i problemes que ha hagut de passar el nostre web diverses vegades per part d'elements *crackers*, problemes que no només ens afectaven a nosaltres, sinó també al servidor on el tenim allotjat (Pangea - Comunicació per a la Cooperació) i donat que aquests problemes estaven ocasionats principalment pel tipus de programari vulnerable utilitzat fins ara en el nostre gestor dinàmic de continguts que feiem servir, hem decidit canviar de programari a un altre de més segur, i que probablement ens donarà millors resultats en el futur. Però malauradament, per tal de fer això, no ens ha quedat cap més remei que decidir el dur a terme momentàniament un manteniment mínim del web, actualitzant notícies, però deixant d'actualitzar la primera pàgina del mateix, centrant-nos en canviar el format del web, renovant-lo completament. Us agraïm la vostra comprensió".

Còmic - Ácido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Pep i tu, SAT, Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas, Correllengua, CASC, Antonio Pérez Collado, Assemblea per la Comunicació Social, Tanquem les Nuclears, Miquel-Dídac Piñero, Enric Marco, Josep Manel Alarcó, Federico Solano, Francesc Arnau, Federació d'Entitats Ecologistes, Contrainfos, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau (portada); Jordi Sàlvia, Pau Juvillà i Ariadna Nieto. **Il·lustracions:** J. Kalvelldo. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el dissabte 5 d'agost del 2007.

"Cal lluitar contra el fort per deixar de ser febles, i contra nosaltres mateixos, quan siguem forts"

Lluís Maria Xirinachs

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/

REPORTATGE

Mèxic ha esdevingut un espai important per a les lluites anticapitalistes mundials des d'un punt de vista no burocràtic i llibertari

L'EZLN va suposar la irrupció d'una nova manera de fer política sense prendre el poder

MÈXIC

Un laboratori d'idees i lluites

Col·lectiu Catalunya

Ens els últims anys, els diversos estats de Mèxic estan esdevenint una mena de laboratori on es couen lluites i idees de gran interès per als moviments socials que aspiren a un canvi radical de societat. En aquestes pàgines del "Catalunya" oferim unes pinzellades d'allò que s'hi està generant: el zapatisme, posat en escena de nou fa uns anys de la mà de l'EZLN des de Chiapas i estenent-se per Mèxic i a nivell internacional, una mostra més d'això en seria la II Trobada entre els pobles zapatistes i els pobles del món realitzada el passat mes de juliol; les lluites populars a Oaxaca, que han generat àmplies mobilitzacions i una fortíssima repressió per part de l'Estat exemplificada en la detenció de quatre companyes catalanes una de les quals entrevistem en aquest mateix número a la contraportada, exponents innovadors d'aquestes lluites en serien l'Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca (APPO) o Voces Oaxaqueñas Construyendo Autonomía y Libertad (VOCAL); l'anarquisme, en procés de reorganització i extensió, com es pot veure en la realització de la Trobada Internacional Anarquista realitzada el passat juliol a Mèxic DF; i lligat amb tot això, el compromís ferm de la CGT amb aquestes lluites, la decicida voluntat d'estrènyer relacions i de col·laborar-hi de forma solidària, com és el cas de l'agermanament amb el Municipi Autònom i Rebel Ricardo Flores Magon i de donar-los suport contra la repressió que pateixen per part d'Estat, cacics, exèrcit i policia.

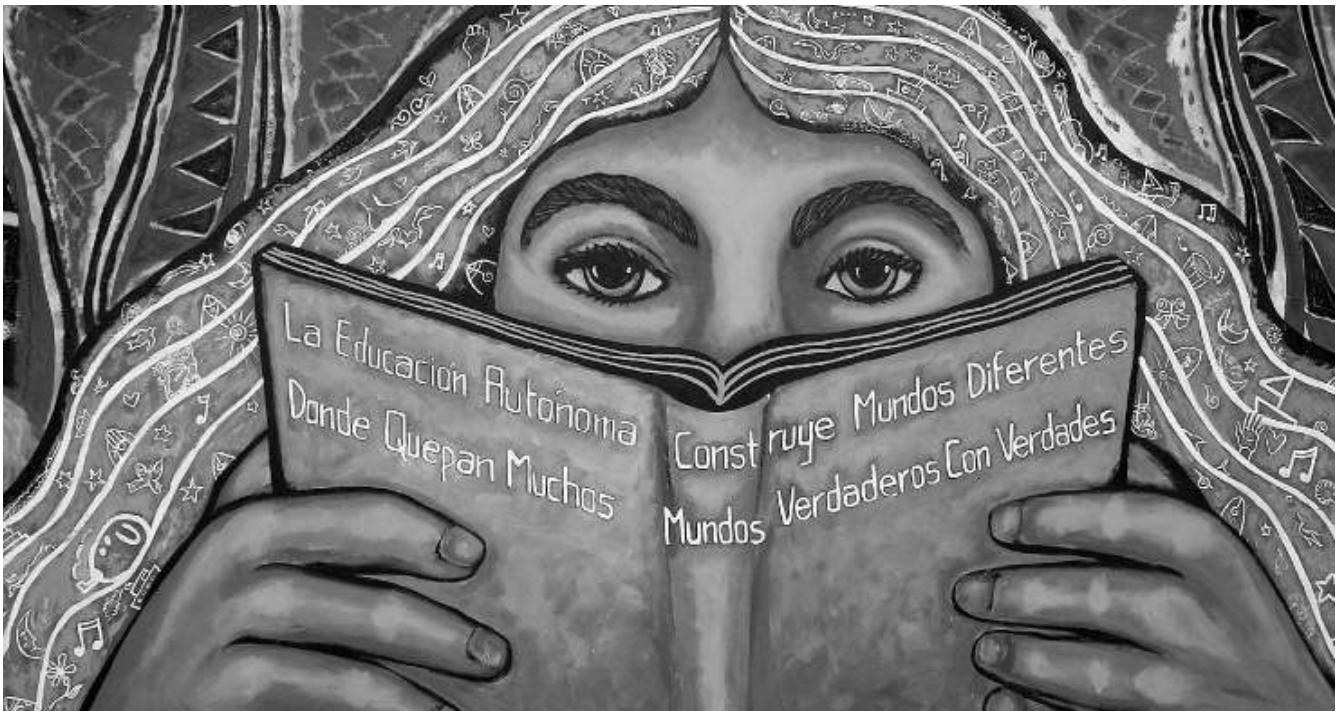

Foto: Dídac Salau

Afermem el suport i compromís amb les lluites socials de Mèxic

Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT

Mèxic viu una situació que podem definir com d'expansió dels moviments social, indígenes i insurgents.

-Atès que és un país amb més de 100 milions d'habitants i un sistema salvatgement oligàrquic, caciquil i mercenari, on els EUA tenen enormes interessos econòmics, les respostes populars estan sent reprimides amb una enorme violència per part d'una classe política cent per cent corrupta. Tot val per ocultar segrests, assassinats, violacions,…

-La insurrecció és eminentment indígena, encara que també hi ha suports dispersos d'altres sectors (Oaxaca, Juárez,…) en nuclis urbans (universitat, barris, joves, maquiles,..). L'EZLN juga un paper fonamental com referent ètic i moral de les lluites el que garanteix a les seves propostes un respecte social indiscutible. L'Altra Campanya mexicana aglutina ara a la major part de les lluites d'un extrem a un altre de Mèxic.

-L'ELZN representat per la Comissió 6a de l'EZLN com nucli de coordinació, l'Altra Campanya com a forma d'extensió de les lluites a Mèxic i la Comissió Intergalàctica per al desenvolupament internacional, són les formes adoptades pel zapatisme mexicà en la fase actual.

-Tota aquesta estratègia es fonamenta sobre la base de l'autonomia social desenvolupada pel trinomi Comunitats/Municipis/Caragols en la construcció del seu propi projecte i al marge/front/contra l'Estat, dintre d'un procés de compromís transformador que sorgeix de la pròpia identitat tradicional i d'una reafirmació en els valors propis que pot sorprendre a qualsevol observador aliè.

-L'aposta del zapatisme clarament insurgent i horitzontal va definint, modelant i impulsant un moviment els senyals d'identitat del qual es van estenent. L'aposta antielectoralista que s'ha manifestat amb claredat enfront de l'estratègia PRD/AMLO i els seus aliats de les esquerres més institucionalistes, enllaça obertament amb moviments populars i revolucionaris ja existents durant les últimes dècades i alhora impulsa de manera decidida la presència activa de nous col·lectius en una línia més autònoma, llibertària, punk,….

-Les repressions dels últims mesos a Atenco i en Oaxaca donen la mesura de fins a on pot arribar el nivell de repressió del govern mexicà, al mateix temps que desenvolupa un programa de militarització de la societat mexicana a tots els nivells.

-La lluita a Oaxaca té els seus propis components i les seves pròpies formes. L'APPO no és l'EZLN i les gents de L'Altra de Oaxaca estan divididas d'una banda entre qui aposten perquè l'APPO sigui "l'organització" que englobi tota la lluita o bé els que aposten perquè pugui arribar a ser una "marca" electoral en si mateixa. D'altra banda, hi hauria qui se situa a l'APPO i a "l'Altra" i qui per recel prefereix lluitar fora de l'APPO (col·lectiu zapatista, ràdio caputxa, tots

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

presos, moviment de resistència llibertària,…).

-Juntament amb el EZLN i dintre del món indígena cal ressaltar l'enorme importància del Congrés Nacional Indígena, també impulsors de L'Altra Campanya, amb enorme influència entre els pobles indígenes de diversos estats.

-L'Altra quant a organització va a poc a poc i està molt lluny de considerar-se com a estructura ja que els límits de pertinença són flexibles i s'aniran definint durant bastant temps, conformada per persones i organitzacions que ara no comparteixen totes les actuacions i propostes. No obstant això, per a nosaltres és ja un magnific referent del conjunt mexicà.

-Si l'Altra va a poc a poc, l'Intergalàctic (com a espai de coordinació) va molt més a poc a poc. Considerem que en aquest moment encara es necessita mostrar al món la fortalesa del món insurgent i enfortir el contacte del món amb les comunitats.

-Per a la CGT el zapatisme, com a instrument de lluita a Mèxic, des d'una perspectiva anticapitalista i horitzontal i, sobretot, la societat insurgent que sorgeix del territori rebel per construir "altre món", són dos referents de primer ordre i han de ser per a nosaltres una prioritat de lluita i reivindicació per contribuir a la seva expansió i la seva defensa.

Compromisos de la CGT

1. Mantenir obert el treball de CGT de col·laboració i difusió sobre la realitat de les lluites a Mèxic.
2. Mantenir l'impuls a la nostra Comissió de Solidaritat amb Chiapas (www.cgtchiapas.org) i el suport directe a les comunitats.
3. Estendre, des del nostre acord del XV Congrés d'adhesió a la 6a, el nostre compromís amb el zapatisme mexicà a través d'un suport global a l'activitat del conjunt de les lluites i resistències mexicanes, donant un suport preferent a L'Altra Campanya.
4. Preparar una campanya antirepressiva i de suport a les/els preses/os com a conseqüència de les múltiples repressions obertes a Mèxic, en coordinació amb el zapatisme i L'Altra.
5. Preparar la possibilitat d'obrir un debat sobre sindicalisme anticapitalista i antiautoritari en coordinació amb el zapatisme i L'Altra.
6. Assumir i preparar una Campanya de denúncia i solidaritat davant una possible acció futura repressiva del govern mexicà contra les Comunitats rebels de Chiapas.
7. Desenvolupar i potenciar el coneixement, en el conjunt de l'afiliació de CGT, sobre el zapatisme, "L'Altra", les comunitats indígenes i el conjunt de les lluites i resistències mexicanes.

Campanya d'aportacions solidàries amb el Municipi Autònom i Rebel Ricardo Flores Magón

Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas de la CGT

Des de la Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas de la CGT, es porta a terme una campanya continuada de recollida d'aportacions econòmiques per ajudar a desenvolupar els projectes d'autogestió del Municipi Autònom i Rebel Ricardo Flores Magon, amb el qual la CGT està agermanat.

L'agermanament és una forma de vincular les comunitats indígenes de Chiapas amb grups, comunitats i municipis de tot el món. Els membres de la societat civil i les comunitats indígenes poden així enfortir les seves identitats i formes de resistència, entenent que el veritable agermanament no és allò que se'ls pugui aportar econòmica i materialment sino el fet de mantenir una relació i una comunicació en tots els aspectes, compartint experiències, coneixements, problemes, lluites, il·lusions i esperances, posant en practica l'ajut mutu.

La CGT, a través de la Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas, es va agermanar amb el Municipi Autònom i Rebel Ricardo Flores Magon. Des de llavors es manté una relació d'intercanvi i suport, amb visites i reunions periòdiques, aportacions econòmiques per a projectes en el municipi (educació, sanitat,...), i suport polític a la lluita zapatista.

Participa en la campanya

Per això, des de la CGT reafirmem el nostre suport a la seva lluita i a la reivindicació dels seus drets. Per això des de CGT recollim aportacions econòmiques per al desenvolupament de projectes autogestionaris en el municipi agermanat Ricardo Flores Magon o per fer front a altres necessitats que sorgeixin a Chiapas.

Podeu omplir un butlletí de domiciliació bancària detallant la vostra aportació, nom, telèfon i correu de contacte, i les vostres dades bancàries. Aquest butlletí es troba en uns tríptics informatius que podeu trobar en els locals de la Confederació General del Treball o bé demanar a la Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas: info@cgtchiapas.org

També podeu fer ingressos directes de forma periòdica al compte 0049-0001-53-2110066664 del SCH a nom de la Comisión Confederal de Solidaridad con Chiapas de la CGT, indicant qui fa l'aportació i especificant "apoyo a proyectos de Chiapas".

Més informació al web www.cgtchiapas.org

Va finalitzar el 28 de juliol a Chiapas

Realitzada la segona trobada entre els pobles zapatistes i els pobles del món

Secretaria de Relacions Internacionals CGT

El 28 de juliol de 2007, va finalitzar a Chiapas la II Trobada dels Pobles Zapatistes amb els Pobles del Món. Encara que inicialment estava previst que el recorregut passés pels cinc Caragols Zapatistes: Oventic, Morelia, La Garrucha, Roberto Barrios i La Realidad, finalment es va decidir, per motius logístics i principalment climatològics, concentrar-lo en els Caragols d'Oventic, Morelia i La Realidad. Això no va disminuir, en absolut, els continguts de la trobada, ja que hi van participar en les diferents taules companyes i companys de tots els caragols.

Cal destacar la brillant organització i acollida. En els tres caragols hi havia menjadors populars, dispensaris de salut, zones d'acampada, lavabos, etc. Tampoc cal passar per alt els actes culturals (obres de teatre, contes, poesies, balls, cançons populars…) que es van portar a terme tots els dies després de les taules de treball.

La participació internacional va ser d'unes 3.000 persones de països com Líban, Indonèsia, Corea, Veneçuela, Índia, Bolívia, Estat espanyol, Croàcia, Nova Zelanda, entre molts altres, pertanyents a tots els continents.

A aquesta II Trobada estaven convidades diverses organitzacions, algunes integrades a Via Campesina, de diferents països i que van participar de forma activa, ja que comparteixen amb el poble zapatista la seva lluita per la defensa de la terra. Durant la trobada, algunes d'elles com el MST de Brasil, van explicar les seves experiències entorn d'aquesta lluita i l'engegada d'una veritable reforma agrària, reforma promesa repetides vegades per Lula, però que no acaba d'arribar i que probablement no es faci efectiva mai.

Al llarg de les diferents plenàries es va poder escoltar la veu dels i les veritables protagonistes de tot aquest procés, explicant amb tot luxe de detalls com s'organitzen per exercir, encara que amb les lògiques limitacions, que la salut sigui un dret i una pràctica real en les seves comunitats i no un discurs buit.

Això es veu a simple vista, per exemple, amb la implantació de nombroses mesures higièniques i de prevenció de malalties, així com la construcció de clíniques, la formació de promotors de salut, etc. Per altra banda destaca el gran esforç que s'esta fent en matèria d'educació enfront de l'oblit sistemàtic que sofrien. Els i les promotores engeguen el pla educatiu acord als interessos i realitats de cada municipi autònom, adequant-se així el contingut de les matèries a les seves necessitats.

L'autogovern, a través de la Juntes de Bon Govern (JBG), segueix, entre altres principis, el de manar obeint. Aquest procés que va començar en el 2003 amb la creació dels caragols es caracteritza per l'elecció directa dels seus representants per tots els membres de les comunitats, la rotativitat en els càrrecs i la participació de tots els municipis que conformen el territori zapatista. Des de les JBG s'aporten solucions als diferents problemes creant els diversos canals de diàleg amb la finalitat d'arribar a la resolució dels conflictes mitjançant el consens.

Les dones, com la resta de dones del món, també duen la seva revolució dintre de la revolució i aquí van donant pasos endavant, obtenint els seus avanços i fent veure als companys que també existeixen. Aquests avenços es fan visibles de diverses formes: en la nombrosa participació d'elles en les JBG, com a coordinadores locals i de municipi, així com pertanyents als diferents comissariats d'aquestes juntes. També són promotores de salut i educació i hi ha hagut, durant tot la trobada, una presència més que visible en les diferents taules.

I com a prova d'aquest avanç la companya Everilda, candidata a membre del Comitè Clandestí Revolucionari Indígena, va convidar la resta de dones del món a la III trobada dels pobles zapatistes amb els pobles del món. Aquesta trobada serà de dones, estarà dedicada a la Comandanta Ramona i se celebrarà a La Garrucha a finals de desembre. Segons Everilda els homes també hi podran assistir: "Demanem als companys homes que ens ajudin amb la qüestió logística i puguin escoltar-nos, però calladets".

La delegació de la Confederació Gneral del Treball en aquesta trobada va estar formada per 10 persones de diferents parts de l'Estat espanyol. Seguint la trobada des del seu començament, vam veure i escoltar, igual que la resta de les i els participants, com s'organitza, des de baix i a l'esquerra, una societat alternativa a l'oficial. Ens van mostrar amb fets reals i a pesar de les dificultats, que és possible la construcció d'una societat basada en la democràcia directa, la justícia i la igualtat a partir del suport mutu i del treball col·lectiu, doncs aquestes gents van decidir fa temps dur a la pràctica la rebel·lia i la desobediència enfront del mal govern.

Veus a Oaxaca per construir autonomia i llibertat

http://www.vocal.lunasexta.org

Foto: **Pau Juvillà**

Qui integrem actualment aquest espai anomenat VOCAL som individus autònoms, col·lectius llibertaris, espais autogestionats, persones antiautoritàries, organitzacions magonistes, col·lectius zapatistes, grups anarquistes, barricaders i barricaderes, i integrants de l'Assemblea Popular dels Pobles d'Oaxaca (APPO) i alguns integrants de L'Altra Campanya. Tots i totes activistes del moviment social actual en la regió mexicana d'Oaxaca.

Aquest espai es planteja com una forma de conjuntar els esforços autònoms del poble d'Oaxaca mobilitzat, els quals participem activament en el moviment social formant part o no d'estructures organitzatives com ho és l'APPO i que ens preocupem per mantenir el nostre moviment social fidel als seus principis, autònom i independent dels partits polítics i reivindicant la forma assembleària com la forma més justa i harmònica d'arribar a entendre'ns, autoorganitzar-nos i autogovernar-nos, on els acords del poble no es basin en la competència de majories contra minories, ni en altres formes d'imposició que comunament exerceix el poder dels de dalt, sinó, en una relació de respecte mutu entre totes les parts del poble.

En aquest espai lluitem per la construcció, enfortiment i enllaç d'autonomies, ja que considerem l'autonomia dels pobles, grups, col·lectius, individus, organitzacions i altres, com una alternativa real d'oposició al sistema de govern autoritari actual. L'autonomia, com a procés de construcció d'altres realitats que mostrin que hi ha una altra manera de canviar les coses des de l'arrel on els pobles decideixin les seves pròpies formes i maneres de vida i no des de les institucions de poder que solament reformen els espais opressius i repressius com els partits polítics que produeixen tirans, cacics i autoritarisme en les persones que accedeixen a ells per mitjà de llocs d'autoritat. És per això que els treballs d'aquest espai no es veuen limitats als temps electorals, ja que amb ells o sense ells l'autonomia avança en l'organització i proposta de l'altra societat possible.

En el moment actual del moviment, davant els processos electorals, que han estat presentats com una possibilitat per assolir la victòria de la nostra lluita, creiem que és necessari acudir amb les nenes, nens, dones, homes, pobles i regions del nostre estat que es van acostar i participen en aquest gran moviment precisament per la independència i autonomia pel que fa als partits polítics, per confirmar, als que compartim aquesta idea, que aquesta situació és una circumstància i que haurem de sortir endavant dels processos electorals, més enfortits i més madurs per enfrontar les envestides dels governs del poder que serveixen als interessos dels amos dels diners que són els causants originals de la desgràcia dels pobles, com Ulises Ruiz Ortiz i Felipe Calderón, entre altres.

L'assemblea estatal de l'APPO, dels dies 10 i 11 de febrer va determinar que l'APPO com a moviment no participés en el procés electoral, decisió que és respectuosa dels principis de l'APPO en el sentit que no seria un partit polític, es va acordar que seran com a organitzacions que decideixin participar en el marc de la seva autonomia però es va acordar que cap candidat podrà utilitzar ni el nom ni la relació de la seva organització amb l'APPO per fer-se campanya i que els regidors que participin en el procés electoral haurien de deixar el càrrec de regidor amb caràcter d'irrevocable des del moment que sigui acceptada la seva candidatura per algun partit polític, sent la participació de l'APPO estrictament el convocar a un vot de càstig contra els candidats d'Ulises Ruiz i els seus aliats.

Observem que tant dintre com fora de l'APPO, el poble mobilitzat comparteix la idea de la necessitat de conservar el nostre moviment independent i autònom dels partits polítics, ja que la història del nostre país ha demostrat que en diferents moments i circumstàncies tots els partits polítics han reprimit i atemptat contra els interessos legítims del poble. L'APPO, dintre dels seus acords, determina que no creu que els partits polítics responguin a les necessitats del poble i confirma que la lluita del poble d'Oaxaca va mes allà de qualsevol procés electoral.

La germanor entre nenes, nens, dones, homes i el poble en general no es dóna en el moment d'una marxa o en un míting on necessàriament es dóna la diferenciació on alguns sempre parlen i altres sols escolten, aquesta vinculació ha de donar-se en les colònies, escoles, pobles, comunitats, regions, amb la discussió i amb l'acció, i correspon al poble mobilitzat l'establir aquest diàleg, l'APPO, els col·lectius i persones que de manera independent participem en aquesta lluita però sobretot és del poble on neix l'organització i representativitat d'aquesta lluita.

Volem el que en aquest moment per als governs i patrons criminals i explotadors és el pitjor delicte, volem justícia, dignitat, no tenir por d'expressar les idees, no ser discriminats pel nostre color, pensament, llenguatge, gustos, volem aliments guanyats amb el nostre treball i que no ens robin els rics, volem usar la nostra energia creativa per al bé comú, volem la llibertat dels nostres presos i preses. Volem la llibertat de triar la nostra forma de viure i que no ens imposin mentides, violència i les seves formes de govern, sabem que això que volem és correcte i just. Busquem agermanar-nos en aquesta lluita des de baix, amb tots i totes les que en la ciutat i les regions hem ofert la resistència en contra dels amos del poder i dels diners, busquem agermanar les nostres experiències de lluita fins a l'últim racó del nostre estat, busquem platicar i intercanviar amb els homes i dones d'Oaxaca.

Trobada Internacional Anarquista

http://espora.org/encuentrolibertario/

A Amèrica, i a Mèxic en concret, creix el descontentament i a pesar de les grans ofensives de l'Estat i les multinacionals són milions que es rebel·len dia amb dia. Aquesta lluita quotidiana i ancestral per l'alliberament ens obliga a prendre el nostre lloc en la construcció de la llibertat. L'experiència ens ha ensenyat que el millor camí per a l'emancipació és l'organització. Però tota organització necessita el suport de les idees per poder realitzar un treball efectiu i no contradictori, de tal manera que pugui no imposar sinó inclinar cap a la pràctica llibertària les múltiples manifestacions de rebel·lia.

Per això, des de col·lectius com Biblioteca Social Reconstruir, la Federación Ecatepec Anarquista, la 5ta Brigada, Multiforo Cultural Alicia, l'Okupación Ché Guevara, Acción Antidominante, FRUL i Chanti Ollinva, es va convocar individus i col·lectius a participar en una trobada internacional anarquista que va tenir lloc els dies 8, 9 i 10 de juliol a la Ciutat de Mèxic.

En la Trobada Internacional Anarquista hi van participar més de 300 anarquistes. Els acords d'aquesta plenària van ser:

1- La realització de la Segona Trobada Anarquista que es farà a l'Estat de Guadalajara i on es proposa que tingui el caràcter de dur acords i propostes concretes discutides abans.

2- Crear una pàgina web anarquista, a més d'integrar companys a les llistes de la xarxa amb la intenció de solidificar la comunicació.

3- Intensificar la campanya d'alliberament de les preses i presos polítics, amb especial èmfasi en els anarquistes.

4- Participar en les mobilitzacions en contra de l'ASPAN al mes d'agost i en el campament contra les fronteres, al novembre.

5- Continuar discutint sobre els acords i temes de les taules, donant-li especial èmfasi al tema de la pedagogia llibertària.

Les ponències van ser molt riques, tractant no solament la història sinó també la participació del moviment llibertari en els moviments socials actuals. Es van presentar els casos de presos polítics, d'igual manera els companys del CIPO van denunciar la seva actual problemàtica en la comunitat de San Isidrio Aloapan.

En les taules de treball es van tractar temes com comunicació i anarquisme, feminisme, pedagogia llibertària, anarquisme i propostes, etc. Van donar la seva ponència i propostes els companys de la Xarxa de Biblioteques i Centres Socials Llibertaris de Monterrey, Guadalajara, Oaxaca, Estat de Mèxic i DF. Dintre de les activitats programades hi ha impulsar la segona Fira del Llibre Anarquista que es durà a terme en l'Estat de Monterrei a l'octubre i la conformació d'una Biblioteca en la presó d'Ixcotel Oaxaca.

Webs per seguir-ne l'actualitat

-www.oaxacalibre.org
Web amb informació sobre activitats i actualitat.
-www.nodo50.org/cipo/
Web del Consejo Indígena Popular de Oaxaca Ricardo Flores Magón.
-www.vocal.lunasexta.org
Web de Voces Oaxaqueñas Construyendo Autonomía y Libertad.
-www.cgtchiapas.org
Web de la Comissió de Solidaritat amb Chiapas de la CGT.
-chiapas.indymedia.org/
Web del node de Chiapas de la xarxa contrainformativa Indymedia.
-chiapas.pangea.org
Web del Col.lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista de Barcelona.
-www.ezln.org.mes
Web de l'Ejército Zapatista de Liberación Nacional (EZLN).
-
http://www.enlacezapatista.ezln.org.mx/
Web de La Otra Campaña.
http://www.enlacezapatista.ezln.org.mx/comision-sexta
Bitàcora en línia de la Comisión Sexta del Ejército Zapatista de Liberación Nacional.

El compte on es pot col·laborar econòmicament amb els companys represaliats de Sitel Barcelona és el 2100-0647-90-0200229088

Sovint, el nostre sindicalisme no defensa només i esdevé propositiu

Acomiaden dos delegats de CGT a Sitel Barcelona

Federació Local CGT Barcelona

El passat 27 de de juny l'empresa de Telemàrqueting Sitel a Barcelona va presentar expedient disciplinari al company Alexis, membre del Comité d'Empresa per la CGT. Dies després, va fer el mateix amb el company Sergio, que a més és el secretari general de la Secció Sindical de CGT a l'empresa. S'hi plantejava la presumpta comissió d'una falta molt greu per causar desperfectes en edificis de l'empresa i inutilitzar instal·lacions d'aquesta tipificada en l'art. 68.5 del Conveni Col·lectiu de Telemàrqueting.

Des de la creació de la Secció Sindical s'ha reclamat a la direcció de Sitel un local per fer-hi les tasques sindicals. Primer l'empresa deia que si no teen representació al Comitè no en podien tenir però quan en van aconseguir tampoc els el van donar, pel que van denunciar l'empresa a Inspecció de Treball. I quan CGT va obtenir set delegats, tampoc.

Com no disposava de local, la Secció Sindical va organitzar les seves permanències setmanals enfront del centre de treball muntant un "xiringuito" al carrer.

Malgrat els reiterats incompliments de l'empresa, la Inspecció de Treball no va resoldre la problemàtica del local. Va haver-hi canvi d'inspector i a començar de nou…. Així que, després de més de nou mesos d'espera, els companys de Sitel van prendre la decisió d'habilitar dos locals buits i sense ús en l'empresa. No va haver-hi destrosses ni danys, sinó l'exercici d'un dret negat reiteradament.

Aquest és el motiu de l'expedient contradictori que ha finalitzat amb la comunicació d'acomiadament per a Alexis i Sergio, contra el qual s'ha posat la correponent demanda.

Ara la CGT demana el vostre suport i solidaritat per a poder fer front a aquest conflicte. Per això, s'ha previst un compte de solidaritat per a afrontar les despeses derivades de la defensa jurídica així com l'ajuda econòmica perquè els companys puguin subsistir fins que es regularitzi la seva situació en l'INEM, fins que no siguin readmesos. El compte en què podeu col·laborar és: 2100-0647-90-0200229088 (No oblideu indicar qui realitza l'ingrés i com a concepte Acomiadament Sitel).

S'han previst diferents actes per a exigir la readmissió immediata.

CGT fa que es reobri de nit l'estació de tren de Reus

Secció Sindical SFF-CGT Tarragona

La CGT ha guanyat el conflicte col·lectiu interposat per la supressió de torns de nit de venda, informació i atenció al client a l'estació de ferrocarril de Reus.

La direcció executiva d'Estacions de Viatgers d'Adif va prendre la decisió de forma unilateral de deixar des de l'1 de gener de 2007 l'estació de ferrocarril de Reus sense servei de venda de bitllets i atenció al viatger, entre les 22 i la 6 hores en haver suprimit el torn de nit. La supressió d'aquests serveis, que encara continua, suposa una disminució en la qualitat del servei públic que Adif està obligada a donar als usuaris i que en aquest cas suposa deixar sense megafonia, informació i venda de bitllets durant la nit, un horari que afecta els trens expressos amb destinació Bilbao i Madrid, els primers trens amb destinació Tarragona-Barcelona. A més a més, s'han suprimit diürns Reus-Madrid, el que priva els ciutadans i ciutadanes de Reus d'un servei de qualitat per facilitar la seva mobilitat.

El Sindicat Federal Ferroviari-CGT ha desenvolupat un intens treball, la cronologia del qual és la següent:

-5 de gener. La CGT envia una carta a l'alcalde de Reus i una nota de premsa als mitjans de comunicació provincials denunciant públicament l'actuació d'Adif.

-16 de gener. La CGT envia carta a tots els grups municipals de l'Ajuntament de Reus informant-los de la situació i proposant-los una reunió.

-19 de gener i 14 de febrer. Reunió amb els grups municipals de Reus (CiU i ICV-LP-EUiA) que donen suport a la reivindicació.

-25 de gener. La CGT presenta conflicte col·lectiu per modificació de condicions de treball i per omissió de negociació per part d'Estacions-Adif.

-20 de març. Reunió amb l'alcalde de Reus, el qual es compromet a enviar una carta als presidents d'Adif i Renfe-Operadora mostrant la posició de l'Ajuntament favorable a la reposició del torn de nit i sol·licitant la reposició dels trens Alvia que enllaçaven Tarragona i Reus amb Madrid. Aquests escrits són remesos per l'Ajuntament en data immediatament posterior a la reunió.

-12 d'abril. Se celebra judici pel conflicte col·lectiu interposat per CGT.

-El 18 d'abril. Entrevista amb ERC al Parlament de Catalunya.

-30 de maig. El president de Renfe-Operadora contesta l'alcalde de Reus explicant-li les meravelles de l'arribada de l'AVE a 15 quilòmetres de la ciutat, i que en un període d'uns 6 mesos va augmentar la freqüència dels trens en un 166%, i les places en un 247%. La reposició dels trens a Madrid no és tinguda en compte perquè augmentaria el temps de viatge als passatgers que agafen el tren a Barcelona. Sobre la reposició del torn de nit, s'especifica que és comptència d'Adif. Fins a la data no tenim coneixement que Adif hagi contestat a l'alcalde.

-25 de maig. Sentència juficial favorable: "…estimant la demanda de CGT sobre conflicte col·lectiu contra l'empresa Adif. He de declarar i declaro la nul·litat de la mesura adoptada per l'empresa sobre supressió del torn de nit i he de condemnar i condemno a l'expressada demandada a estar i passar per l'anterior declaració i al restabliment dels gràfics sobre torns de treball acordats per les parts en data 4-1-2006". Aquests gràfics contemplen la presència de treballadors en el torn de nit.

-L'empresa, però, recorre la sentència, mostrant de nou el seu veritable caràcter, per la qual cosa, de moment, no reposarà aquest torn, encara que obre la possibilitat de reposar-lo en funció de les contractacions temporals que li poguessin autoritzar.

Des del SFF-CGT es desenvolupa un intens treball amb l'objectiu d'aconseguir la reposició del torn de nit i denunciar davant els mitjans de comunicació, usuaris del ferrocarril i responsables polítics la precarització del servei públic ferroviari, potenciant l'Alta Velocitat en detriment del ferrocarril convencional. La sentència favorable suposa un triomf a la insistència i la lluita pel manteniment dels llocs de treball i contra les decisions unilaterals de l'empresa.

Concentració pel cas del treballador de Parcs i Jardins de Barcelona Francisco Jurat davant la falta d'actuació de la Inspecció de Treball

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins

El 19 de juliol, un grup de delegats de Seguretat i Salut del Sindicat d'Administració Pública de CGT, es van concentrar a la Inspecció de Treball de Barcelona i posteriorment van accedir a la 5a planta, i van ser rebuts per la cap d'Inspecció, M. Nieves Solanes, i pel responsable de Seguretat i Salut, als quals la vídua del company Francisco Jurado va lliurar un pastís amb una vela encesa que recordava l'any de la mort del company.

L'acció es va efectuar perquè després d'un any de la defunció del company, la Inspecció de Treball encara no a resolt sobre el fet esdevingut. El malestar i indignació va ser exposat als responsables d'Inspecció, esperant que s'impliquin a resoldre la ineficaç actuació de l'inspector responsable del cas.

Accident laboral, la negligència empresaral i la ineficacía de l'Administració

L'empleat de Parcs i Jardins de Barcelona Francisco Jurado va morir d'un infart provocat per una insuficiència respiratòria el 20 de juliol passat, un dels dies més calorosos de l'estiu, durant la seva jornada al parc de Diagonal Mar. Jurado havia demanat mesos enrere un trasllat pels problemes respiratoris que patia, però no se li havia concedit. A més, l'1 de juliol ja va tenir un primer ensurt a la feina i, malgrat que es va passar tota una nit ingressat, l'empresa no va fer constar enlloc l'incident i va mantenir Jurado al mateix lloc de treball, on feia una jornada intensiva de set hores diàries en torns de 10 dies seguits treballant i amb temperatures que al juliol van superar els 30 graus.

El treballador havia sol·licitat el canvi de lloc de treball, i va lliurar informes mèdics al servei de vigilància de la salut i al departament de personal que aconsellaven que el treballador no havia de treballar amb canvis ambientals, humitat o elevada calor. Recordem que el mes de juliol del 2006 va ser especialment calorós. Malgrat tot això, el treballador no va ser traslladat a un lloc de treball compatible amb la seva problemàtica de salut. Des del 20 de juliol del 2006 que es va produir la mort, han transcorregut 12 mesos i la Inspecció de Treball encara no s'ha pronunciat ni resolt i no hi ha realment un motiu perquè no ho hagi fet. Recordem que les circumstàncies de la mort del treballador van ser considerades per la CGT com de negligència en la gestió, i és per això que es va posar la denúncia contra Parcs i Jardins per negligència.

Dotze mesos després dels fets la Inspecció de Treball sembla haver-se inhibit i ha evitat pronunciar-se, no sabem per quin motiu. O sí. Una resolució que reconegui la clara negligència per part de la direcció de l'Institut generaria una responsabilitat inalienable, i el màxim responsable de la Prevenció de Riscos i de la Seguretat i de la Salut dels treballadors és la Gerència i la Presidència del Institut Municipal de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona, qui no podrien eludir les seves responsabilitats.

E N T R E V I S T A

Secció Sindical de CGT a l'Hospital de Viladecans

"Sindicalisme combatiu, democràtic i de lluita"

Josep Garganté

-Quan apareix la Secció Sindical de CGT a l'Hospital de Viladecans i quin és la seva història?
-Es va fundar el 9 de juny de 2004. Mesos abans va començar la inquietud per la precarietat laboral que existia a l'ICS i vam començar a informar-nos. Vam conèixer sindicalistes de sanitat de la CGT i ens van explicar la lluita contra la precarietat. A més, just en aquests moments, el 25 de març, amb l'ajuda de dos bons amics vam crar la pàgina web www.nofijos.com per poder unir i informar tots els treballadors i les treballadores de la lluita del personal no fix. Durant un any i mig vam desenvolupar un sindicalisme combatiu, democràtic i de lluita.

Al març de 2005 s'inicia una evolució de canvis ja que a l'hospital hi va haver una sanció encoberta a uns companys que pertanyien a un sindicat majoritari, la sanció la va imposar la direcció amb el suport d'aquest sindicat. Nosaltrs els vam donar tot el nostre suport mobilitzant-nos solidàrament.

Alhora, vam presentar una denúncia judicial contra el ICS reclamant cobrar els triennis per al personal precari i la sentència amb data del 13 de juliol de 2006 (jutjat social 27) va ser favorable en primera instància perquè el treballador demandant cobrés la paga de triennis. Tres anys de lluita sense hores sindicals però que han valgut la pena. Actualment, hem consolidat una secció sindical seriosa i treballadora, a més hem creat un blogspot a Internet http://cgthospitalviladecans.blogspot.com/ perquè altres companys puguin veure la nostra feina i ho puguin aprofitar en altres llocs de treball.

D'esquerra a dreta: Alberto Rojas, José Luis Holguera, Montse Vilar, Eliana Sánchez, Jesús Rubio i Juanma Martín.

No fa falta dir que la coherència, valor i integritat demostrada pels companys de CGT ens va captivar. Ens vam adonar que en un moment històric en què el paper del sindicalisme es veu tan deteriorat, tant per la falta de principis i de directrius com per l'excés d'oportunistes i de persones sense escrúpols infiltrades en el seu si, el de CGT era el model de sindicalisme que teníem ganes de fer.

-Sabem que heu tingut eleccions fa poc, com van ser els resultats?
-El 14 de març de 2007, es van celebrar les eleccions en l'Hospital de Viladecans (ICS). Aquesta és la primera vegada que CGT es presentava com a candidata i els treballadors ens van donar contundentment. De 496 electors van votar 353, la participació va ser del 71,17 % (segon hospital dels vuit que té l'ICS), CGT va obtenir més del 33 % dels vots i és la primera força sindical a l'Hospital. La nostra Junta de Personal queda representada per 4 delegats CGT, 2 de CCOO, 2 de Metges Catalunya, 1 e SATSE, 1 de SAE i 1 d'UGT, això ha fet també que obtinguem la presidència i la secretaria de la J.P.

-Quin és la situació general en el sector de la Sanitat i quins són les vostres reivindicacions a l'-Hospital de Viladecans?
-La sanitat pública està sofrint importants canvis que, a groso modo i segons ens expliquen els polítics, pretenen augmentar quantitativament les prestacions sanitàries, però tenint com base el seu important dèficit de finançament, dèficit aquest determinat per uns pressupostos sanitaris insuficients que semblen no plantar cara ni a la demografia ni a l'evolució tecnològica. Com a conseqüència, aquests raquítics pressupostos generen un model de gestió sanitària economicista i privatizador.

Per aquest mateix camí, a Catalunya acaba d'aprovar-se la Llei del ICS, que obre les portes de la sanitat pública a la gestió privada i que si més no atorga a l'ICS la condició de client preferent del SCS per a la prestació de serveis sanitaris.

Els treballadors i les treballadores de Viladecans reivindiquen treballar en unes condicions dignes sense càrregues de treball, que s'apliqui la Llei de prevenció en tots els llocs de treball realitzant un estudi de cada lloc i adequant-lo, estabilitzar la plantilla i que es faci el nou Hospital en els terminis que en el seu moment es van donar i que no s'estan complint.

-Com és la vostra manera de treballar com Secció i com ha estat la resposta de la plantilla?
-Des que la Secció Sindical va obtenir representació en la Junta de Personal gràcies a la victòria obtinguda en les eleccions, vam seguir la línia d'actuació la qual es basa en un contacte directe amb el treballador, a fi de poder escoltar les seves demandes, necessitats, preocupacions i intentar arribar a una fi satisfactòria. Som un equip jove, unit i amb una àmplia diversitat/visió d'opinions la qual cosa fa que sempre busquem el millor resultat per al treballador.

Una de les nostres majors bases és la nostra transparència, d'això que sempre estiguem informant als treballadors. La nostra Secció no és corporativista, aquesta compost per tres col·lectius, dos diplomats d'infermeria, tres celadores i una auxiliar d'infermeria, i tenim les portes obertes a qualsevol col·lectiu que necessiti el nostre suport…

La Secció Sindical està composta per Juanma Martín (Secretaria General), Eliana López (Secretaria d'Organització), Montse Vilar (Secretaria de Formació), Alberto Rojas (Secretaria d'Acció Sindical), José Luis Holguera (Secretaria d'Administració) i Jesús Rubio (Secretaria de Prevenció - Salut Laboral).

En lluita a Roca Sanitaris SA de Viladecans contra un possible ERO

Secció Sindical CGT-Roca ()

Per protestar per la política de destrucció d'ocupació portada a terme per Roca Sanitaris SA i per donar suport als companys acomiadats i a la resta de membres de la Secció Sindical de CGT que estan patint l'assetjament i la persecució per part de l'empresa, el 25 de juliol la Federació Comarcal Baix Llobregat de CGT va convocar una concentració enfront de les portes de l'empresa a Viladecans

L'empresa acababa de comunicar al Comitè unes modificacions en els torns de treball sense possibilitat de negociar, que s'aplicarien al personal que treballa en horari rotatiu (6 dies de treball i 3 de festa), el qual passaria a treballar jornades de 12 hores diàries, en torns de matí i nit, i amb 2 dies laborables i 2 de festa. Aquestes condicions són totalment inviables ja que es destinen a personal que sol estar realitzant un esforç físic considerable. Jornades de 12 hores aixecant vàters de 35 quilos a uns ritmes altíssims podria equiparar-se amb que t'enviïn a galeres com als condemnats.

Així mateix, l'empresa també havia comunicat un ERO que al principi afectaria 48 treballadors i estaria vinculat a mobilitat. Aquest ERO consistiria a enviar durant un any a l'INEM a aquests treballadors podent ser els seus llocs suplerts per personal d'altres seccions. Molt ens temem que la idea de l'empresa és aprofitar l'ERO per a anar enviant personal d'altres seccions al torn rotatiu inicialment descrit amb la convicció que davant el canvi tan dràstic de les condicions de treball i desgraciadament les dolentes condicions de salut de gran part de la plantilla acabin demanant el compte com ja ha passat anteriorment amb altre personal traslladat a aquest torn.

LA MIRADA INDISCRETA

La memòria històrica de la senyoreta de Meiràs

Emili Cortavitarte Carral

A finals d'agost, Carmen Franco Polo, filla del dictador, negava l'entrada en el Pazo de Meiràs a una delegació de la Direcció Xeral de Patrimoni de Galícia que volia inspeccionar l'edifici i els jardins annexos per procedir a la declaració de bé d'interès cultural.

Les anomenades Torres de Meiràs van ser residència de l'escriptora Emília Pardo Bazan. Però, en plena Guerra Civil, un grup d'empresaris gallecs van adquirir el pazo mitjançant una subscripció popular "sui generis", consistent en aportacions d'institucions públiques del règim i recaptacions voluntàries d'un dia de sou als funcionaris de la nova administració nacional i als obrers d'empreses propietat d'adeptes al nou règim, i en pomposa cerimònia el van lluirar al Caudillo que establiria en ell la seva residència oficial d'estiu.

La propietat inicial va ser ampliada amb expropiacions o compres, de vegades sense indemnització, i consta en el registre de la propietat a nom de l'esposa del dictador, Carmen Polo.

Ara, la Xunta no pretenia una expropiació, ni tan sol una investigació de possibles afectats per la subscripció popular o les expropiacions. Només catalogar i avaluar l'estat de conservació dels jardins i dels edificis.

Mentrestant, la llei de punt final en què es va convertir l'exemplar transició democràtica espanyola no ha estat trastocada 32 anys després. La tova proposta de Ley de memoria historica del PSOE té totes les paperetes per no ser aprovada en aquesta legislatura.

A aquestes alçades de la pel·lícula, en que ni tan sols hi ha un reconeixement explícit que el Glorioso Alzamiento va ser un cop d'estat contra un sistema i un govern democràtics i legitíms i que el seu desenvolupament posterior va ser un exemple més de dictadura feixista homologable a les de Hitler i Mussolini i per tant condemnable i il·legítim (lleis, sentències,...), quin sentit té que CiU demani que es reconeguin també els "excesos i actituts arbitràries" en la reraguarda republicana?

Estem davant d'una tàctica per no enfadar més el PP per si torna a governar? Es tracta de defensar les essències catòliques i de la sagrada propietat? De mantenir el pacte de transició?

Mentre, la senyora Carmen Franco sí que té memòria històrica.

L'ALTRA REALITAT

Conveni de Banca, un sí tàctic

Pepe Berlanga

El passat mes de juny, la CGT, conjuntament amb CCOO i UGT, va signar el XXI Conveni Col·lectiu estatal que ha de regir les condicions sociolaborals dels treballadors i treballadores del sector bancari per als pròxims anys.

A primera vista pot semblar una fita sense importància, no obstant això, aquesta actuació va ser adoptada després que en els diversos territoris els sindicats sectorials que conformem la Federació decidíssim en nodrides assemblees d'afiliats subscriure l'esmentat acord.

Les circumstàncies en les quals es va produir aquesta determinació no deixen de ser especials. És la primera vegada que la CGT signa un Conveni d'aquesta envergadura, àmbit estatal i sectorial, el qual a més és d'aplicació a més de 110.000 assalariats repartits per tots els territoris que conformen l'Estat espanyol. Segurament, algú pensarà que és sens dubte insuficient, fins i tot que no era necessària la signatura del nostre sindicat, opinions respectables, però el conjunt de l'afiliació ha considerat que, a pesar d'això, la CGT modelava la nostra presència en el sector atorgant conformitat als acords arribats.

Si bé els continguts finalment aconseguits no són la totalitat del que reclamàvem en la nostra inicial plataforma de negociació, no és menys cert que amb la signatura hem recuperat capacitat adquisitiva i es garanteix aquesta per als anys futurs.

De la mateixa manera, no deixa de ser simptomàtic que recuperem la perduda clàusula de revisió i actualització salarial amb caràcter retroactiu, que havíem perdut pel camí fruit de les nefastes negociacions que en períodes anteriors havien mantingut altres sindicats, sent aquesta reivindicació un dels cavalls de batalla de la Confederació General del Treball i que hem estat defensat sols en les taules de negociació des que hi vam accedir l'any 2002 .

Tal com va manifestar el nostre secretari general en l'acte de la signatura, aquesta no implica cap cessió de drets com succeïa en etapes anteriors, havent aconseguit un guany net que beneficia tots els treballadors i les treballadores, sobretot els que menys guanyen.

Consegüentment i partint de la premissa que no ens és possible en una única jugada solucionar tots els antagonismes arrossegats d'etapes anteriors, amb aquesta signatura es dóna un punt d'inflexió.

Un nou model de privatització, quan empresa pública no és servei públic

Contra la privatització de l'Institut Català de la Salut en fer-ne empresa pública

Federació de Sanitat CGT Catalunya

Encara que sembli un contrasentit, la conversió de l'Institut Català de la Salut (ICS) en empresa pública (que no és el mateix que servei públic) suposa l'inici de la seva privatització.

A finals dels anys 80, Reagan i Thatcher van començar el desmantellament de la medicina pública i la seva privatització. El 1991, l'Informe Abril a l'Estat espanyol ja proposava les formes de gestió privades per als centres sanitaris. Pel rebuig que va produir es va retirar com a pla i els consorcis, fundacions, concessions i externalitzacions s'han anat aplicant com a fets consumats. La cirurgia rendible i les proves diagnòstiques es deriven massivament a la privada. Les inversions tecnològiques en els centres públics s'han aturat i no es renoven els aparells. A l'Estat espanyol hi ha continuïtat entre els primers governs del PSOE, els del PP i el de Zapatero en el fet d'asfixiar financerament la despesa pública social i la sanitària en particular.

La mesura més eficaç per provocar el deteriorament és la congelació o reducció de la despesa sanitària pública, la qual cosa produeix la sobrecàrrega dels serveis, l'augment de les llistes d'espera diagnòstiques i quirúrgiques i el deteriorament global de la qualitat. Però si a la despesa sanitària pública li restem la despesa farmacèutica, que és el 20% i la més gran de la UE15 (per la capacitat de pressió de la patronal farmacèutica), llavors ja la nostra despesa sanitària pública no farmacèutica en proporció al PIB és la pitjor de la UE15. Amb la reducció de pressupost ve la reducció de llits hospitalaris fins a 3,71 llits per cada mil habitants (2,4 públics), el nombre més baix en tota la UE15, i continua baixant. Pensem que el nombre de personal sanitari per llit en la privada és un terç del de la pública. Un altre factor és l'elevada temporalitat del personal, que en la sanitat pública catalana supera el 30% de la plantilla.

Des de la CGT es denuncia la política privatitzadora de la Sanitat Pública a Catalunya, tant per part de CiU com del Tripartit, on l'any 2002, ja el 40% del pressupost sanitari públic es dedicava a concerts privats. Ara, el Tripartit "d'esquerres" de Montilla té al Parlament un projecte de llei per convertir l'Institut Català de la Salut (ICS) en un proveïdor més de l'assistència sanitària, lligat al dret privat i perdent la titularitat dels serveis sanitaris de la Seguretat Social a Catalunya (amb capacitat per endeutar-se i sense haver de sotmetre's a cap intervenció prèvia). Tot això pot suposar el cop definitiu a la sanitat pública catalana i a les condicions de treball dels treballadors i treballadores de l'ICS.

Per què s'està contra la privatització encoberta de l'Institut Català de la Salut (ICS)?

El govern del Tripartitt va assumir en el Pacte del Tinell el compromís de millorar les condicions assistencials i de treball en la Sanitat durant aquesta legislatura. No obstant això, i a pesar de manifestar a la premsa que es construiran més hospitals, com el del Baix Llobregat i serveis d'atenció primària, amaguen la titularitat dels propietaris i, sobretot, quins beneficis obtindran del seu negoci. Se sap que el model serà de concessió d'obra pública o concessió administrativa, el que permetrà per primera vegada les empreses privades gestionar directament parcel·les del Servei Català de la Salut amb un clar afany de lucre. En definitiva, es tracta de seguir les orientacions de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) i l'Acord General de Comercialització de Serveis (AGCS) pel qual seran les multinacionals a través de la gestió dels estats les qui obtindran els beneficis de la privatització dels serveis públics i faran de la salut un negoci.

Les propostes de reforma sanitària de la Conselleria de Salut i la seva responsable Marina Geli estan cada vegada més pròximes als sectors empresarials partidaris de la desregulació del sistema públic, que plantegen que els increments de la despesa sanitària no són assumibles, ocultant que Catalunya és el país de la Unió Europea amb menor despesa del PIB en Sanitat i la menor ràtio metge / infermera per habitant.

La Llei per convertir l'ICS en un proveïdor d'assistència sanitària, subjecte al dret privat i privatitzant la titularitat dels serveis sanitaris, amb capacitat d'endeutament i obtenció de beneficis, és un clar exemple de política neoliberal que augmentarà les diferències socials entre qui pugui pagar la sanitat privada, i una sanitat de caràcter assistencial a l'estil EUA que ha demostrat ser un fracàs en termes de salut de la població i en termes econòmics per encarir el producte final en introduir tantes empreses intermediàries amb cap altre objectiu que l'obtenció de beneficis. El projecte de llei introdueix també la contractació de personal laboral, no estatutari, i proposa la circulació de treballadores i treballadors entre centres i serveis de diferent titularitat, sigui pública o privada. Aquesta és la proposta que presenta la XHUP, la patronal sanitària, que la Conselleria de Salut, comandada pel PSC està disposada a aprovar per Llei en el Parlament de Catalunya.

Un govern d'esquerra nacional (PSC, ERC, ICV) no pot destruir la sanitat pública, resultat de les lluites del moviment obrer al llarg del

segle XX, el mateix moviment que vota en bona part socialista creient que millorarà les seves condicions de vida i que se sent traït per un govern social-liberal cada vegada més prepotent. Mesures encaminades al fet que els usuaris i usuàries paguin una part dels costos sanitaris a més de les cotitzacions a la Seguretat Social a través dels salaris, suposen gravar l'economia de la classe treballadora mitjançant impostos indirectes. La solució és apujar els impostos directes a qui produeix el gran frau fiscal, així com limitar els beneficis de les multinacionals de la Farmàcia, Farma Indústria, creant la pròpia empresa de fàrmacs genèrics per a Catalunya que a més de respondre a l'interès comú, generaria llocs de treball de qualitat. El "copagament" no és la solució, perquè a més de gravar les rendes més baixes, sobretot als pensionistes, s'ha demostrat que és car per al sistema. No s'ha d'oblidar que la Conselleria de Salut va constituir un "Comitè de savis" de la Salut amb la finalitat de buscar fórmules per racionalitzar i finançar la despesa sanitària. Els objectius d'aquesta iniciativa intenten tornar a reeditar les recomanacions de la Comissió Abril Martorell, evitant els errors que la van fer fracassar en un moment polític de major organització i lluita de l'esquerra social i, sobretot de major pes d'Esquerra Unida. El Departament de Salut va crear en el 2004 la "Taula Social per a un Acord Marc de Recursos Humans del Sistema Sanitari Català". Aquesta Taula es va crear amb la finalitat de "optimitzar" l'ús del seu personal, sigui aquest del ICS o de la XHUP. En realitat estan parlant del transvasament de recursos humans entre tot el Servei Catala de la Salut, el que suposa retallar drets dels treballadors, i la reducció de plantilles, sobretot del ICS, per a equiparar-nos a les pitjors condicions de la Xarxa. És a dir, equiparació a la baixa de condicions salarials i de treball.

La CGT demana al conjunt de les forces sindicals, i sobretot a les organitzacions de classe, constituir un front únic per evitar un nou acord lesiu per al conjunt dels treballadors sanitaris. Han hagut de passar 15 anys de l'aprovació de la Llei 15/1990 perquè es desenvolupi un decret, amb data 27-9-2005, de participació dels centres hospitalaris gestionats per l'ICS. Aquest decret ordena la participació comunitària amb criteris de gestió basats en la desburocratització i descentralització de la presa de decisions.

Però aquesta no és la participació que es desitjava quan en la Llei es parlava de la creació de "Consells de Salut". Aquests estaven pensats per a la participació de les organitzacions sindicals i socials, fonamentalment associacions de veïns i veïnes, que eren els òrgans de proximitat als usuaris de la Sanitat Pública. Per contra, aquest decret crea uns òrgans burocràtics en els quals domina la participació del director del Departament de Salut com president, vicepresident un alcalde o alcaldessa, un o una representant de l'hospital i nou vocals, entre els quals un serà nomenat per l'ICS, un o una pel servei territorial del Departament de Salut, dues en representació d'alcaldes o alcaldesses, un en representació de les comarques, un o una representant dels col·legis professionals o associacions empresarials. Dels nou vocals dues seran representants de les organitzacions sindicals majoritàries i un o una més de les associacions de veïns. És a dir, del desenvolupament de la Llei 1990 quant a participació ciutadana a través dels Consells de Salut, només han quedat un màxim de tres persones en un òrgan de nou amb funcions consultives i amb un president que tindrà vot de qualitat. Aquestes comissions es reuniran cada tres mesos i les decisions es prendran per majoria. Queda clar, doncs, que la participació comunitària en la gestió de la sanitat pública pagada amb els impostos de tots queda reduïda a l'absurd.

Com a exemple, només cal analitzar els hospitals de la Vall d'Hebron: privatització de les cuines, bancs de sang, servei de manteniment, ressonància magnètica, pàrquing privat en un espai públic, ús gratuït de l'espai públic per a empreses privades, creació de fundacions, falta d'inversions per a permetre la privatització. A tot això cal afegir la precarietat laboral, l'amortització de places, la no convocatòria de places estatutàries, el notable augment de la productivitat sobretot del personal qualificat, els canvis obligats d'horaris, la pressió a la prejubilació sense acord sindical, o la precarització de les condicions laborals que tot plegat serveix per a visualitzar la deterioració de la sanitat pública dia a dia.

Davant d'aquesta situació de privatització de la sanitat i del deteriorament de les condicions laborals és urgent reaccionar. Contra els pactes de les burocràcies dels grans sindicats, han de reunir-se les seccions sindicals i les juntes de personal per a debatre i construir una plataforma conjunta, connectar amb les associacions de veïns i les plataformes en defensa de la sanitat pública, l'Associació de Professionals de la Sanitat Pública, els moviments socials, partits, sindicats, que permeti crear un front ampli i evitar la privatització d'un bé comú com és el dret a la salut de la ciutadania.

Per tot això es fa una crida a la mobilització contra la reconversió de l'Institut Cataà de la Salut en empresa pública.

Més informació a www.nofijos.com

Nova vaga a l'empresa Mahle de Vilanova i la Geltrú

Secció Sindical CGT Mahle

Després de la vaga convocada per la CGT a l'empresa Mahle de Vilanova i la Geltrú el passat 25 de maig, i en vista de que la negociació del nou conveni col.lectiu continuava estancada per la postura de l'empresa de tancament als plantejaments del comitè d'empresa, on CGT és el sindicat majoritari, es va decidir reprendre les mobilitzacions amb una nova convocatòria de vaga i una manifestació.

Per a la CGT hi ha dos punts bàsics: per una banda, una posició contrària a la inclusió en el nou conveni del quart i cinquè torn que proposa l'empresa (treballar dissabtes i diumenges) i, en canvi, sí que s'hauria d'incloure poder cobrar el cent per cent d'una baixa de 60 dies, i es demana l'augment en consonància amb el de l'IPC. A més, s'està totalment en contra de la possibilitat d'acomiadament d'una part de la plantilla, amb que l'empresa amenaça en els últims mesos.

Vaga els dies 18 i 20 de juliol

En l'assemblea general de treballadors de Mahle SA, i després d'informar sobre l'última reunió amb la direcció per a la negociació del conveni col·lectiu 2006 (encara), i d'anunciar el bloqueig de les negociacions sense arribar a cap acord, el Comitè d'Empresa amb majoria de CGT va plantejar fer 2 dies de vaga, el 18 i 20 de juliol, sent ratificada aquesta proposta per una majoria indiscutible dels treballadors.

El dia 18 de juliol es va portar a terme una concentració en la porta de l'empresa al matí, i en els posteriors canvis de torn.

La totalitat dels empleats de Mahle van secundar la vaga convocada per la Confederació GEneral del Treball. El dia 20 es va fer una manifestació pel centre de la ciutat, amb assistència de més de 200 persones, acabant en la plaça de l'Ajuntament.

Iolanda Sánchez, primera tinent d'alcalde de l'Ajuntament, acompanyada per Josep-Tomàs Álvaro, segon tinent d'alcalde, i Míriam Espinàs, regidora d'Educació i Treball, es van reunir un cop acabada la manifestació, amb els representants del comitè d'empresa de Mahle.

Els sindicalistes van demanar al consistori la seva col·laboració i l'administració local es va oferir a fer de mitjancera entre l'empresa i la part obrera.

QUI PAGA MANA

El Prat

Vicent Martínez

Actualment estem immersos en un debat mediàtic sobre la necessitat, inqüestionada, del creixement de l'aeroport del Prat. I dic inqüestionada, perquè ningú es pregunta a qui li interessa realment aquesta expansió ilimitada i devoradora de les infraestructures, sinó que es dóna per suposat que ens interessa a tothom. A Catalunya, com arreu del món, patim el problema que molts dels debats no inclouen la perspectiva de classe, i es dóna per suposat que el que vol la classe empresarial és el que vol i necessita tothom: perquè els seus paràmetres són els únics vàlids.

De l'aeroport del Prat, molts cops només es parla de les necessitats empresarials: el creixement per fer més negoci, més diners, i treure'n més benefici. Però no es parla de la precarietat laboral o dels salaris exhorbitants dels executius. Un amic em conta, en una conversa de cafè, que a TV3 van treure una notícia al respecte (de les poques que surten) i els treballadors en qüestió van haver d'ocultar la seua identitat per por a represàlies: és aquesta la democràcia? Per què ningú es preocupa d'aquesta manca de llibertat i sí d'altres? Com és que aquesta increïble situació de "terrorisme" psicològic empresarial no ocupa les mateixes portades que la punyetera ampliació de l'aeroport del Prat?

I d'això molts cops ni els mateixos treballadors ens n'adonem de com la perspectiva o les necessitats empresarials estan més presents al nostre imaginari que les nostres pròpies necessitats. O de ser solidaris amb els altres. La vaga de l'any passat en el Prat, per part d'uns empleats, va ser mostrada pels mitjans com un acte d'irresponsabilitat, però gairebé ningú explicava els problemes de precarietat laboral que tenien aquells treballadors. A mi em va tocar agafar un viatge a Berlín el dia següent de la vaga i vam patir un endarreriment impressionant i una falta d'informació total, per unes empreses que no van saber gestionar la situació. Pot ser vaig ser temerari en ple moment d'histèria, però a mi se'm va ocórrer dir que malgrat que m'havia perjudicat, entenia els treballadors: "jo també he estat a un comité d'empresa i a vegades intentes negociar i per a tu la vaga és l'últim recurs, però hi ha empresaris que si no fas una vaga no cedeixen en res". I aquest comentari va merèixer la total desaprovació dels meus companys de viatge i algú va arribar a dir que havien d'anar a la presó.

Quan vam renunciar a lluitar ideològicament en allò més concret? Quan vam decidir només de grans ideals i no de com afecta la nostra manera de veure el món a les coses més petites i pràctiques?

Deutsche Bank deixa de finançar experiments amb animals

Òscar Horta i participants de la lluita contra HLS

Mitjançant la campanya SHAC, Deutsche Bank ha decidit tallar les seves relacions amb el laboratori d'experimentació animal Huntingdon Life Sciences. Ja són més de 500 les empreses que han acabat per abandonar HLS arrel de la pressió exercida per grups d'alliberament animal, entre ells, activistes de l'Estat espanyol que han contribuït a posar HLS contra les cordes amb protestes com la que va tenir lloc fa unes setmanes a Barcelona a la seu principal de Deutsche Bank o els nombrosos sabotatges contra altres empreses en diversos punts de la península.

Després de Deutsche Bank queden molts altres punts on atacar la indústria de l'experimentació amb animals, hi ha molts responsables rere la masacre que s'està duent a terme dins HLS, i nosaltres no estem disposades a enfortir la seva impunitat amb el nostre silenci.

Alguns resultats Eleccions Sindicals

Remolques Maritimos (gestora de les unitats de Salvament Marítim)

Col·legi Tècnics
CCOO, 1 delegat; UGT, 2; i CGT, 6.
Especialistas
CCOO, 1 delegat; UGT, 2; i CGT, 5.

Unipost

Agrupació de centres (Cerdanyola, Barberà, Sant Cugat i Igualada)
Col·legi Especialistes i no qualificats: CGT, 1 delegada; CCOO, 2; i UGT, 1.
Col·legi de Tècnics Administratius: UGT, 1 delegat.
Manresa
Col·legi Únic
CGT, 1 delegada; USOC, 2; UGT, 1; CCOO, 1.

Buc Hospital Juan de la Cosa

Sindicat de Treballadors de la Marina Mercant (STMM-CGT), 3 delegats; CCOO 1; UGT, 1; i CSIF, 0.

La lluita de les contractes i subcontractes de Telefónica

Col.lectiu Catalunya, FEMEC-CGT i Secció Sindical CGT Telefónica

Els treballadors i treballadores de contrates, subcontrates i autònoms de Telefónica estan portant a terme un procés de lluita i mobilitzacions a nivell de Catalunya per aconseguir unes millors condicions laborals per aquest sector, que tot i que pel tipus de treball realitzat hauria d'estar dins les telecomunicacions, es regeix actualment pels convenis del sector del metall. El col.lectiu inclou a Catalunya entre 1200 i 1500 treballadors pertanyents a 18 empreses de primer nivell i una cinquantena de segon nivell subcontratactades per Telefònica, que treballen més de dotze hores al dia, amb un règim de festius que no està regulat i amb uns mitjans de producció cada vegada més precaris. Els treballadors estan farts de les pèssimes condicions de treball que imposa la multinacional Telefònica, que van empitjorar encara més amb el nou contracte integral de manteniment signat al maig. A més, la situació de molts repartidors, càmeres, vehicles, escales, etc., incompleix la normativa de salut laboral.

Les mobilitzacions per a reclamar millores salarials i laborals en general que evitin la precarització salvatge, s'han desenvolupat especialment a la demarcació de Barcelona, tot i els intents d'estendre-les a les demarcacions de Lleida, Girona i Tarragona, i es van iniciar amb una manifestació el 22 de juny a Barcelona, seguint els acord presos en la 4a assemblea de treballadors/es de contrata, subcontrata i autònoms que treballen per a Telefònica, realitzada el 16 de juny. La manifestació va tenir lloc primer a Gran Via de l'Hospitalet de Llobregat i després pel centre de Barcelona des de Plaça Universitat. Com a continuació, el 6 de juliol es va portar a terme una concentració davant del centre Estel de Telefónica a l'avinguda Roma.

Per donar suport a la lluita, els sindicats CGT, Cobas i En Construcció van realitzar una convocatòria de vaga en suport a l'Assemblea de Treballadors/es de Contrates, Subcontrates i Autònoms de Telefònica, per al divendres 29 de juny, que s'allargaria fins dilluns 2 de juliol, però un defecte de forma en la convocatòria va aconsellar aplaçar-la fins el 20 de juliol.

Les reivindicacions principals de la convocatòria eren les següents:

- Contractes fixos, tenint en compte que el treball realitzat per les contrates és permanent i fins i tot amb previsió creixent.

- Exigir a les empreses que compleixin el principi sindical de "a igual treball, igual salari", augmentant significativament els sous base fins a arribar a nivells similars als que perceben pel mateix treball els treballadors de Telefònica.

- Reduir la Jornada vigent i regular i compensar els treballs de dissabte i diumenge amb un dia de lliurança en compensació. Eliminació de les jornades que superen les 40h setmanals o les 1650 anuals.

- Que es cotitzin a la seguretat social i que paguin totes les hores extraordinàries.

- Garantia de subrogació de personal en cas de finalització d'activitat d'una empresa per a totes les empreses. No limitació ni penalització en cas de canviar d'empresa contractista.

- Compliment efectiu de la legislació vigent en matèria de salut laboral, amb aplicació de la normativa acordada en l'empresa principal Telefònica. Pla de formació tècnica i en salut Laboral per mitjà de cursos presencials en hores de treball. Cursos reals en salut laboral i compliment efectiu de la legislació vigent que és la de Telefònica.

- Davant les innovacions permanents en telecomunicacions i telemàtica, garantia de donar tota la formació necessària per a actuar amb qualitat, dintre de jornada laboral. Exigir a l'empresa que es reuneixi a negociar de bona fe amb la representació legal pertinent dels treballadors per a solucionar els problemes.

- Cessament de l'actuació de l'empresa en matèria d'acomiadaments i expedients disciplinaris incoats a treballadors amb retirada de targeta.

Valoració positiva de la vaga

El 20 de juliol es va iniciar finalment la vaga indefinida de divendres a dilluns convocada per l'Assamblea de Treballadors/es de Contrates, Subcontrates i Autònoms de Telefònica. Segons els seus càlculs el servei d'atenció a avaries i instal·lacions de línies telefòniques i ADSL va resultar afectat en un 50% en la província de Barcelona i un 80% en la capital. A més, es va realitzar una concentració davant la seu central de Telefónica a plaça Catalunya. Tot això suposava haver aconseguit una fita important. Per primera vegada, s'havia fet vaga coordinada entre diferents empreses contractistes i subcontractistes. Això obria moltes expectatives d'augment de participació de la plantilla, que havia hagut de vèncer les amenaces, els xantatges i la desinformació constants per part del conglomerat format per Telefònica i les Empreses Contractistes.

El comitè de vaga valorava la vaga portada a terme entre el 20 i el 23 de juliol com un èxit, ja que es va aconseguir paralitzar gairebé totalment les centrals de la capital i província com Catalunya, Travessera, Sant Pau, Guipúscoa, Loreto, Arenas, Clot, El Prat, Vilanova, Sitges, Castelldefels, Santa Coloma, Sabadell, Terrassa, Cerdanyola i altres en menor mesura, encara que important com Via Augusta i Cerdà, entre altres, demostrant capacitat d'organització i que la vaga es notés en el servei. Els piquets informatius van treballar bé i van aconseguir el seu propòsit: transmetre als companys el missatge que la lluita és vital per al seu futur i que calia parar. Tot just hi va haver incidents remarcables a pesar de les provocacions de les empreses: segurates enviats per a l'ocasió, esquirols d'altres províncies, amenaces dels comandaments...

Calia continuar amb la lluita, per això es va enviar una carta a les empreses de contrates per a oferir-los la possibilitat de negociar amb el comitè de vaga, format per companys de contrates i subcontrates. Es va acudir el 24 de juliol a l'assemblea general que convocaren CCOO-UGT metall en els locals d'UGT per reclamar que s'afegissin a la lluita i donessin suport a la mobilització, en lloc de plantejar les seves reivindicacions unilateralment. També es va acordar estar presents en la taula de negociació de setembre, entenent que la lluita és la que l'ha propiciat i la que farà que la negociació arribi a bon port, així com reclamar també que CCOO i UGT obrin aquestes taules de negociació en tot l'Estat espanyol, i no només oportunistamente on estem de vaga.

A partir d'aquí, es van plantejar dues postures bàsiques: la de continuar la vaga el divendres 27 de juliol i la de suspendre temporalment la vaga (sense desconvocar-la) fins a setembre. Finalment es van prendre els següents acords:

1.- Enviar una carta a les empreses de contracta instant-los a negociar aspectes bàsics de les reivindicacions, com salaris, jornada, contractació i salut laboral. Instar a la Generalitat que convoqui de nou a la mediació.

2.- Suspendre la vaga fins al 15 de setembre, data que es reunirà la taula de negociació UGT-CCOO amb la patronal, pressionant a aquesta taula perquè la negociació sigui efectiva i no una mera pantomima dels seus components.

3.- Convocar l'assemblea general de treballadors de contrates, subcontrates i autònoms per al 5 de

setembre per decidir si la vaga varia de format i passa a fer-se de dilluns a divendres, excloent el cap de setmana, però estrenyent en els dies laborables.

4.- Acudir a les reunions plantejades per empreses com Cobra o Abentel, mantenint principis bàsics com: no divisió de la negociació en empreses soltes; unitat de personal de contrates, subcontrates i autònoms, rebuig de qualsevol clàusula que impedeixi seguir amb la mobilització conjunta, etc.

5.- Mantenir durant el mes d'Agost un servei d'atenció sobre represàlies empresarials: acomiadaments, discriminacions o persecució.

6- Reunió tècnica del comitè de vaga el 8 d'Agost.

La mobilització conjunta

Telefònica va tenir el passat any 6.000 MM d'euros de beneficis. O sigui, 1 bilió de pessetes. Una empresa que ha reduït la seva plantilla dràsticament en els últims anys convertint aquesta ocupació en centenars d'empreses subcontractades. Només a Catalunya treballen actualment entre 1.200 i 1.500 persones en aquestes empreses.

Totalment desregulats, duen 12 anys de relacions laborals basades en la precarietat, la temporalitat, falta de garanties, jornades abusives i sous aconseguits a força d'hores extres no declarades. 12 anys, sense activitat sindical ja que qualsevol intent de convocar eleccions sindicals o alguna reivindicació es convertia normalment en acomiadament.

El referent d'aquests treballadors han estat els companys de Telefònica que, fent el mateix treball, tenen unes condicions molt millors. Per això, després d'alguns contactes, el Comitè de Telefònica de Barcelona i de la resta de Catalunya va decidir coordinar i donar suport al plantejament de lluita per una part important de les plantilles de les contrates.

La patronal va respondre acomiadant a tres companys del comitè de vaga, negant la legalitat de la mateixa i plantejant que és una vaga contra el penós conveni del metall de Barcelona signat feia poc pels sindicats majoritaris. Però en tot cas va haver de presentar-se a la mediació convocada per la Generalitat el 17 de juliol amb el que va haver de reconèixer l'existència d'un conflicte.

Els sindicats majoritaris CCOO-UGT, que no han fet res en 15 anys contra aquesta situació de precarietat i esclavitud, van haver de sol.licitar de manera urgent una mediació per a no perdre el carro en aquest sector. CGT ja hem advertit als companys afectats que la negociació del conveni del metall de Barcelona i Tarragona ha significat un empitjorament de condicions per als metal·lúrgics i que les reivindicacions de millores salarials les haurien de defensar per sobre d'aquests sindicats que ens tenen acostumats a dilapidar la força de les mobilitzacions dels treballadors/es.

Però les plantilles i els pocs comitès existents, no pensen baixar el nivell de la seva rebel·lia. Pot ser que recondueixin la vaga, però estan fermes en la seva decisió de no aguantar més temps la precarietat en la qual viuen. I sobretot CGT els anem a ajudar a defensar la seva reivindicació de "a igual treball, igual salari" i arribar a les mateixes condicions salarials i socials que els companys/es de Telefònica.

Aquesta vaga permetrà negociar amb més força a la part sindical enfront de la patronal. La negociació, sense pressió dels treballadors, s'ha demostrat sempre inútil i contraproduent. Per a mostra, no hi ha més que veure el conveni del Metall. Un conveni signat des de la desmobilització, des de l'apatia i la desinformació de totes les plantilles, des del convenciment que les coses només poden anar a pitjor. Nosaltres no volem un conveni així, volem un que sorgeixi de la il·lusió i de la lluita necessària per a canviar les coses i aproximar-nos en tant que sigui possible al conveni de Telefònica, és a dir que amb 8 hores de jornada diària tinguem un sou que ens permeti viure dignament.

La patronal i el tàndem CCOO-UGT estan maniobrant per carregar-se aquest procés de lluita, intentant reconduir la situació i procurant dividir els treballadors. El seu objectiu es presentar un acord que reculli algunes reivindicacions amb l'esperança d'aturar unes mobilitzacions que no controlen.

Més informació en el blog-web: www.teleafonica.net

El Suprem legitima la contractació irregular i els acomiadaments que es practiquen a Correos

Col·lectiu Catalunya i 'Directa'

Després de tres anys de batalla legal durant els quals tots els jutjats i tribunals anteriors havien reconegut la improcedència dels acomiadaments d'un grup de treballadors i treballadores de Correos a Lleida, a mitjans de juny el Tribunal Suprem va assentar, a partir de la sentència d'un cas, un nou criteri a seguir pels jutges i magistrats de tot l'Estat. A partir d'aquest nou criteri, Correos tindrà carta blanca per continuar mantenint contractes irregulars i efectuar acomiadaments sense causa.

Aquest és el cas de dues treballadores i un treballador de Correos a Lleida afiliats a CGT, que van ser acomiadats el maig de 2004 aprofitant la convocatòria d'un concurs de places de carters.

Segons remarca l'advocada de la CGT de Ponent, els tres treballadors afectats tenien contractes irregulars, una situació similar a la de 30.000 treballadors de Correos a tot l'estat espanyol, atès que portaven des dels anys 80 encadenant contractes de treball temporal d'interins per cobertura de vacant. Aquest és un tipus de contracte que la llei obliga a extingir en un màxim de tres mesos si no s'ha cobert la plaça.

Tot va canviar a partir de 2001, moment en que l'Estat opta per la privatització de l'empresa convertint-la en una societat anònima, tot i ser de titularitat pública, amb el beneplàcit dels sindicats majoritaris CCOO i UGT. A partir d'aleshores, Correos va perdre els privilegis propis de l'administració i va haver-se de regir segons les mateixes normes que la resta d'empreses privades que operen en el sector, precisament en nom de la lliure competència dins del mercat. Però com ja ha passat en altres sectors econòmics privatitzats, Correos y Telégrafos SA ha acabat erigint el seu monopoli, ajudat, entre d'altres factors, per un tracte de favor per part del poder judicial. En aquest sentit, Correos estava defensada en aquest cas de Lleida per l'advocada de l'Estat, encara que es tracta d'una empresa mercantil, malgrat que amb la llei a la mà ja no pot continuar encadenant contractes temporals per sobre dels tres mesos, i manté en aquesta situació il·legal milers de treballadors.

Una sentència de l'Audiència Nacional de fa un parell d'anys va dictaminar que tots eren fixos de plantilla, després d'un judici interposat per CGT i altres sindicats, enfront de CCOO i UGT que van posar-se del costat de l'empresa. Aquella sentència va ser un gran èxit, però tant Correos com els sindicats majoritaris van recórrer la sentència al Tribunal Suprem, el qual ara ha anul·lat la decisió de l'Audiència Nacional. A partir d'aquell moment, Correos va començar una reestructuració de personal, convocant concursos per cobrir milers de places de carters sense tenir en compte tota la bossa de treballadors/es que seguien indefinidament temporals amb antiguitats de 15 a 30 anys a l'empresa.

Des de la CGT de Ponent es denuncia que es va aprofitar això per treure's de sobre delegats i afiliats de CGT, aquest seria el cas dels tres treballadors de Lleida, als que van fer fora per presentar-se a l'examen voluntari quan el dret a promocionar és un dret i no una obligació. Des de CGT Ponent es considera que aquests treballadors ja eren fixos per frau en la contractació, així s'anaven guanyant els successius judicis fins que va arribar el cas al Tribunal Suprem.

El futur de milers de treballadors i treballadores de Correus es veu ara influenciat per aquesta sentència que crea doctrina, tot i que el tema no quedarà definitivament tancat fins que es pronunciï el Tribunal Constitucional.

Junt amb CCOO i UGT

La signatura de la CGT al Conveni de Banca, un "sí crític"

FESIBAC-CGT

El 21 de juny, la Confederació General del Treball (FESIBAC-CGT), així com CCOO i UGT, va signar el Conveni de Banca sobre la base de la proposta feta per la patronal AEB. La CGT, després de consultar en assemblees la seva afiliació a nivell estatal, va decidir signar valorant que era positiu fer-ho, com a conseqüència del fet que algunes de les reivindicacions que fa anys que s'exigeixen s'hi han complert:

-Es recupera la clàusula de revisió amb endarreriments que, a partir de l'any 1992, van cedir els altres sindicats signants i que van suposar importants pèrdues de poder adquisitiu per als treballadors i les treballadores durant tots aquests anys.

-S'aconsegueix un quart de paga per productivitat (no pensionable a nivell dels complements de pensions dels bancs però sí per a la pensió de la Seguretat Social) que connecta amb la nostra reiterada petició de recuperar el que s'ha perdut. És especialment beneficiosa en els bancs amb menys pagues i per als treballadors i treballados amb salaris menors.

-Es millora el pas a salari nivell VIII, que té una major incidència en els salaris més baixos.

-S'aconsegueix millorar la pensió de viduïtat (6.000 euros) que la Banca s'havia estalviat a causa de les pujades de la Seguretat Social.

-També es milloren diversos temes com préstecs habitatge, ajuda alimentària, etc. S'inclouen així mateix aspectes sobre igualtat, assetjament, etc.

En resum, es defensa que la presència de la CGT en la Taula Negociadora, a causa del suport obtingut en les passades eleccions sindicals, ha contribuït decisòriament a acabar amb un estat de coses veritablement negatiu, que s'arrossegava des de fa molts anys i que ara acaba.

Per altra banda, si bé la CGT va decidir signar aquest Conveni per resultar una millora sobre els convenis anteriors i que no suposa cap cessió a la patronal. La posició de l'AEB, i dels bancs que la componen, és no només excessiva (a causa dels beneficis obtinguts) sinó també irresponsable ja que deixen sense tancar aspectes totalment determinants per als treballadors i les treballadores de Banca. La signatura de la CGT en aquest Conveni és resultat d'haver obtingut una part de les reivindicacions de treballadores i treballadors.

Realitzat a Madrid el Ple de la Federació d'Ensenyament de la CGT

Federació d'Ensenyament CGT

La Federació d'Ensenyament de la CGT va celebrar un Ple Ordinari a Madrid, els dies 3 i 4 de juliol de 2007, com conclusió del treball realitzat en el curs escolar 2006/07, per a fer un balanç i valoració dels resultats de les passades eleccions sindicals, plantejar les línies de treball en futur i triar un nou secretariat.

Al Ple hi van assistitr delegacions dels diferents sindicats que componen les federacions territorials que integren la Federació d'Ensenyament, Andalusia, Aragó, Catalunya, Castella-Lleó, Madrid-Castella-la Manxa i Extremadura.

Les ponències presentades van versar sobre l'anàlisi i valoració de les eleccions sindicals, el futur de la Federació d'Ensenyament, les estratègies de comunicació premsa i propaganda, secretaria de jurídica, acció sindical en l'ensenyament privat, educació i exclusió social de menors, acció internacional. Els acords del Ple apunten cap a una potenciació de la Federació d'Ensenyament per al que es va aprovar una secretaria de Comunicació, Premsa i Propagada encarregada de coordinar l'engegada d'una pàgina web de la Federació que doni una major cohesió interna i presència exterior de la mateixa.

D'altra banda, la Federació d'Ensenyament seguirà plantejant la coordinació de l'acció sindical en totes les Federacions Territorials dissenyant per a això campanyes que incideixin en la defensa de l'educació pública, contra els concerts educatius, contra la privatització i externalització dels serveis educatius, denunciant la precarietat en les contractacions, defensant una educació laica, exigint un estatut docent que millori significativament les condicions de treball del professorat per al que precisa ser negociat amb la seva participació i aprovat en referèndum Així mateix, la Federació anirà ampliant i desenvolupant la seva acció sindical al sector de l'educació pública, l'educació privada, l'educació universitària i l'educació no formal.

El nou secretari general i de jurídica triat ha estat Rafael Fenoy del sindicat d'ensenyament d'Algeciras i Emili Cortavitarte, del sindicat de Barcelona, com secretari d'Acció Sindical, juntament amb Antonio Damián en la secretaria de Comunicació, Paloma Díez en la secretaria de Relacions, Ivana Turégano en la secretaria d'Acció Social, Jacinto Ceacero com secretari de Formació i Antonio Marfil en la secretaria de Finances.

Vaga al Port de Palma contra els incompliments del Conveni a Remolcanosa

CGT Sector Mar i CGT Balears (www.cgtbalears.org/)

El 29 de maig es va iniciar una vaga en els remolcadors de l'empresa Remolcanosa, empresa privada que explota en règim de monopoli aquest servei en el Port de Palma de Mallorca, vaga per exigir el compliment de l'actual Conveni Col·lectiu, incloent el règim de descansos, vacances, jornada màxima anual i la resta de normativa en vigor, i de la legislació bàsica en matèria de prevenció i seguretat laboral en els Remolcadors que operen en el port de Palma de Mallorca. La vaga, convocada pel sindicat de Treballadors de la Marina Mercant (STMM) i la CGT Sector Mar, amb el suport de la CGT de Balears, va ser secundada des del seu inici per les tripulacions dels tres bucs en vaga.

Davant la fermesa dels treballadors, l'empresa va demanar auxili davant el delegat del Govern a les Illes Balears qui va dictar una resolució que deixava buida de contingut la vaga. El delegat del Govern prioritzava així els interessos de l'empresari sobre el dret constitucional a l'exercici de la vaga, posant els dos únics bucs -que eren operatius abans de la vaga- en servei durant les 24 hores del dia. A més, l'empresa va donar de baixa en la Seguretat Social tots els tripulants sense respectar que formaven part del Comitè de Manteniment i Seguretat. Per això, el STMM i la CGT van emprendre accions judicials contra la resolució de la delegació del Govern així com contra l'empresa per atemptar contra el dret de vaga. Per la seva banda, la Capitania Marítima de Palma i la Direcció General de la Marina Mercant, respectant la vaga convocada, van impedir l'enrolament de tripulants evitant que la pretensió de Remolcanosa de substituir treballadors en vaga es portés a terme, pretensió que constituiria un delicte contra els drets dels treballadors.

Donada la intransigent actitud de l'empresa, el STTM i CGT van convocar de nou vaga el 19 de juny, aquesta vegada amb caràcter indefinit. Mentrestant, el Comitè d'Empresa estatal controlat per UGT exercia de "veu del seu amo" i escenificava la celebració d'una comissió paritària a Vigo, per dictaminar que l'empresa compleix al 100% el Conveni Col·lectiu, donant-li "solidaris arguments" a Remolcanosa per castigar aquells companys que davant l'abandonament dels representants d'UGT s'han vist forçats a reivindicar per altres vies el compliment de les seves condicions laborals.

El que està passant amb els tripulants dels Remolcadors de Palma és vergonyant i vergonyós, i deixa en evidència la fragilitat dels nostres escassos drets. L'empresa, davant la nova convocatòria de vaga, amb la total col·laboració del delegat del Govern de Balears, va establir de nou uns serveis mínims abusius per donar plena satisfacció als plantejaments caciquils de Remolcanosa i de la Capitania Marítima que va furgar en una normativa arcaica per autoritzar l'embarcament d'esquirols.

Com a complement a aquesta situació, Remolcanosa, en demostració de l'exposat i amb plena voluntat de conculcar els drets dels treballadors, i d'utilitzar la coacció i la repressió com mecanismes de control de la situació, en lloc del diàleg i el pacte, es va dedicar a sancionar tots els treballadors vagistas amb tres mesos d'ocupació i sou, basant-se en el fet que la vaga (convocada en manera, forma i temps completament legals i correctes) era il·legal, atorgant-se per tant Remolcanosa també la condició de jutge i part, sense necessitat que cap tribunal així ho establís.

Ni empresaris «cacics, ni governs que els donin suport

Davant d'aquests fets el STMM i la CGT assumeixen totalment la defensa dels drets dels treballadors i actuen en conseqüència, engegant totes aquelles mesures legals i sindicals oportunes per a acabar amb la persecució laboral i sindical que estan sofrint els nostres companys. La situació, bastant comuna en altres serveis públics privatitzats, és la següent: el govern de torn mai s'ha preocupat, en aquest cas, d'esbrinar en quines condicions es dóna el servei públic, quant al compliment de normatives, o de si els bucs oferixen garanties d'operativitat (o són material de desballestament, com és el cas), o de si en aquest servei públic es donen situacions d'il·legalitat laboral, incompliment de condicions mínimes de descansos, prevenció de riscos laborals, etc.

CGT i el STMM, en suport als vaguistes, van convocar concentracions el 28 de Juny davant la seu de la Delegació del Govern a Palma i el 19 de juliol davant l'Edifici de l'Autoritat Portuària de Palma, i van obrir un compte de solidaritat econòmica per a poder mantenir la lluita, que el seu numero és: 2051 – 0016 – 68 – 1070004050.

Intenten rebentar la vaga

Per intentar carregar-se la vaga el 18 de juliol la direcció de l'empresa Remolcanosa va posar en servei un nou vaixell, de nom "Pau da Luz", fins llavors dedicat a la captura de tonyina, per fer tasques de remolcador. L'Autoritat Portuària de Balears, sense resoldre definitivament, va permetre que aquest vaixell comencés a fer serveis a empreses privades, en una acció fora del Decret de Serveis Mínims de la Vaga en curs, i clarament atemptatòria contra el dret constitucional de vaga.

El Jutjat social de Palma, davant la demanda de drets fonamentals presentada per la CGT i el STMM contra Remolcanosa i a la petició de mesures cautelars per garantir els drets dels treballadors, després d'escoltar les proves presentades per ambdues parts, va dictar Acta Judicial el 27 de juliol estimant positivament la sol·licitud obrera i, per tant, va acordar "amb efectes immediats la suspensió de la incorporació al servei del remolc dintre del Port de Palma de Mallorca del buc Pau da Luz i de la seva plantilla". Lamentablement, l'Autoritat Portuària no solament s'ha netejat les mans davant un conflicte del qual és part responsable sinó que ha pres partit obert a favor de l'empresa.

Una de les conseqüències visibles de la vaga va ser que un dels bucs de creuer més importants del món, el Queen Elizabeth II, va comunicar a l'Autoritat Portuària de Balears el 2 d'agost que cancel·lava la seva visita al port de Palma perquè temia que l'afectés la vaga de remolcadors, mesura que podrien prendre altres creuers turístics.

Falta de seguretat en el port de Palma

La CGT i els treballadors de l'empresa Remolcanosa van denunciar també que el port de Palma no compleix les mesures de seguretat adequades, ja que no s'hi respecten les distàncies, ni hi ha espais delimitats quan es realitzen determinades activitats que en molts de casos són perilloses.

Tema del mes

L'esquerra real, la utòpica, és possible

Antonio Pérez Collado, secretari general de la CGT del País Valencià

Des de la mateixa nit del 27-M (en què es van produir les darreres eleccions al Parlanent valencià) no han cessat de produir-se reflexions i lamentacions sobre els resultats que van eixir de les urnes en la més recent cita electoral. Vistes les coses sense passió partidista de cap tipus, no es pot negar que l'esquerra (inclús si incloem encara davall esta denominació als tecnòcrates del PSOE) ha rebut un sever correctiu, ja que ha estat incapaç de recuperar ciutats i comunitats tan valuoses com Madrid o València.

Els resultats del 27 de maig l'única cosa que han posat en evidència és el que ja se sabia: que la societat espanyola s'ha dividit entre el conservadorisme ideològic i el neoliberalisme econòmic, que encarnen perfectament els xics i xiques del PP, i la socialdemocràcia enamorada del lliure mercat, que defensen a ultrança els nous socialistes. Fora d'eixos dos grans blocs només hi ha nacionalismes que van al seu (com no podria ser d'una altra forma) i una plèiade de grupuscles comunistes o verds (pàl·lids) que, a males penes, poden optar a un grapat de diputats i regidors amb els que negociar amb algun dels grans a l'hora d'agarrar un tros del pastís/poder.

Amb tals models d'oratòria i amb projectes tan poc il·lusionants, ningú hauria d'estranyar-se ja que l'abstenció puge uns quants punts cada vegada que som convocats a les urnes. I això sense que els grups partidaris de l'abstenció (anarquistes i autònoms, especialment) facen a penes campanya contra la participació en les eleccions. L'anarcosindicalisme i la resta de corrents del pensament llibertari no compten en estos temps del pensament dèbil amb la incidència i l'activisme que van tindre en la primera mitat del segle XX, per la qual cosa l'alta abstenció és en exclusiva el resultat de la política que es practica des dels partits i institucions.

Vist l'estancament de les posicions; amb una dreta exultant i insultant després dels seus èxits actuals, amb una esquerra institucional que fa el que es puga per situar-se en el disputat i tranquil centre, i amb una altra esquerra "radical" a la vora de l'extraparlamentari, que no veu més eixida que l'entrada en les caduques institucions burgeses, és evident que limitar-se a efectuar lectures de resultats i a especular sobre possibles coalicions per a un futur més reeixit no serviran de molt a eixa altra esquerra social que, ploga o faça sol, hi haja eleccions o no, continua bregant i ideant per un canvi profund de societat. I que ho fa diàriament, sense esperar als quaranta dies de campanya de cada quatre anys. Eixa esquerra utòpica és hui possible; l'altra no, perquè ella mateixa s'ha invalidat.

És hora ja que ciutadans i col·lectius, analistes i mitjans de comunicació, pensadors i universitaris, canvien de xip i deixen de veure en l'urna l'únic camí per al canvi social. Fora de les institucions del sistema es troba en els nostres dies el més fresc i actiu de les idees transformadores: en les cimes contra la globalització, en l'ecologisme antiparlamentari, en l'antimilitarisme, en el fenomen okupa, en els moviments llibertaris i autònoms, etc. és actualment on es dóna un major grau de participació, d'il·lusió, de debat, de propostes i projectes que s'oposen frontalment al neoliberalisme econòmic i al pensament únic que amenacen no sols les llibertats i drets de tota la societat, sinó l'existència mateixa de l'espècie humana.

Si es vol avançar cap a una societat més lliure i justa serà imprescindible que es trenque amb tot el que constreny i reprimix les llibertats individuals. Reivindicacions i valors que fa segles van ser un esperó per a les lluites emancipatòries, com el vot o el parlamentarisme, han cobert ja el seu cicle i són estratègies perfectament tolerades i assumides pel capitalisme perquè s'han revelat innòcues i sedants.

OPINIÓ: L'Estat canalla i 'La ley del número"

Federico Solano, Sindicat Metall de la CGT, Federació Comarcal del Baix Llobregat

A propòsit de les eleccions que anem vivint, reflexiono en veu alta i pregunto si és convenient que el moviment llibertari en general, i l'anarcosindicalisme en particular, es manifestin davant aquestes noves convocatòries.

La reflexió crec que no està de més, ja que aprofitant l'esdeveniment, la crítica constructiva, la difusió de les idees i el foment del debat entre els nostres conciutadans han de fomentar-se, ja que curiosament trobem una generosa ajuda, sembla que sense saber-lo, ja que qui més propaganda fa al nostre favor, són "ells", els polítics professionals, valedors i mantenedores conscients de l'actual i molt sibilí sistema neoliberal d'explotació capitalista.

Per més obstinació que posin els uns i els altres, de tots els colors: centralistes, independentistes, socialdemòcrates, conservadors, verds o acolorits, a mantenir un poder per perpetuar un "Estat … de coses" no deixaran de ser més que una peça del puzle de l'"Imperium del segle XXI, que és una invenció nova per als annals de ciència política, un imperi descafeinat, una hegemonia global que es recolza en els mercats lliures, els drets humans i la democràcia, imposats per la potència militar més sorprenent que el món hagi conegut".

Tornant a la pregunta llançada de si hauríem de posicionar-nos davant de les eleccions, jo considero que "no és la nostra guerra", igual que no solucionaran ni molt ni poc els problemes de la gent, del ciutadà del carrer. O és que algú creu sinceralment que la seva qualitat de vida es veurà millorada amb l'aposta per un partit o per un altre, quan tots formen part del suport del sistema. El poder els sedueix tant que ben aviat se'ls obliden les promeses, però no s'obliden de retornar els préstecs de les seves cares campanyes electorals, que paguem tots via pressupostos.

La banca sempre guanya. I ja se sap: qui paga mana. Quan es manté, i cada vegada sembla que més, la bretxa entre la classe política i el poble (vegeu les eleccions autonòmiques a Catalunya i a Andalusia), és del tot recomanable tornar a llegir "La llei del número" de Ricardo Mella, que encara que la seva publicació data de 1893 ajuda a refrescar les consciències i "greixa" la nostra capacitat crítica.

> OPINIÓ

Agafarien les armes

Francesc Arnau i Arias

Jo, que només sóc una miqueta racista, estic impressionat de fins a quin punt l'Anglada i els seus han pogut arribar a manipular la gent de Vic. El seu és el vot de la ignorància, i a Vic hi ha molts ignorants. Tants com per haver-li donat quatre regidors al seu partit neofeixista i mal anomenat Plataforma per Catalunya.

M'impressiona que el Cuní i la Rahola, personatges televisius de moda, es deixin arraconar d'aquesta manera pels enviats de l'Anglada. De què té por, en Cuní?

També m'impressiona la timidesa amb què reacciona la part de la societat vigatana i osonenca que se sent representada per les opinions que publica "El 9 Nou". No haurien de presentar l'Anglada com a un "triomfador" de les eleccions. No haurien de rebatre-li les seves males intencions com si fossin opinions polítiques.

Em sembla escandalós que un senyor que es diu Nàsser Auquiad Labraimi, assessor jurídic de l'executiva d'ERC-Vic, amb la seva submissió, conscient o inconscient, pugui arribar a trobar normal que, en alguna biblioteca pública d'Osona, tinguin el "Mein Kampf" d'Adolf Hitler.

No em sembla suficient que ara algun columnista del setmanari "El 9 Nou" reconegui que, fa sis anys, un grup de ciutadans i ciutadanes de la comarca ja vàrem intentar il·legalitzar la PxC, que encara es deia Plataforma Vigatana. Els mateixos que aleshores deien que intentar una querella criminal contra l'Anglada i els seus era fer-los propaganda, ara són els qui reaccionen tan tímidament.

Tenim proves suficients per poder tornar a posar una querella criminal contra l'Anglada de manera que, amb el Codi Penal vigent a la mà, i sense necessitat de recórrer a l'antidemocràtica Llei de Partits Polítics, qualsevol partit neofeixista sigui il·legalitzat.

Els Anglades que fins ara hem conegut sabem que no han dubtat, arribat el moment, a agafar les armes i a metrallar el poble i després a internar els supervivents en camps de concentració. Això haurien de tenir-ho en compte els capitalistes i aprenents de bruixots que l'estan promocionant. Per això, i perquè, com deia Bertolt Brecht, "el monstre sempre és viu i a punt de sortir del ventre de la bèstia" cal que fem alguna cosa, ara que potser encara hi som a temps, abans que l'Anglada s'atreveixi a lluir, a la vista de tothom, la pistola que, avui, es veu obligat a portar amagada.

Parlem amb...

GUILLERMINA PEIRÓ I OLIVES

'La societat de consum va prostituir la classe obrera'

Guillermina Peiró, filla de Joan Peiró, ens rep a casa seva a Mataró, on fem plegats un petit repàs de la seva vida militant i de la del seu pare.

Text: **Xavier Roijals.**
Fotos: **Dídac Salau.**

-Jo em dic Xavi i ell, Dídac i som de la CGT de Catalunya...
-Sou de la CGT, no? De la revista "Catalunya"? Ja, ja, al primer número que va sortir jo ja hi havia escrit, una carta meva. Estava encara en aquell carrer, l'Arc del Teatre, ai, imagina't...

-La primera pregunta era de preveure però és aquesta: parlem del seu pare, com era en Joan Peiró?
-Per definir al meu pare, fill meu, no hi ha llibres ni enciclopèdies. Només et puc dir una cosa, que era una persona coherent amb els seus principis i que va morir precisament per ells. Era una persona que era tan idealista i tan bo, una persona tan excessivament bona, que a casa meva hi havia el veritable comunisme llibertari. Per a tot home que lluitava per les llibertats de la persona humana i de Catalunya, la porta de casa meva estava sempre oberta. Només s'havia de dir que un era un company perquè totes les portes se li obrissin.

La prova de la coherència del meu pare la tens en que va sacrificar tota la família pel seu ideari. I encara, avui en dia, perquè no hem volgut mai fer servir el nom de Peiró com a bandera per solucionar problemes personals que hem tingut.

-Com percebia vostè la tasca sindical i política del seu pare? La família, com ho vivia?
-Això a casa meva, va ser la tragèdia. El meu pare va fer gràcia a la meva mare, perquè quan es van casar eren imberbes en aquella època. Al meu pare li agradaven els toros, li agradava fer teatre amb en Xirgu, com que era del Poble Nou, però va començar a militar, i com que era aprenent patia la tragèdia de la vida de treballador, quan els vidriers apallissaven els aprenents. Perquè en aquella època, els aprenents no tenien cap importància. I va començar a lluitar per això... i així fins que va morir. Va ser coherent amb els seus principis fins que va morir.

I ara em diuen, com definiries al teu pare?, i faig una comparació molt 'tonta', però què per mi és molt vàlida. Jo compararia al meu pare amb Jesús, Jesús va ser un home que va lluitar per alliberar el seu poble de l'esclavitud dels romans. Això és la veritat i no com ho pinta l'església: donar pa a qui tingui gana, aigua a qui tingui set. I casa meva era això: a casa meva entrava alguna cosa de menjar i es repartia a qui ho necessités, ho entens?

Fixa't que quan vam passar la frontera, podent-la passar en cotxe oficial, la vam passar a peu com tota la gent que hi havia allà, i tota la tragèdia que passava la gent republicana la vam haver de passar nosaltres. Perquè mon pare era això: ell no podia escriure un article dient una cosa i després fer una altra de diferent. Les coses que ell escrivia eren la trajectòria de casa meva, eren les coses que hi vivíem. Era tan perfecte que fins i tot aconseguia ser imperfecte.

-Vostè i la seva família van demanar la revisió de la condemna del seu pare i la Sala Militar del Tribunal Suprem els la va denegar "per manca de proves que evidenciïn l'error de la sentència". Què en pensa de tot plegat? Pensa que encara es pot fer alguna cosa?
-Tot això ha estat una comèdia. Quan van matar al meu pare, Europa estava revolucionada i no es podia fer res. Al meu pare el van jutjar, fixa't tu si és gros això, amb el codi de la República. Encara hi havia el codi de la República.

Ara tot això de moment està tancat, i pendent de negociació, ho porten els advocats.

-Vostè creu que se'ls ha donat prou suport en tot el procés de sol·licitud de revisió del cas del seu pare?
-No t'ho puc dir jo perquè no ho sé, està tot això tan embolicat.

-Recentment, s'ha vist que s'ha negat també la revisió del cas a les germanes Puig Antich, semblaria per tant que la via judicial no acaba de ser l'adient. Al mateix temps, el govern va aprovar l'any passat una llei anomenada de "memòria històrica". Què en pensa d'aquesta llei?
-Home, ja era hora que ho fessin, això de la memòria històrica. Perquè és que la gent no se'n recorda. La gent no en sap res de res. La gent no en sap res de res i no ho vol saber.

Quan la meva filla anava a col·legi, hi anava a català, però anava a una escola que es pugués sortir per la porta del darrere, perquè hi anava la policia. Per què? perquè jo volia que sapigues el català, jo volia que sabés història, però és que la gent ho va passar tan malament, va patir tant, que dèiem als nostres fills "tu no et preocupis i estudia que nosaltres ja hem patit prou". I nosaltres mateixos vam fer esborrar la memòria històrica. Perquè no volíem que els nostres fills patissin allò que havíem passat nosaltres. I va ser un error.

-Amb el pas del temps i la perspectiva dels anys, com valora la figura del seu pare?
-Aquí a Mataró, vagi allà on vagi, quan dic Peiró tothom em fa reverència, sigui de dreta, sigui d'esquerra, sigui del nord, sigui del sud. Per allà on va passar el meu pare va passar la bondat.

Mira, fa poc aquí em vaig trobar un senyor vellet i em va explicar com durant la guerra el van agafar perquè era de dretes i en Peiró va anar a la presó a veure'ls i els va dir "mireu, jo sé el que és estar a la presó i com les hores que s'hi fan eternes. Jo els proposo si volen fer cartutxeres per al front". Ara, els les pagaven, eh! I gràcies a això, un cop acabada la guerra, aquell senyor va muntar un petit taller de marroquineria.

O sigui que allà on vagi jo, reverència pel meu pare. M'assabento de coses bones que havia fet el meu pare que el pare no ens ho havia explicat ni a nosaltres.

-Vostè és la penúltima dels set fills d'en Joan Peiró. Va anar a l'Escola Racionalista que la Cooperativa del Vidre i el seu pare van fundar a Mataró. Quin record té d'aquella experiència educativa?
-L'Escola, quan va entrar Franco la va requisar. Igual que la fàbrica, que va anar a mans dels 'jefazos' del règim i va estar no sé quants anys sense ser cooperativa. I quan els la van tornar volien que fos una cosa així com eclesiàstica. I la junta de la cooperativa s'hi va negar. I llavors es la van vendre i van fer-hi una llar d'infants.

Ell (Peiró) va fundar la Cooperativa, on

els aprenents eren sagrats. Va fundar l'Escola del Forn del Vidre, on els mestres eren partidaris de la CNT. Perquè llavors -després va canviar, però llavors- per ser de la CNT no havies de ser d'ideari anarquista.

Jo me'n recordo que arribava a l'escola i hi havia el retrat del Ferrer i Guàrdia. Perquè era una escola moderna del Ferrer i Guàrdia. Doncs allà, els mestres ens van ensenyar què era la humanitat, els dijous anàvem d'excursió i ens ensenyaven aquelles coses de la natura. Hi havia un ambient maco, un ambient que donava gust. Quan parlo de la meva escola, per mi va ser com un paradís. Encara me'n recordo d'aquella escola, perquè va ser la representació de l'ideari del meu pare. En aquella escola es vivia un ambient de fraternitat.

-Quan passa a França, viu a Narbona, treballa a la verema i a causa de la primera vaga de la seva vida, va ser acomiadada. Què en recorda de tot allò en general i de l'experiència de l'exili?
-Home, llavors jo tenia 14 anys. Vaig complir els 15 just llavors. La vaga la vaig fer amb 15. Nosaltres treballàvem a la verema i els francesos portaven calçat i nosaltres espardenyes. I va ploure. I nosaltres vam dir: "no es pot treballar, pleguem". I ens van fer fora. La primera vaga -en vaig fer moltes, jo-, però aquesta va ser la primera.

A Narbona hi havia molt refugiat però l'ambient era molt maco. No hi havia encara aquella cosa de si tu ets anarquista o si tu ets comunista. No, no, érem els refugiats. I tots ens ajudàvem.

-Quan torna a Catalunya, el 1945, manté el contacte amb la CNT, fa d'enllaç, recull diners per als presos. Com va ser el retorn? Què en destacaria de la seva militància durant aquells anys?
-La militància era clandestina. A Mataró, hi havia en Sisquet, hi havia en Porres, tot era gent gran, i jo era la nena. I allà on hi havia una miqueta de perill, qui anava?, la Guillermina. Que s'ha d'anar a tal lloc a portar això..., sent la nena no despertava sospites...

Això ja ho feia a París. A París que estava ocupat pels alemanys ja fèiem aquestes coses. A dintre a París, ocupat, entrava jo, hi entrava papers.

Aquí a Mataró, doncs, va ser el mateix. Ara, Mataró està envoltat d'urbanitzacions, però en aquella època no hi eren. I llavors on ens reuníem era als aforres. Quan va haver-hi el desembarcament de l'Àfrica del Nord -que jo encara estava a França- pels americans, Mataró estava pres militarment, el sindicat ho controlava tot... dipòsits d'aigua, tot, per gent militant de la CNT de Mataró. Però tot allò es va acabar.

-Després, a mitjans dels 70, es reconstrueix el sindicat a l'interior del país, amb tota la il·lusió, però també amb tot un seguit de conflictes interns. Vostè participa en la recuperació del Sindicat Tèxtil de la CNT de Mataró. I pateix amenaces de mort per part d'una presumpta FAI... Com va viure el procés de reconstrucció a l'interior i els conflictes interns?
-No me'n parlis, no me'n parlis... Va haver-hi un ple de la CNT aquí a les Caputxines de Mataró i fixa't tu, els de Barcelona ens van assaltar el local. I tant que a mi em van amenaçar de mort, encara tinc els anònims, si voleu us els ensenyo...

Un dia estava jo esperant a la cua per cobrar la pensió i m'apareix un senyor i em saluda, que jo no el reconeixia. I em diu "soy Berrocal". Doncs amb aquest pobre senyor vam haver de saltar de galeria en galeria per sortir al carrer, perquè ens havien assaltat el local. Li dic "ahora no podríamos hacer eso, eh?" "no, ahora no".

No sé quantes expulsions tinc jo de la CNT, no sé. La primera va ser que aquí, quan ens van donar el local, a mi em van donar les claus i ens van posar dues condicions: que no poséssim la bandera i que poséssim un conserge. Això del conserge vam evitar-ho, però la bandera, doncs no la podíem posar. Un dia arribo jo i veig la bandera i els la vaig demanar. I em van dir "eres una fascista", no vulguis saber el que em van arribar a dir. I jo els havia dit que havia donat la meva paraula i que quan la dono la compleixo, i en nom de la CNT no es posaria aquella bandera. La que es va armar. Acorralantme aquí al darrere, dient-me feixista. No vulguis saber el que he arribat a passar per la CNT. I tot ens ho vam destruir. I la gent que la va destruir va ser la gent que l'hauria hagut de fer pujar.

Però la primera relliscada va ser allò del Parc Güell i la segona, la intervenció de l'exili. Els de l'exili van parlar d'una manera al primer míting de Mataró que ens volíem fondre.

-Donada la seva experiència política i sindical, què en pensa de la situació actual, com veu el món laboral i el sindicalisme a hores d'ara.
-Mira, el pobre Xirinacs diuen que es va fotre un tret del desencisat que estava. Jo també estic tan desencisada..., perquè no veig on agafar-me, no puc agafar-me per enlloc. Haver militat tant..., haver sacrificat tant per arribar a aquest punt..., tu creus que valia la pena? Tants morts i tants sacrificis per arribar a aquest moment que per una poltrona reneguen de tots els seus principis: home, què és això?, quina lluita és aquesta? Per la societat no, eh!, ni tampoc per rehabilitar la classe obrera.

És que ara ja no n'hi ha de classe obrera. Sempre faig broma: però jo dic que la societat de consum ha prostituït la classe obrera. "Compre hoy y pague mañana". Tu saps que a la CNT era prohibit tenir la propietat privada, era una de les coses més importants. Avui en dia, volta, tothom és propietari. Què voldrà defensar aquest tio?

I els sindicats -perdoneu-me si sou sindicalistes-, però on són els sindicats? Quan es va fer el Pacte de la Moncloa, els sindicats es van tornar corretges de transmissió de la patronal. I continuen igual, en el nostre cas van prevaldre les lluites internes sobre el benefici del treballador. I l'organització va desaparèixer. On són els sindicats?

No són els sindicats allò que hi ha avui en dia, almenys no de la mena que jo tenia en ment.

-Darrerament, la seva activitat política sembla que ha estat dirigida cap a xerrades divulgadores a instituts, sobretot en relació al procés de revisió de la condemna de son pare. Com veu aquestes xerrades, què els ha dit als alumnes i com responen?
-Mira, he anat a diversos instituts i en tots un silenci sepulcral mentre parlo, i després em fan preguntes. Va haver-hi un, que en acabar la classe em va preguntar: "Perdoni, però vostè encara creu veritablement que va haver-hi l'holocaust?" "Tu encara preguntes avui en dia si hi crec en això? Jo vaig treballar en un taller durant l'ocupació envoltada de jueus i tots explicaven el mateix. Imagina't si hi crec".

> LES FRASES...

"Els mestres ens van ensenyar què era la humanitat, els dijous anàvem d'excursió i ens ensenyaven aquelles coses de la natura.

Quan vam passar la frontera, podent-la passar en cotxe oficial, la vam passar a peu com tota la gent que hi havia allà.

Amb el Pacte de la Moncloa, els sindicats es van tornar corretges de transmissió de la patronal.

La primera relliscada va ser allò del Parc Güell i la segona, la intervenció de l'exili. Els de l'exili van parlar d'una manera que ens volíem fondre.

A la CNT era prohibit tenir propietat privada. Era una de les coses més importants. Avui en dia tothom és propietari."

> CONVOCATÒRIES

Ple ordinari de la CGT de Catalunya sobre el finançament de la revista "Catalunya"

Dissabte 6 d'octubre 10 hores
Local CGT, Via Laietana, 18, 9a planta /(Sala Costa Font)

Ordre del dia:

1. Elecció de la Taula.
a) Elecció de la comissió de credencials
b) Elecció de la comissió d'Escrutini.
c) Elecció de la comissió de ponències.

2. Finançament del "Catalunya".
La data de celebració, lloc i l'ordre del dia es van aprovar a la Plenària de Catalunya de 12-04-06.
El termini de presentació de ponències al Ple de Catalunya finalitza el dilluns 10 de setembre a les 20 hores. La recepció de delegacions (credencials i acords) s'iniciarà a les 9 hores del dia 6 d'octubre.

Convocatòria de Conferència Sindical estatal de la CGT

Eladio Villanueva Saravia,
secretari general CGT estatal

Per acord de la Plenària Confederal del 26 de juliol de 2007, es convoca Conferència Sindical pels dies 14, 15 i 16 de desembre de 2007.

Ordre del dia:

1. Eleccions sindicals
a) Informes dels resultats de l'últim procés i conclusions.
b) Aliances, coalicions, candidatures conjuntes… Anàlisis de situacions i possibilitats.
2. Acció sinical sectorial.
3. plicació de la Directiva Bolkenstein. Defensa dels serveis públics.
4. Actualització de la negociació col·lectiva.
Aplicació Llei Igualtat i Dependència
Tancament d'empreses i destrucció d'ocupació
Segregacions, externalització i subcontractacions.
Participació i comunicació eines bàsiques per a l'actuació sindical
5. Iniciativa Legistiva Popular (ILP) sobre l'art. 52.d Estatut dels Treballadors

22 de setembre, 'sense cotxes i pel decreixement'

La Unió Europea "celebra" oficialment el 22 de setembre com el dia sense cotxes. Des de l'Entesa pel Decreixement es recupera el dia sense cotxes per donar-li un altre caire, clarament transformador i reivindicatiu per aturar els cotxes, aturar aquest creixement infinit i salvar les ciutats, el territori, el planeta i a nosaltres mateixes.

Podreu trobar informació actualitzada a www.decreixement.net

10a edició de la Marxa d'Homenatge als Maquis

L'any 1998, en el transcurs d'unes jornades a Sallent en memòria del company Agustín Rueda, en Joan de la Llagosta va fer veure la necessitat de reviure la memòria de totes aquelles persones que varen dedicar i donar la seva vida a l'Ideal, a la lluita per la llibertat. A partir d'aquí s'encenia la metxa i ens posàvem en contacte amb gent de Berga, l'Hospitalet, Barcelona, i preparàvem la primera Marxa.

Al llarg de 10 anys han estat persones i col·lectius de moltíssims pobles i ciutats que hem participat d'alguna manera en la marxa. Totes estàvem d'acord que cal recordar i homenatjar aquelles persones que mai es van rendir i van afrontar la lluita de cara. Siguin persones conegudes o anònimes. Junts, sense sigles però amb, com a mínim, una cosa en comú: l'amor a la llibertat i el respecte i el reconeixement als maquis i la seva lluita. Fent una recuperació de la memòria valenta i insistent, al marge i malgrat ajuntaments i poders diversos.

Ben cert és que el terme maquis va sortir de França com a definició de tots aquells que van fugir a les muntanyes per lluitar contra el feixisme, dones i homes de diferent ideologia units contra l'opressor nazi, però, al nostre país i durant gran part del règim franquista, els resistents i revolucionaris van continuar sent del món llibertari.

Quico Sabater, Ramon Vila Capdevila, Marcel·lí Massana, i Josep Lluís Facerias van ser, sens dubte, els més clars exponents, però amb ells varen lluitar moltes dones i homes que, en la seva mesura, van

jugar un paper clau en la història del maquis. Tots ells són mereixedors de l'homenatge que durant deu anys hem portat a terme des de molts indrets.

Perquè cal que la seva lluita no resti en l'oblit i per tal de recuperar una memòria històrica quasi totalment esborrada pel règim franquista primer i pel seu continuador després. S'ha volgut excloure els llibertaris de l'actual Memòria Històrica 'light' i políticament correcta tant en boca d'alguns. En funció dels interessos econòmics i de partit han volgut fer una segona transició que acabi d'esborrar tot allò que, malgrat la farsa del 1978, encara podia restar viu.

Nosaltres mai no hem demanat subvenció, més que res per dignitat històrica. Sempre hem sigut autosuficients en l'intent llibertari de rescatar l'autogestió que ens dóna llibertat d'acció. Perquè no només reivindiquem els maquis sinó també les seves idees i accions.

És per això que part de la comissió organitzadora de la Marxa dels Maquis ha decidit portar a terme una jornada de celebració a la qual tots i totes hi sou convidats.

50 anys de la mort de Facerias

Enguany fa 50 anys de l'assassinat de Facerias (Barcelona 1920-1957). En "Face" va ser un destacat militant de les Joventuts Llibertàries i va pertànyer al Sindicat de la Fusta i posteriorment al d'Arts Gràfiques de la CNT. Va anar voluntari al front d'Aragó on va ser fet presoner anant a para a les presons franquistes fins al 1945.
En sortir de la presó, va torna a la lluita anarquista. Des de 1947 va passar a la lluita contra el règim franquista fent expropiacions a entitats bancàries, posant bombes a edificis oficials de l'Estat i altres atemptats contra el règim assassí de Franco. Va actuar sobretot a Barcelona, col·laborant puntualment amb Quico Sabaté. Va actuar també a Itàlia on va residir des de 1951 al 1957, i en tornar a Catalunya va ser assassinat covardament per la policia a Barcelona.

Jornada d'activitats a Sallent, dissabte 29 de setembre

10 h. Sala Vilà i Valentí (c/Àngel Guimerà 5)
Inauguració de l'Exposició Gràfica de la història de la Marxa dels Maquis, i projecció fins les 13.30 h. de vídeos biogràfics. Sortida per la dignificació de l'espai Can Rocaus (base del maquis).
14 h. Envelat de Sallent
Dinar popular. Bo d'ajut 5 euros.
17 h. Sala Vilà i Valentí (c/Àngel Guimerà 5)
Projecció de la pel·lícula "Vivir la Utopia", la última revolució social a Europa.
18.30 h. Sala Vilà i Valentí (c/Àngel Guimerà 5)
Xerrada-Col·loqui "Marxa-Homenatge als Maquis. Recuperació popular de la memòria històrica". Intervindran Dolors Marín, Pep Cara i Joan Martínez.
21 h. Envelat de Sallent (c/Verge de l'Alba)
Festa de cloenda, concert dels grups Rauxa, Ràbia Positiva, Insershow i Tupolev. Bo d'ajut 5 euros.

Bons d'ajut 10 euros dinar i festa. 5 euros només dinar o només concert.
Punts de venda: Balaguer (Bar Xapó), Barcelona (El Lokal i Espai Obert), Berga (Bar La Ginesta), Lleida (Taverna La Falcata), Manresa (Cafè L'Havana), Preixens (Kamilosetas Muskaria), Reus (Taverna Campus), Sallent (Bar Camagüey), Terres de Ponent (Col·lectiu A les trinxeres).

> MAJÚSCULES SENSE ACCENTS · ENREIXATS · Josep Manel Alarcó

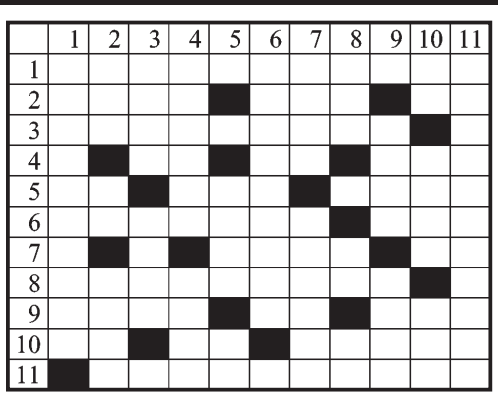

HORITZONTALS.- 1. Sumen la Confederació. Ansa sense nanses. 2. Vall presa per guerrillers anarquistes i comunistes a Franco. Potser del Parlament i no acostuma a fer massa servei. Jo, Malatesta. 3. La Rosa de Foc llibertària. Victòria! 4. Revolució! Dóna canya al capital. Mig armat contra l'ídem. Ara o ... cap a la revolució. 5. Anar cap a l'ídem. És un ...amic, és un ... anarquista. Thomas el de la Utopia. 6. Massa important diuen com per deixar-lo a mans de la burgesia. El Fossar de les Moreres podria serho. 7. Acràcia. Obrers. Mirant Occident, la tenen molts sindicats alhora de firmar. Aquells quan claudiquen. 8. El llibertari el teoritzà Kropotkin. De relatiu. 9. Epicur més que Plató ho era cap a l'esquerra. Anarcosindicalistes Resistents. Ritus sense principi ni final. 10. D'acord camarada? Mitja rata. La seva màxima expressió és l'anarquia. 11. Ho som sempre que mirem cap a l'esquerra.

VERTICALS.- 1. Elaboració. 2. Època històrica. Renegat i Apostata. Facis alguna cosa amb els ous. 3. Per llançar al bell mig. Fruita feminista. Espanya És pana. 4. Ficà. Rius de tinta inútils. 5. Roig. Estimada. Per contra li van muntar el Pacte de Varsòvia. Art capat. 6. Faria més fàcil el camí la piconadora socialdemòcrata. Comença i acaba acaba. 7. Agent químic usat durant la Iª Guerra Mundial com a asfixiant amb nom clau "Estrella Roja". Serralada submergida mirant la superfície. 8. Una de les monedes dels G8. Ma tallada. Inicials marxistes. Riu sense desguassar. 9. Or requisat. Ni ... ni criats. Regidor d'ERC a Barcelona marejat i sense bici. 10. Andreu Nin a mig enterrar. La rosa pansida esdevé un enginy per fer-nos passar. Camarada del llamp. 11. Pretenien ser una alternativa al capitalisme aquestes repúbliques.

SOLUCIONS:

SENSE FRONTERES

La visió monocroma que pinta la societat israeliana com d'un sol color i sense dissidències és totalment falsa

Com sempre, davant qualsevol agressió, hi ha respostes diverses

Panorama del moviment pacifista, antimilitarista i anticolonial a Israel

Col·lectiu Antimilitarista de Sant Cugat (CASC, casc@nodo50.org i www.nodo50.org/casc)

Aquest escrit és fruit dels apunts presos a l'entrevista que vam tenir a Jerusalem ara fa un any membres del Col·lectiu Antimilitarista de Sant Cugat (CASC www.nodo50.org/casc) amb Sergio Yahni, 'refusnik' (insubmís) històric i codirector del Alternative Information Center (AIC http://www.alternativenews.org/)

COL·LECTIUS D'OBJECTORS I INSUBMISOS

Yesh Gvul [Hi ha un límit]

(http://www.yeshgvul.org/index_e.asp)
Organització de 'refusniks' (insubmisos) selectius (es neguen a servir fora de les fronteres israelianes de 1967, als territoris ocupats, presons, etc.) encara que també accepten els insubmisos totals (es neguen a servir a l'exèrcit). Fundat al 1982 arrel de la negativa d'alguns reservistes a servir al Líban durant la guerra. No nega la necessitat d'exèrcit i de fet defensa la importància d'un exèrcit de lleva no professional. No es declaren ni sionistes ni antisionistes, no es posicionen sobre aquest tema.

Seruv [Coratge per refusar]

(http://www.seruv.org.il/default-eng.asp)
Organització fundada el 2002 de 'refusniks' selectius, no accepten insubmisos totals. Volen salvar l'exèrcit de si mateix impedint que s'utilitzi als territoris ocupats. Sionistes, consideren que negant-se a servir als territoris ocupats estan defensant el sionisme. Alguns dels seus membres van participar a l'última campanya al Líban en considerar que era una guerra defensiva.

Breaking the silence [Trencant el silenci]

(http://www.breakingthesilence.org.il/index_e.asp)
Organització de soldats que van fer el servei militar als territoris ocupats, sobretot a Hebron, i que han decidit trencar el silenci sobre el que van fer durant la seva mili, donant testimoni dels maltractes a palestins, tortures, vexacions, etc., que van presenciar o en les quals van participar. Entre ells hi ha objectors, però no es posicionen sobre aquest tema, treballen sobretot amb soldats. Es podria considerar una Organització No Governamental.

A l'abril dels 2006 aquests tres grups van formar Combatents per la Pau com a lloc de trobada entre objectors, excombatents israelians i palestins, més com lloc de reflexió interna que de denúncia.

New Profile [Nou perfil]

(http://www.newprofile.org/default.asp?language=en)
ONG feminista i antimilitarista que defensa un canvi de la cultura militarista israeliana. Dóna suport als joves que es neguen a anar al servei militar. A diferència dels altres col·lectius, qüestiona l'exèrcit i té l'objectiu de trencar la cultura militarista mitjançant un treball educatiu i polític. Tenen un fons econòmic per ajudar els 'refusniks' empresonats (els insubmisos no cobren sous mentre hi són a la presó).

També hi ha un moviment autogestionat (col·lectius com Shministim i Free the Five) de joves estudiants que quan estan en cinquè, últim any de Secundària abans de ser cridats a files, fan pública una carta en què informen que es neguen a anar al servei militar.

En els últims dos anys hi ha set presos d'aquests col·lectius. Tenen el suport de Yesv Gvul i New Profile.

PACIFISTES CONTRARIS A L'OCUPACIÓ

Gush Shalom [Bloc per la pau]

(http://zope.gush-shalom.org/home/en)
Grup pacifista escindit de Shalom Ajshav format a l'entorn de Uri Avnery.

Anarquistes contra el mur

(http://www.squat.net/antiwall/)
Es dediquen especialment a fer accions directes no-violentes contra el mur, ara bàsicament les manifestacions dels divendres a Bil'in, als territoris ocupats, on participen palestins, israelians i internacionals. Hi ha certa crisi al moviment perquè part de la població palestina de Bil'in ha perdut interès en el treball conjunt.

Ta'ayush [Coexistència]

(http://www.taayush.org/)
Organització pacifista on treballen junts israelians jueus i àrabs contra el racisme i la segregació, tant a Israel com Cisjordània.

Dones de Negre

Col·lectiu de dones israelianes que des de 1988 surten cada divendres a una cruïlla de carrers de poblacions israelianes amb pancartes contra l'ocupació. La guerra del Líban ha trencat la unitat que hi havia.

Bat Shalom [Filles de la pau]

(http://www.batshalom.org/)
Organització feminista i pacifista de coordinació de dones israelianes jueves i àrabs. Treballen per una coexistència pacífica.

ICAHD [Comitè israelià contra la demolició de cases]

(http://www.icahd.org/eng/) Israelians dedicats a la denúncia i l'acció directa no-violenta contra demolició de cases de palestins.

Alternative Information Center [Centre d'informació alternatiu]

(http://www.alternativenews.org/)
Col·lectiu d'informació crítica israelià-palestí, amb seus a Jerusalem oest i Betlem.

Moviment contra la guerra i anticolonial

Així s'anomena a Israel el moviment de dissidència israelià que es posiciona contra la guerra i l'ocupació. Format per desenes de petites ONG, grups autogestionats, col·lectius contraris a l'ocupació com els mateixos New Profile, Anarquistes contra el mur, Ta'ayush..., organitzacions polítiques de l'esquerra antisionista, sobretot Hadash [Front democràtic per la pau i la igualtat, front popular del Partit Comunista Israelià, amb tres diputats] i Balad [Assemblea democràtica nacional, esquerra nacionalista àrab-israeliana, 3 diputats].

Van arribar a mobilitzar 10.000 persones en les manifestacions contra la guerra al Líban, quan abans com a molt en reunien 300 persones. Diferenciats del Meretz-Yachad [Vigor-Junts, esquerra sionista, 5 diputats] i Shalom Ajshav [Pau Ara], els dos grans grups pacifistes israelians, que defensen un projecte de pau, però accepten les colònies dels territoris ocupats i rebutgen el diàleg amb Hamas. Aquests dos grups es van posicionar inicialment a favor de la guerra en el Líban per considerar-la defensiva, però davant la pressió del moviment contra la guerra van acabar criticant l'expansió d'aquesta guerra.

Anarquistes Contra el Mur (Israel) sol·licita ajuda econòmica per continuar la lluita

Anarquistes Contra el Mur / Anarchists Against the Wall

Els creixents costos legals de la lluita conjunta palestina-israeliana contra l'ocupació ens obliguen a fer aquesta crida urgent a la recerca de fons. Us demanem el vostre suport per tal de prosseguir el treball del col·lectiu israelià Anarquistes Contra el Mur.

Durant els últims quatre anys, el col·lectiu ha donat suport a la lluita palestina contra l'ocupació israeliana i, més específicament, contra el mur de segregació que està construint Isareal per aïllar els territoris palestins de Cisjordània.

Setmana rere setmana, els/les anarquistes contra el mur ens unim a la resistència popular palestina contra el mur en diverses zones de la franja occidental, incloent les localitats de Bil'in a l'oest de Ramala, al-Ma'asara i Ertas, al sud de Betlem, i Beit Ummar, al nord d'Hebron.

Sovint, els activistes han estat detinguts i denunciats per la seva participació en la lluita. Per fortuna, el col·lectiu està representat per una dedicada advocada, Gaby Lasky.

L'advocada Lasky ha treballat incansablement defensant els activistes detinguts en manifestacions i accions directes en la franja occidental i Israel.

A pesar que el suport legal que ens proporciona exigeix pràcticament una dedicació a temps complet, va accedir a cobrar-nos tan sols una quantitat simbòlica. No obstant això, el col·lectiu no ha assolit cobrir ni tan sols aquesta quantitat i ara devem aproximadament 30.000 euros pels costos legals de més de 60 processos judicials.

A més d'aquest enorme deute legal, els activistes d'Anarquistes Contra el Mur es veuen obligats a gastar grans quantitats en transports i trucades telefòniques.

Per favor, feu una donació que ens ajudi a prosseguir aquesta lluita. Gràcies per la vostra solidaritat.

Per a més informació sobre la iniciativa Anarquistes Contra el Mur, les nostres accions i com fer una donació visita la nostra pàgina web: www.awalls.org o escriu-nos a donate@awalls.org

L'apagada de Barcelona mostra que el model centralitzat energètic no és l'adequat a les nostres necessitats

Llibertat per a les preses i els presos polítics! No ens faran ceure!

BALA PERDUDA

Xirinacs, mort d'un digne

Toni Álvarez, Assemblea Antimilitarista de Catalunya

Ha mort Xirinacs, tal com ell mateix va anunciar fa uns anys.

Òbviament, la interpretació dels gestos i paraules del Xirnacs no pot anar en una direcció, i és que tenia tants d'amics com d'enemics. I quasi tots públics. Les seves paraules i gestos no eren 'sopa boba', ni actes per caure en l'oblid o la indiferència. Han sigut gestos i paraules que l'han transcendit perquè no s'ha amagat, estigués o no equivocat (segons els infinits punts de vista possibles). Xirinacs va donar la cara i el cos per allò en què creia i, sobretot, en com ho creia.

És ben cert que les darreres generacions i els demagogs interessats (siguin propensament Xiri o no) només recordaran el seu radicalisme en la lluita per la independència de Catalunya i el seu suport públic a Eta i Batasuna, que li va costar la condemna de dos anys de presó. Una vegada més, el gest del cos i de la vida van perdre la batalla front al circ mediàtic de comunicació dels titulars dels mitjans en fer resums de subjecte i predicat, sense complements ni matisos.

La recerca d'una democràcia directa i participativa, l'establiment d'una justícia social, la no-violència com a estratègia de lluita, l'ús dels nostres cossos com a ens i objectius a assolir la provocació com a eina necessària... estratègies, potser massa complexes, pel món uniforme i de pensament únic que vivim i que Xirinacs va assumir i elaborar, tot i el seu cost.

La tria constant de l'acció vital i política d'en Xirinacs, fins i tot a la seva mort, ens ha de fer reflexionar sobre el "pragmatisme utòpic" a la política, així ho va demostrar el Xirinacs al llarg de la seva vida: abandonament del sacerdoci, multitud de vagues de fam, plantades de mesos davant la presó i llocs públics, entrades a la presó, o la constant proposta de l'assemblearisme d'arrel per construir formes alternatives de fer política. I no es tracta de fer un heroi, ni que ho siguin els qui desitgem els mateixos canvis socials que ell; ben al contrari, es tracta de ser persones dignes del planeta que habitem. Potser amb la mateixa senzillesa i el sentit comú que regeix la natura des de fa milers d'anys, i de la qual Xirinacs en va fer bandera.

Tot seria més senzill, sense cap mena de dubte.

Després de sis anys de segrest, Laura Riera ha de tenir el seu fill a la presó

Col·lectiu Catalunya

El passat 21 d'agost la companya de Terrassa Laura Riera, afiliada a la CGT, va tenir un fill. Per això, una trentena de persones es van concentrar davant les portes del Mòdul Penitenciari de l'Hospital de Terrassa per felicitar-la, i per recordar que ja porta sis anys empressonada, des que el 26 d'agost de 2001 va ser detinguda al seu pis de Terrassa per la Guardia Civil espanyola i després de cinc dies de tortures va ser empresonada a Madrid. En la concentració es van desplegar dues pancartes on es llegia: "Benvingut Dídac, una raó més per seguir lluitant" i "6 anys segrestada per l'estat no en fan oblidar, llibertat preses polítiques". Uns dies abans, el 10 d'agost, ja s'havia realitzat al mateix lloc una altra concentració solidària.

També es van repartir comunicats on es denunciava els sis anys d'empresonament-segrest de la Laura. El Mossos d'Esquadra van retenir i identificar alguns dels participants en la concentració.

Comunicat de Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT)

Sis anys segrestada, tot i així, la Laura ja és mare!!!

Ja fa sis anys que la nostra companya Laura va ser segrestada per l'estat capitalista espanyol. Va ser la matinada del 24 d'agost del 2001 quan tornava de les Festes Alternatives de Sants. En arribar a Terrassa, la Guardia Civil l'esperava al seu pis, la van detenir, li van posar una caputxa al cap i la van introduir en un cotxe que la va conduir directament a les dependències de la Guardia Civil de Madrid. Allí va estar durant cinc dies sotmesa a maltractaments i tortures, tant físiques com psicològiques, que li van provocar greus ferides i seqüeles.

La Laura va ser detinguda per ordre de l'Audiència Nacional, institució hereva del "Tribunal de Orden Público" franquista que es dedicava a perseguir la dissidència política a la dictadura. Va ser detinguda en aplicació de la Legislació Antiterrorista, una llei que vulnera els drets més elementals de la persona, que permet de dos a cinc dies d'incomunicació, que empara les tortures,... Una llei que ha estat denunciada per organismes estatals i internacionals tant de juristes com de defensors dels drets humans.

Després de declarar davant del jutge i denunciar les tortures patides va ingressar a la presó de Soto del Real a Madrid. Va ingressar en règim de FIES, un règim excepcional d'estricte control. Amb les comunicacions intervingudes, separat de la resta de preses, les visites restringides... També se li va aplicar la mesura il·legal de la dispersió, consistent en mantenir la presa lluny del seu lloc d'origen i entorn social, i anar-la traslladant contínuament. En aquest periple, la Laura ha passat per més d'una presó de Madrid, per Còrdova, per València, per Múrcia, amb tot el que comporta per amics i familiars, a part dels problemes que li comporta a ella adaptar-se a cada nova presó.

Tot i aquests anys de dur segrest, la Laura s'ha mantingut ferma, ha mantingut el contacte amb la gent que lluitem des de fora, moviments socials, antirepressius, festes alternatives,... I també s'ha mantingut en lluita a dins de la presó.

La seva vida a presó tampoc li va impedir que comencés una relació amb el pres polític Diego Sánchez, amb el qual es va casar al 2004. A finals del 2006 la Laura es va quedar embarassada. Aquest mes d'agost del 2007 la Laura va ser traslladada de la presó de Can Brians al mòdul penitenciari de l'Hospital de Terrassa per la proximitat del part. Finalment, al vespre del dissabte 20 d'agost va néixer en Dídac, amb 3,6 quilos i sense cap complicació al part.

Des de Solidaritat Antirepressiva de Terrassa volem felicitar la Laura i el Diego pel naixement del seu fill, i seguim denunciant la seva situació de segrest per part de l'estat capitalista espanyol.

Volem els i les preses al carrer i les volem ja!!! Perquè la lluita és l'únic camí!!! No ens faran creure!!!

Es presenta el Correllengua 2007, que començarà a Barcelona

La Coordinadora d'Associacions per la Llengua catalana (CAL) va presentar el passat 19 d'agost en el marc de la Universitat Catalana d'Estiu (UCE) l'onzena edició del Correllengua. El Correllengua 2007, amb el lema "Parla'm", tindrà quatre columnes que recorreran bona part de les comarques catalanes portant la flama de la llengua i acabarà el 3 de novembre amb una manifestació i un concert a Perpinyà. Montserrat Roig, Pere IV, Jaume Fuster i Maria Aurèlia Capmany han estat els personatges escollits per designar les columnes. Una de les novetats de l'edició d'enguany és que el Correllengua començarà l'11 de setembre a Barcelona aprofitant la Diada Nacional de Catalunya. El portaveu de la CAL, David Vila, va justificar la sortida de les quatre columnes de la capital del Principat pel "rebuig a la imposició de la tercera hora d'espanyol per part de l'Estat i a la genuflexió a què ens té acostumants darrerament la Generalitat en matèria d'immersió lingüística". La tercera hora estarà present en diverses activitats i es vincularà a una segona tesi del Correllengua: el bilingüisme defensat per diferents governs ha quedat superat. A parer de Vila, "parlar de bilingüisme avui, quan als Països Catalans es parlen més de 300 llengües, és ser curt de mires". Per aquest motiu, el Correllengua insistirà que el català sigui punt de trobada de totes aquestes comunitats lingüístiques. No debades, la CAL advoca per potenciar el català més enllà del marc docent i fer esforços per estendre'n l'ús. Vila també va explicar que confien en millorar les xifres de l'any passat, amb 400 municipis i mig milió de persones.

Proposat per al Premi Nobel de la Pau per la seva lluita pacífica contra les presons i la dictadura feixista, havia desenvolupat un projecte de base assembleària per a la independència dels Països Catalans

La mort de Xirinacs desencadena una marató d'hipocresia política

Contrainfos, Ogassa/el Ripollès

El cos de Lluís Maria Xirinacs fou trobat enmig del bosc de la pista d'Ogassa el passat 11 d'agost a mitja tarda. Un home que hi passejava el va trobar i tot seguit va avisar els Mossos d'Esquadra. Durant les hores immediates després que es conegués aquest desenllaç molt pocs polítics i mitjans de comunicació hi van dedicar massa paraules. Tots esperaven a veure què deien els altres polítics, els altres mitjans. Es va reproduir la típica cultura del "què diran?, què pensaran?". La cultura del políticament correcte. Tot el contrari del que representava Xirinacs.

El mateix Xirinacs va avançar-se a la resposta de la classe política en una nota testimonial sobre la taula del seu despatx a la Fundació Randa. Parlava d'haver viscut oprimit durant 75 anys pels estats espanyol, francès i italià i que volia alliberar-se deixant aquest estats amb un esclau menys, i a més, ho volia fer fusionant-se amb el bosc on va voler viure les seves últimes hores. Però, a la nota també deia que l'esclavitud venia de la covardia dels líders polítics massificadors del poble. La mateixa covardia en el moment de posicionar-se davant la notícia de la seva mort. Això sí, un cop es va obrir la veda de les declaracions tots s'hi van apuntar.

Foto: **Jordi Sàlvia**

Al marge de la buidor informativa sobre la seva mort a les portades de diaris com "La Vanguardia" o "El Periódico", les reaccions han estat inevitables i en la majoria de casos profundament hipòcrites. Només llegint l'hemeroteca de fa dos o tres anys es fa prou evident. Lluís Maria Xirinacs no fou dels que un cop arribada la democràcia va agafar una poltrona i va adoptar el discurs clònic de la classe política acomodada. Es tracta de l'únic polític en actiu durant la transició que ha passat per la presó 30 anys després de la mort de Franco arran d'un delicte d'opinió, i no és que la resta de polítics no hi puguin anar a la presó, és que Xirinacs és l'únic que es va atrevir a dir el que pensava sense por a les conseqüències. Va passar per la Model 25 anys després d'haver-s'hi estat plantat a les portes durant 19 mesos exigint la llibertat de tots els presos i les preses polítiques. La causa del seu empresonament fou haver ratificat una frase tan lúcida i raonable com aquesta: ""Em declaro amic d'ETA i de Batasuna", que certament vaig dir, que havia d'anar acompanyada de "i em declaro enemic de l'Estat espanyol" i que em vaig oblidar de dir. Aquesta frase és una aplicació de la més pura doctrina no violenta de Gandhi, que he predicat sempre: "El no violent, davant d'un conflicte violent, no pot restar neutral; cal que es declari amic de l'oprimit, de l'envaït, i que es declari enemic de l'opressor, de l'invasor". Són els tancs espanyols que ocupen el País Basc. Cap arma basca no vol conquerir Espanya."

El retorn de Xirinacs a La Model fou deliberadament silenciat ara fa tres anys, era massa incòmode enmig del debat sobre l'Estatut. A les portes de la presó, tan sols hi van passar la nit una desena de persones amb cadires i sacs de dormir exigint el seu alliberament. Els polítics com Joaquim Nadal, Carod-Rovira, Jordi Pujol i tants d'altres van callar. La millor opció en aquells moments, amb Xirinacs viu, era tractar-lo de boig, de persona que no hi tocava. Ara amb Xirinacs mort, tothom hi diu la seva i en treu cullerada, saben que el difunt no podrà vomitar sobre les declaracions políticament correctes que li han dedicat aquells personatges covards que ell mateix defenestrava a la nota manuscrita que va deixar com a preludi del seu alliberament. Aquells que el van marginar i insultar ara l'homenatgen i en defensen els seus ideals.

OPINIÓ: Vilanera, arquelogia i decreixement

Miquel-Dídac Piñero i Costa

Fa uns dies va morir un dels teòrics internacionals del comunisme dels consells, el company d'Amsterdam Cajo Brendel, que considerava que els fets socials corresponen a les necessitats econòmiques capitalistes, cosa que demostra la seva força política davant la impotència de les ideologies i de les mobilitzacions d'origen específicament ideològic, com ara, a nivell històric, el cas de l'abolició de l'esclavatge als Estats Units, que es va fer a causa de la necessitat d'expansió dels capitals nord-americans, una realitat que fa il·lusori l'esforç abolicionista militant de molts anys i de moltes energies personals de lluita contra l'existència de l'esclavatge.

A l'Empordà tenim un cas clar d'aquestes contradiccions del Capital en l'afer de Vilanera, a l'Escala, una macrourbanització amb camp de golf que finalment es va aturar a causa que l'empresa Miquel Alimentació, amb seu a Figueres, i terres a la masia la Casa Nova del Marquès de Sentmenat i l'Horta d'en Puig, que ja dins el terme de Bellcaire limiten amb el de l'Escala, intenta fer una urbanització amb golf i no és possible doblar o triplicar aquestes instal·lacions a tocar unes amb les altres.

De moment, la Generalitat protegeix la finca del mas Vilanera dins el Pla costaner i els terrenys de Miquel Alimentació passen d'agrícola a terreny rústic, cosa que permet una instal·lació esportiva privada, tipus camp de golf i transformar en hotels la Casa Nova i l'Horta. Al mateix temps, l'Ajuntament de l'Escala junt amb l'Incasol expropiaran la part de Vilanera que correspon a petits propietaris, parlem de la muntanya Rodona i part Sud de la closa del Llop, una part del jaciment arqueològic de Vilanera, per edificar i vendre.

Aquesta lògica capitalista correspon a les mesures ambientals reformistes de les indústries, els ajuntaments i també a nivell de la mobilitat en l'actual procés de canvi climàtic, esclat migratori Sud-Nord i pròxim col·lapse energètic del creixement il·limitat.

A nivell d'espectacle global trobem el Live Earth d'Al Gore i a nivell polític la cimera de Gènova dels dies 5 i 6 de juliol, on s'han reunit les empreses multinacionals més grans per estudiar a l'entorn de l'anomenat Pacte Global de les Nacions Unides la manera d'adaptar el mercat pensant en el canvi climàtic i les seves problemàtiques en l'economia política. Partint del fet que el canvi climàtic és una de les principals qüestions econòmiques d'aquestes empreses, l'ONU estableix aquesta plataforma global, fonamentada en un document anomenat "Tinguem cura del clima: plataforma dels caps empresarials".

SALUT I ANARQUISMES

blablabla blabla blablà

Josep Cara Rincón (Berga)

Les empreses de mòbils i les caixes d'estalvi parlen de llibertat però esclavitzen. L'Estat i les seves sucursals s'omplen la boca de participació ciutadana i pobre de tu si participes. Molts estatistes i patrioteros pretenen alliçonar-nos sobre l'alliberament. Alguns capellanots fan misses de revolució i fins i tot hi ha partits polítics que tenen la barra de parlar-nos des dels "moviments socials". L'altre dia parlava amb la Dolors i just li deia que els únics "moviments socials" que existeixen —o sigui, gent que es mou per aconseguir alguna cosa— són visibles per a les rebaixes. D'acord, no estava massa animat. I és que no hi ha per tirar 'petardos', bé, sí, de fet sí que hi ha motius de sobres per sortir a llençar o col·locar 'petardos', tot i que no tinc gens clar que solucionés res.

La cultura de la delegació, la fe en els polítics i en el ft que algú ens solucioni els nostres problemes i la creença que per nosaltres mateixos no podem canviar res ha fet molt de mal. Fins i tot gent amb consciència social abandona abans de lluitar: això sí, participa de certa estètica i vota no sé quins capellans. Quina pudor.

Segueixo pensant que hi ha molt per construir, però dins "la família" la gent no s'ho creu, militem poques i la majoria sense esma o sense pensar en l'efectivitat (a "cops de pixa" que diu un amic), per no parlar dels capellans de "turno" que encara en queda algun fent nosa. Ens calen projectes ambiciosos, treballar fort i perdre la por a mots com "organització". Fora de "la família" jo pensava que s'havia avançat més en sentit antiautoritari però cal reconèixer que no és així i que sota els vernissos "assemblearis" encara es mantenen les pràctiques autoritàries i els plantejaments acrítics de sempre. Seguirem, doncs, treballant per intentar alliberar-nos? Va, sí, però provem-ho ara amb ganes, 'en serio' o en broma però amb una mica més d'ànsia. Per mitjà de la propaganda pel fet, és a dir, donant exemple de treball, lluita, d'integritat i per mitjà de l'acció directa és com podem desenvolupar, viure i expandir la Idea.

Aquest estiuot han passat prou coses: Marxa-Homenatge als Maquis a Bellver, a Berga maquis i fins i tot l'endemà "lletgis", desokupació de la casa que compartia la "Lluna Negra" a Vilanova, okupació dels llibertaris de Mollerussa, detenció i per sort alliberament d'unes companyes a Mèxic i aviat es faran rovellons. Bé i per acabar, dedicat avui a l'Àngel: tirem a terra els murs de les presons!

Per un nou model energètic a Catalunya

La cultura del no i l'apagada de Barcelona

Federació Ecologistes de Catalunya (http://ecologistes.cat/)

La Federació Ecologistes de Catalunya considerem que el model centralitzat de producció elèctrica és el responsable de l'apagada de Barcelona, i que l'aposta per la generació elèctrica distribuïda hauria evitat una apagada d'aquesta magnitud. El Pla de l'Energia ignora la producció elèctrica distribuïda quan és una realitat en molts països.

Les diferents informacions i tertúlies al voltant de la gran apagada produida a Barcelona el passat 23 de juliol van posar de relleu el desconeixement tècnic de la societat quant a qüestions energètiques. S'ha parlat de mala sort, atzar, poca inversió i fins i tot algun polític sense coneixements tècnics ni vergonya ha dit que la culpa era de la "cultura del no" que s'ha instal·lat a la nostra societat, posant com a exemple l'oposició a la construcció de la línia d'alta tensió. Però a ningú li ha passat pel cap que es tractés d'una qüestió inherent a l'actual sistema centralitzat de producció elèctrica.

És evident que, com sempre, els senyors que critiquen l'anomenada "cultura del no" no s'han dignat a llegir ni un sol dels nostres arguments.

El model elèctric actual està basat en un consum en constant augment i en infraestructures de generació de grans dimensions allunyades dels punts de consum. Això fa que siguin necessàries grans línies de transport elèctric. La xarxa de transport porta l'electricitat a molta alta tensió (220 i 400 Kv) des de les grans plantes generadores fins les subestacions de transformació a on es redueix la seva tensió a voltatges inferiors. A partir d'aquest moment és la xarxa de distribució la que s'encarrega del subministrament fins els punts de consum domèstics i industrials.

L'oposició a la MAT i el canvi de model de producció i consum energètic

Evidentment, aquest model centralitzat és molt sensible a problemes tècnics en qualsevol de les seves fases. De fet, el risc de caiguda del sistema (apagada) augmenta en relació directa a les distàncies que ha de recórrer el llum. La gran apagada que està afectant Barcelona n'és una prova fefaent.

Davant d'aquesta situació, la federació Ecologistes de Catalunya fa anys que demana un canvi de model i, en conseqüència, s'oposa a la construcció de la línia de molt alta tensió entre els estats espanyol i francès. L'actual situació energètica global (esgotament dels combustibles fòssils) i el problema del canvi climàtic (emissions de CO_2) exigeixen un canvi radical de model energètic i la construcció de la MAT només contribuirà a perpetuar la situació actual de centralització —i poca seguretat en el subministrament— i dependència de les fonts fòssils —i els seus impactes ambientals.

La gestió de la demanda i la millora de l'eficiència energètica són, sens dubte, el primer pas. La progressiva i total substitució de les fonts energètiques no renovables, brutes i perilloses per les netes i renovables, el segon. Paral·lelament el model elèctric ha de descentralitzar-se reduint al màxim els impactes a l'entorn i alhora garantint el subministrament. La generació distribuïda o microgeneració es l'única alternativa que cal considerar i a més presenta avantatges considerables.

La generació distribuïda pot garantir la qualitat del subministrament i el menor impacte ambiental

La Generació Distribuïda (GD) és la generació d'electricitat mitjançant instal·lacions que són prou petites en relació a les grans centrals de generació, de forma que es puguin connectar en qualsevol punt d'un sistema elèctric. Aquestes tecnologies no requereixen una xarxa de transport elèctric a alta tensió.

Dit amb altres paraules: contràriament a la generació centralitzada, la generació distribuïda es basa en un mallat de petites instal·lacions generadores interconnectades per una xarxa elèctrica de distribució —no de transport a molta alta tensió MAT— que permeten subministrar electricitat d'una manera fiable ja que en cas de fallada d'algun dels elements del sistema de generació o distribució, qualsevol altre el pot substituir. Fent un símil podríem dir que és com el mallat d'ordinadors que configuren internet.

Imaginem que a Barcelona hi haguessin hagut centenars de petites instal·lacions de producció elèctrica en diferents punts de la ciutat interconnectades entre sí i entre els consumidors finals i ens serà fàcil veure com no hi hauria hagut una apagada com aquesta (veure quadre).

Les experiències a Dinamarca (el 60% de les llars reben el subministrament de calefacció comunitària) i Holanda (l'ús de la microcogeneració abasta el 52% de l'electricitat generada) mostren la realitat dels beneficis de lla GD. Especialistes com l'OFGEM-DTI afirmen que un 40% de la demanda pot ser coberta per la GD. Entitats com Greenpeace afirma que una "enorme" part de la demanda hauria de satisfer-se amb la GD.

El Pla de l'Energia a Catalunya 2006-2015 i la generació distribuïda

I aquesta opció està prevista al Pla de l'Energia de Catalunya? Doncs no, s'esmenta una sola vegada per justificar l'augment de la cogeneració en empreses. Per contra, es parla de construir noves grans centrals de producció elèctrica que consumeixen combustibles fòssils i provocaran la duplicació de les emissions permeses pel protocol de Kyoto l'any 2015 i que seguirà sense garantir un subministrament elèctric de qualitat als ciutadans.

Barcelona amb generació distribuïda

Seria possible actualment una Barcelona amb generació distribuïda? És evident que sí, ja que les tecnologies existeixen. La major part dels habitatges es podrien abastir elèctricament si utilitzéssim la superfície del terrat per a instal·lar-hi plaques solars fotovoltaiques per a la producció d'electricitat i disposessin de sistemes d'emmagatzematge d'electricitat per a les hores de menys producció. Aquest hauria de ser la infraestructura bàsica que després s'haura de complementar. Per exemple, els hospitals, biblioteques, edificis municipals, etc. podrien disposar de petits motors de cogeneració que funcionessin amb gas i que aprofitessin la calor residual per a la calefacció. El port de Barcelona i altres zones industrials de la ciutat podrien tenir petits parcs eòlics i hi podria haver petites centrals distribuïdes en llocs estratègics de la ciutat per subministrar la potència necessària per a infraestru ctures com trens i metro. Instal·lacions com els semàfors o algun tipus d'enllumenat podrien funcionar amb plaques fotovoltaiques pròpies i algun sistema d'emmagatzematge.

A més llarg termini, es podrien tenir centrals fotovoltaiques de producció d'hidrogen a través de l'hidròlisi. Això permetria abastir els habitatges a través de les anomenades cel·lules de combustible que converteixen l'hidrogen en electricitat i podrien alimentar cotxes i autobusos que funcionessin amb hidrogen sense emetre CO_2.

Avantatges de la generació distribuïda

-Augmenta la fiabilitat i seguretat de la xarxa. La multiplicitat de punts de generació, la seva proximitat als punts de consum i el dens mallat de la xarxa elèctrica fan que els fluxos elèctrics no es transportin lluny i siguin gestionables sense complicacions i per altra part la capacitat de subministrar localment les demandes suavitza les puntes de demanda evitant la saturació del sistema.

-Millora considerablement l'eficiència ja que s'eliminen les pèrdues pròpies de la transformació i el transport a llargues distàncies.

-És molt més adaptable als avenços tècnics. És molt més fàcil im-

plementar aquests avenços en petites instal·lacions, més modulars, que en les grans infraestructures pròpies del model actual centralitzat.

-Dóna lloc a un mercat basat en la competència real procurant tarifes més econòmiques, serveis més acurats i possibilitaria la lliure elecció de proveïdors. De fet, al sí de la UE ja s'està debatent sobre aquesta qüestió (http://www.euroactiv.com/en/energy)

-Possibilita l'accés a la generació d'energia elèctrica a la ciutadania. Associacions de veïns, cooperatives, ajuntaments, petites empreses,... passarien a ser subministradors. A tall d'exemple, els ajuntaments no caldria que eixuguessin el seu dèficit permetent la urbanització insostenible del municipi. L'accés a l'energia (considerada com a un dret de les persones) es veuria garantit ja que passaria de ser un hostatge en mans de grans empreses a ser un bé de lliure disposició.

-Aquest sistema més comunitari incidiria en un canvi d'actituds socials que procuraria un augment de l'estalvi i un ús més eficient. La proximitat i el coneixement popular del que és la generació i la distribució elèctrica acceleraria l'adquisició d'una nova cultura de l'energia.

-Les afectacions a l'e ntorn derivades de la micro-generació són pràcticament nul·les el que significa que tindria una gran acceptació per la població afectada.

Desavantatges del model elèctric centralitzat

El model elèctric centralitzat ens ha portat a l'actual model elèctric el qual presenta una sèrie d'important inconvenients des del punt de vista estructural que suposa la centralització (no analitzarem aquí aspectes com la gestió de la demanda, eficiència o ús de fonts renovables).

-És molt ineficient, només el transport elèctric comporta unes pèrdues del 10% tant en les fases de transformació com en el propi transport.

-És insegur ja que és molt difícil administrar grans fluxos d'electricitat com els que es produeixen en el mercat únic europeu. El risc de caiguda del sistema (apagada) augmenta en relació directa a les distàncies que ha de recórrer el llum.

-És poc fiable, ja que com la generació i el transport es concentren en poques infraestructures qualsevol accident o avaria deixa fora de servei elements imprescindibles per garantir el subministrament. Això comporta el desdoblament, per si de ca s, tant de plantes de generació com de línies de transport.

-No ha permès els beneficis d'un mercat únic europeu. Contràriament a les expectatives que s'havien creat, el desenvolupament d'una gran xarxa elèctrica a on els sistemes elèctrics dels països membres s'interconnecten només ha servit perquè les empreses elèctriques es fusionin entre si donant lloc a grans multinacionals que de fet actuen com a monopolis impedint la millora de la qualitat dels serveis oferts i el manteniment d'unes tarifes elèctriques que no han baixat. La creixent preocupació a la Unió Europea per la seguretat dels subministraments i per la instauració d'una competència real al mercat elèctric europeu estan perfilant la Generació Distribuïda com l'alternativa a desenvolupar.

-Sense tenir en compte les centrals de generació, les grans línies de transport i estacions transformadores causen afectacions de gran transcendència ja que afecten una superfície molt extensa i un gran nombre d'habitants:

- Econòmiques com les devaluacions patrimonials de les propietats afectades, la incidència negativa sobre activitats incipients (turisme cultural, rural, etc.), i els danys econòmiques als municipis.

-Paisatgística. No només la relacionada amb la pèrdua econòmica que suposa el deteriorament de paisatges que serien un reclam turístic, sinó també per la pèrdua que suposa per al patrimoni col·lectiu la transformació d'uns indrets que són en realitat referents identitaris.

-Risc per a la salut humana i animal ocasionat per l'exposició a camps electromagnètics, ozó i emissions sonores de baixa intensitat (leucèmia infantil i juvenil, trastorns de la son, trastorns auditius....)

-Ecològica, actuant com a barrera que fragmenta els hàbitats naturals i com a obstacle contra el que col·lisionen un nombre important d'aus.

OPINIÓ: La fal·làcia de la seguretat de les centrals nuclears

Coordinadora Tanquem les Nuclears

L'anàlisi de les dades d'incidències del Consell de Seguretat Nuclear posen de manifest la fal·làcia de la seguretat de les centrals nuclears i la necessitat de procedir al seu tancament urgent i ordenat. La Coordinadora Tanquem les Nuclears (TLN) ha analitzat les dades d'incidències del Consell de Seguretat Nuclear entre setembre del 2005 i juny del 2007, amb el que es posa de manifest l'elevat risc de l'energia nuclear i la fal·làcia de la propaganda que la presenta com una energia "segura". En els 22 mesos analitzats les centrals nuclears de l'Estat han totalitzat 93 incidències de funcionament, el detall de les quals es reflecteix al quadre resum.

Quadre-Resum d'incidències per central

Central	Succés %	% Catalunya
Ascó I	13	13,98
Ascó II	17	18,28
Vandellòs II	22	23,66
Total Catalunya	**52 55,91**	
Almaraz	8	8,60
Cofrents	15	16,13
José Cabrera	3	3,23
Garoña	8	8,60
Trillo	7	7,53
Total	**93**	**100**

Destaca en el detall l'elevat nombre d'incidències de les centrals nuclears de Catalunya (un 55,9 % del total) el que, a judici de TLN, posa de manifest el preu que es paga per anys de funcionament amb un elevat rendiment, especialment en el cas dels grups d'Ascó durant el final de la dècada dels 90. L'envelliment dels materials i la multiplicació de problemes són l'altra cara de la moneda dels triomfalistes comunicats del Foro Nuclear en que es destacava que "el factor de capacitat era dels millors del món".

Resulta també il·lustratiu el detall de les incidències. Les 21 aturades de reactors (entre automàtiques i no programades), les dues incidències caracteritzades com a deficiència en "mètodes de disseny", i tants i tants casos que es presenten com a fallides d'una indústria que intenta vendre la imatge de la seguretat i la fiabilitat. Per contra, les dades mostren que el futur de l'energia nuclear es tan sols una amenaça permanent i una font d'ensurts i riscos, tant per Catalunya com per a tots els territoris situats en les rodalies de les centrals.

Tanquem les Nuclears considera que l'increment d'incidències és un avís clar de que el parc nuclear es troba envellit, i que la seguretat de la societat, dels ecosistemes i del subministrament, aconsellen procedir amb urgència a un tancament ordenat de les centrals nuclears en funcionament, substituint l'energia que produeixen per l'adequada combinació d'estalvi, eficiència i generació elèctrica en base a recursos renovables.

Nuclears? Tancament sí, gràcies.
http://www.100x100renovables.net/

ALGUNA COSA ES MOU

Per un sindicalisme més intuïtiu (2)

Carlus Jové
(contact@carlusjove.net)

A l'anterior columna es van començar a plantejar diversos assumptes: innovació versus sobrietat, adequació organitzativa als paràmetres laborals actuals, bona i mala literatura en la generació de consignes. Potser abans de desenvolupar algun dels temes concrets, seria oportú aclarir una mica què entenc per "intuïció", aplicada a la política i el sindicalisme.

Es mencionava l'eslògan "No tindràs casa en la puta vida" com a mostra d'una política intuïtiva, és a dir, d'una política que busca o ataca els sentiments existents dins la majoria de nosaltres. En certa manera, es podria dir que allò que pretén despertar la consigna és aquell sentiment prepolític, és a dir, anterior a una consciència políticament definida, que tots podem tenir i del que no sempre en som conscients. A diferència d'una consigna tipus "Prou especulació!" o "Vivenda digna, ja!", que pretén exaltar un pensament ja existent en la ment de qui el rebi, la primera pot arribar a una audiència més àmplia i en absolut polititzada.

Seguint aquest eslògan, un col·lectiu va fer un pas més enllà i va continuar "No tindràs vida en la puta casa". Quanta profunditat en tan poques paraules. Aquest darrer afegit redimensiona la demanda i la trasllada a un terreny molt més bàsic: ja no es tracta de les nostres cases, sinó de les nostres vides, que miserablement hi habiten dins. La petita volta de termes engrandeix l'ordre de l'eslògan, que passa de ser purament polític a ser plenament existencial. La vida, aquest és l'element clau, allò que ens estan robant a totes hores, estiguem on estiguem. Les demandes, siguin polítiques, sindicals o de qualsevol altra mena, no poden obviar aquesta dimensió, que actualment, perduts els referents de la classe, passen a un primer pla. Tant se val si et consideres treballador, classe mitja o mileurista, t'estan prenent la vida i ho saps, perquè ho intueixes. Tot i això intentes viure al límit de les teves possibilitats, com si allargant una miqueta més el braç poguessis ampliar el teu camp d'acció. Però no és així, i també ho saps, o sigui que acostumes a callar i assumir la teva condició. I és que hi ha tantes coses que sabem però que no ens atrevim a moure!

Potser m'equivoco, però tinc la intuïció que si punxem per aquí farem una miqueta de mal i que, amb el petit salt de dolor, engegarem a córrer.

(Seguirà continuant)

> EL FAR

7) Poesia en acció

Ferran Aisa

Buenaventura Durruti l'agost de 1936, cap de la Columna que portava el seu nom, va ésser entrevistat pel periodista del Toronto Star, Van Pasen, que publicarà un ampli reportatge del líder anarquista sota el títol: "Dos millones de anarquistas luchan por la revolución". El reportatge serà reproduït per la premsa republicana. Van Pasen presenta Durruti als seus lectors canadencs i, després d'un llarg interviu sobre la situació en què es troba la seva Columna en la lluita contra el feixisme i sobre la posició de l'anarquisme vers el poder, li pregunta: "Aún cuando ustedes ganaran, iban a heredar montones de ruinas -me aventuré a interrumpir su silencio- Durruti pareció salir de una profunda reflexión, y me contestó suavemente, pero con firmeza: -Siempre hemos vivido en la miseria, y nos acomodaremos a ella por algún tiempo. Pero no olvide que los obreros son los únicos productores de riqueza. Somos nosotros, los obreros, los que hacemos marchar las máquinas en las indústrias, los que extraemos el carbón y los minerales de las minas, los que construimos ciudades... ¿Por qué no vamos, pues, a construir y aún en mejores condiciones para reemplazar lo destruido? Las ruinas no nos dan miedo. Sabemos que no vamos a heredar nada más que ruinas, porque la burguesía tratará de arruinar el mundo en la última fase de su historia. Pero -le repito- a nosotros no nos dan miedo las ruinas, porque llevamos un mundo nuevo en nuestros corazones - dijo, murmurando ásperamente. Y luego agregó-: Ese mundo está creciendo en este instante". L'avantguarda revolucionària no és una altra cosa que poesia en acció, és el motor de l'art de la insurrecció. La filosofia de Marx proposa el principi de l'ordre i de la creació, Bakunin, per la seva banda, és partidari del caos i la rebel·lió. André Reszler, a L'estètica anarquista, escrigué: "Per a Marx els déus són la passió eterna sense desordre, per Bakunin, el gran exiliat, són la passió eterna en el desordre". El món de les avantguardes que, seguint el paràmetre de Marx i Rimbaud, pretenia canviar la vida i transformar la societat ha desaparegut. El comunicat de guerra afirma que han estat vençuts els somnis revolucionaris, tant artístics com socials. Davant d'aquesta derrota del somni, davant el realisme, només cal parlar dels guanyadors, que no són altres que els que ajuden a apuntalar la cultura dominant del sistema capitalista. Aquests, des de posicions postmodernistes s'han dedicat a gestionar la "cultura-espectacle": "L'espectacle –diu Guy Debord- és l'hereu de tota la debilitat del projecte filosòfic occidental". El realisme contra l'avantguardisme és la victòria de la vigília davant del somni, però com afirma Debord: "A mida que la necessitat resulta socialment somniada, el somni es fa necessari. L'espectacle és el malson de la societat moderna encadenada, que finalment no expressa més que el seu desig de dormir. L'espectacle és el vigilant del somni".

Dinamita de cervell

Carta oberta d'Enric Marco a Pons Prades

Enric Marco

Enric Marco en un acte públic abans que es descobrís la falsificació que havia fet de part del seu passat.

Ha marxat Pons Prades, i ho ha fet deixant-me pendent una trobada, una llarga conversa i necessària explicació, i sobretot, una sincera disculpa per l'abús que vaig fer de la confiança i credibilitat que li mereixia. Ni tan sols vaig tenir ocasió d'assistir al seu enterrament. Vagi això per endavant abans de fer memòria de la meva relació amb qui va ser un company tan responsable amb els altres com coherent amb ell mateix.

Probablement ens coneixíem de molt abans, però el meu record més proper el situa en el Sindicat de Professions Liberals de la CNT en el qual militaven o estaven afiliats per raons d'afinitat una gent molt diversa, més amics de la discussió i el debat que no pas d'enfrontaments ofensius o radicalismes gratuïts, el que no vol dir que els faltés coratge ni capacitat de respondre adequadament, en qualsevol cas, sempre es van mostrar respectuosos i complidors amb l'organització llibertària.

Personalment, m'era difícil entendre i veure plegats un Heribert Barrera, l'inefable Baltasar Porcel, en Domènech Serra Estruch i en Josep M. Reguant, en Mossèn Dalmau i el mateix Pons Prades, l'Agustí Oset, l'Antoni Cuenca o en Segura, en van figurar molts més, gent de les arts i les lletres i polítics esquerranosos que no puc recordar perquè tampoc vaig tractar-los gaire, però que mai van fer-nos nosa, tot el contrari. Encara que mantinguéssim diferències, més aviat van ser-ho per qüestions d'estratègies i acció que no pas de caràcter ideològic.

No puc recordar que cap d'ells portés la CGT a cap cruïlla, en canvi sí que puc posar noms i cognoms d'alguns dels seus detractors més durs i agressius, els quals he vist després cobrint les llistes de càrrecs alliberats en organitzacions majoritàries i signant convenis i compromisos, inclús n'he vist ocupant càrrecs de regidors en ajuntaments. No cal dir-ho, i això ho sabem la gent d'aquells temps, que tampoc van faltar les oriflames dels gurus des dels soterranis d'algun sindicat amb menys afiliats que metres quadrats, i que consti que no critico, simplement constato.

Amb l'Eduard Pons vam estar en llocs i fets, amb afinitats i solidaritats, compartint amistats i companys. Vàrem coincidir en reflexions, propostes i alternatives al món llibertari i en el procés revolucionari de l'anarcosindicalisme. També recolzant infinitat de causes "perdudes", tapant forats i sense fer mèrits cobrint mancances, i molt especialment en aquella lluita aferrissada pel "Diari de Barcelona", assumint la seva autogestió, les lluites pels drets humans i les idees, i el respecte per la vida i la natura que van identificar el Brusi d'aquella època.

Recordo aquella redacció de "barra lliure", de gent atrafegada, de nouvinguts i gent molt de tornada, d'aquells que amb el paper a la mà consultaven una dada, escoltaven un consell o una afable rectificació d'en Pons Prades, o d'en Reguant, que redactava un article amb més facilitat que no pas signava la recepta mèdica, dels que van trobar una tribuna des d'on fer-se sentir. Jo també em trobava entre aquell garbuix de principiants de periodistes o simplement de gent decidida a fer, per a les quals l'Eduard era un referent.

Ens vam trobar en algun que altre acte de presentació, en un debat o una taula, sovint sense gaire treva ni descans, sense sopar ni copa, simplement un cafè a peu dret. Ens fèiem una encaixada de mans i marxàvem a complir una altra feina. Després, les coses de cadascú ens van anar allunyant. Si la CNT havia estat un punt de referència i d'inflexió, les mateixes crisis de l'organització confederal se significaren com la dispersió de moltes capacitats i voluntats. La nostra relació podia haver quedat aquí de no haver sorgit un fet que ens va afectar singularment pel desmesurat tractament amb què es va presentar i que va crear una situació anòmala, no desitjada per cap dels dos. En el seu cas perquè posava en entredit la seva rigurositat com a escriptor-historiador, i en el meu perquè descobria una impostura. Ni l'un ni l'altre vam merèixer aquest tractament.

He tingut dos anys per explicar-me amb Pons Prades i estic segur que ell ho hauria entès més que ningú, probablement perquè estàvem fets de la mateixa fusta, la de lluitadors fins a la fi, que ens caracteritzà a l'un i a l'altre, i perquè ell sabia sobradament que la història, la meva i la de qualsevol altre, té més d'una lectura i d'una versió.

Benvolgut company Pons Prades, l'Enric Marco no et va enganyar en l'essencial quan et va presentar com a lluitador i resistent antinazi, i actualment ja existeixen les proves i documentacions que així ho acrediten. Llàstima que en el moment que em vas entrevistar encara no havien aparegut i que va ser únicament el meu testimoni personal el que vas acceptar refiant-te de la meva paraula. Gràcies al bon fer de les autoritats consulars, es va recuperar aquest capítol que aclareix el meu pas i circumstàncies per Alemanya.

Actualment, vull recuperar la meva credibilitat i sobretot el teu bon nom com a historiador, per si existís algun dubte. No pretenc aprofitar l'ocasió per minimitzar les meves responsabilitats en aquella distorsió més que falsedat de la història de l'Enric Marco que va commocionar l'opinió pública.

És cert que l'Enric Marco no va ser un deportat, sinó que va marxar d'Espanya en una expedició de treballadors espanyols a Alemanya, però també és cert que, gràcies a això, va tenir l'ocasió de fugir d'aquells dos primers anys de franquisme, d'ofec, de clandestinitats i persecucions, i de l'evasió del compliment del servei militar franquista. Possiblement els nostres insubmisos i objectors de consciència de fa uns anys en farien un judici adequat, la gent que van viure els exilis interiors per evitar fer el servei militar.

En aquell lloc de treball, a la DWK, astillers de la marina de Kiel, en una secció de manteniment de la motorització de llanxes ràpides, un lloc on no era fàcil el control del treball ni dels treballadors, i on el sabotatge era més fàcil que no pas difícil, encara que no deixés de ser perillós. Dissortadament, després dels repetits atemptats que van sofrir aquells superbs motors Mercedes Benz, l'equip va ser apercebut de negligència en el treball. No em va salvar ni l'avís d'un company alemany que em va prevenir que estava vigilat per la Gestapo, la qual havia introduït un agent en la secció. Malgrat convertir-me llavors en un treballador model, laboriós i complidor, no vaig poder evitar la meva detenció.

És cert que l'Enric Marco no va estar, com afirmava en el teu llibre, en un camp de concentració a l'Alemanya nazi, però sí que és cert el seu empresonament pels nazis al cap de tres mesos escassos de la meva arribada. La meva detenció

per la Gestapo a la matinada del 6 de març de 1942 en el barracó de treballadors de la DWK va anar acompanyada de la major brutalitat, així com també els sis dies d'interrogatoris a la caserna de la Blümenstrasse, els quals podrien omplir un relat de tortures i terrors indescriptibles -la Gestapo no era cap ens benevolent- als que van seguir nou mesos d'internament al penal de Kiel, dos-cents setanta dies i dues-centes setanta nits d'incomunicació.

Rapat, desinfectat i numerat, vestit amb el característic 'drilich', uns calçotets llargs, prims com el paper, una gorra, la 'mutze', que cobria invariablement un cap pelat, uns esclops i unes sabatilles del gruix de mig dit. Un cullerot de "cafè" i una llesca de pa de civada als matins, quan feia una passa endavant per treure la cubeta i la gerra, i més tard parar el plat, mig litre de 'suppe', naps i cols, en molt menor proporció que l'aigua que l'acompanyava, unes cullerades de llet agre o formatge fos, i un altre mos de pa en arribar el vespre. després d'un treball extenuant en jornades de 10 a 12 hores de dilluns a diumenge al migdia. Els dies festius de vegades una xarxeta amb mitja dotzena de patates, petites i negres, moltes vegades podrides, bullides amb pell, la pell i el podrit com a entrant, la resta, el mos més exquisit. Una cubeta per cagar i pixar i un grapat de retalls de revistes en blanc i negre per eixugar-me el cul. Una petita pica de pedra adossada a la paret, sense aixeta, on podia rentar-me amb prou feina la cara, i posant-me de puntetes, el cul, naturalment sense sabó.

El mobiliari, una cadira i una tauleta sota una finestra inaccessible, i una petita llitera metàl·lica abatible, collada a la paret proveïda d'una cadena per plegar-la i deixar lloc al banc de treball que ocupava les tres quartes parts de la cel·la, un matalasset de dos dits de gruix i una flassada que ni tapava ni evitava el fred. Una taquilla penjada amb el plat i la cullera, una gerra per a l'aigua i un llibre de salms bilingüe llatí-alemany, a cara cara les dues oracions, el que facilitava la seva traducció. De març a novembre, nou mesos, sense hores de pati ni cap altra relació que la mantinguda amb el "Wachmeister" que portava i recollia la feina, sense altra lectura que aquell beneït llibre de salms ni res per escriure.

Van transcórrer les llargues setmanes que van precedir el judici davant l'alt tribunal d'Hamburg, aquell temps en el qual ja coneixia els càrrecs de què m'acusava el fiscal: alta traïció, conspiració activa contra el III Reich i atemptat amb violència contra la Constitució. Qualsevol d'aquests càrrecs podia significar l'execució o com a mínim una llarga condemna en un camp de concentració.

No em va faltar la sort ni les ganes de viure, i tampoc, gràcies a la meva joventut, la capacitat de somniar la llibertat i la vida més enllà dels murs i els barrots, sostraure'm a la crua realitat que m'envoltava, imaginar els colors que havia deixat de veure durant tot aquell temps... Aquells vint dies en cel·la de càstig, enreixat a les fosques, com una bèstia, sota els patis del penal de Kiel.

Estic segur que ho hauries entès i que hauríem convingut en la impossibilitat de valorar si les presons i penals com la Model, Carabanchel, Las Ventas o Les Corts van ser més llevadores que els camps de concentració franquistes o les companyies de treball disciplinari.

Si va ser menys punyent la Gefagnies Kiel que no pas el Lager de Flossenburg.

Si els SS de la Blumen Strasse eren més experts que els botxins de la Via Laietana o si els exilis interiors menys humiliants i difícils que no pas els exilis fora de les fronteres espanyoles.

Descansa en pau company! No saps com sento no haver pogut explicar-t'ho.

Eduard Pons Prades, historiador llibertari

Ferran Aisa

Eduard Pons Prades, que havia nascut al carrer Guifré del Raval de Barcelona el 1920, era fill d'un ebenista valencià d'Alboraia de filosofia anarcosindicalista i militant del Partit Federal; la seva mare, també valenciana, fou militant del Partit Sindicalista. Pons Prades fou alumne de l'Escola Racionalista Labor, que dirigia Germinal Puig Elias al carrer de la Cera (al Raval); en aquest centre, que seguia la pedagogia de Ferrer i Guàrdia, tingué de mestre el prestigiós enginyer Albert Carsi. El jove Eduard es va fer soci de l'Ateneu Enciclopèdic Popular del carrer del Carme, que aleshores era una veritable Universitat Popular. Seguint els corrents de l'època, va assistir amb freqüència a les tertúlies de cafè, sobretot a les que es realitzaven a l'Asiàtic del Paral·lel de Barcelona.

Malgrat que la seva vocació era l'ensenyament, va entrar a l'Escola del Treball per aprendre l'ofici d'ebenista, però la seva vocació i els seus estudis van quedar truncats per l'esclat de la Guerra Civil.

Pons Prades va viure la revolució amb passió i amb esperança, un altre món era possible i els obrers l'anaven construint. El jove militant de la CNT va participar en la socialització del ram de la fusta i va col·laborar en el Consell Econòmic, que era un dels puntals de la nova societat. Posteriorment, es va adherir al Partit Sindicalista d'Àngel Pestaña. L'any 1937, va ingressar a l'Escola Popular de Guerra a l'Escorial, adquirint durant els cursos de capacitació militar el càrrec de sergent instructor de metralladores i milicià de la cultura, títol que va rebre del poeta Miguel Hernández. Pons Prades va combatre amb l'Exèrcit republicà en els fronts del Guadarrama, Brunete, l'Ebre i el Segre. El març de 1938, fou ferit en la defensa de Barcelona, malgrat aquest contratemps, Pons Prades va col·laborar en l'evacuació de ferits republicans dels hospitals barcelonins fins a la frontera.

Marcel·lí Masana amb Eduard Pons Prades i amb Josep Ester.
Fons Archiu CEJEB-Berga

Amb el final de la guerra a Catalunya, l'Eduard passà a França, on fou ingressat a l'hospital de Carcassona i, posteriorment, s'enrolà als maquis i a l'exèrcit francès, participant en els combats d'alliberament de França. També s'integrà en els grups de resistència antifranquistes a França, formant part del grup Solidaridad Española, comandant un destacament volant mixt de francesos i espanyols, de suport al grup de Ponzán. Una de les missions d'aquest grup era salvar la vida de jueus i aliats en territori francès. Pons Prades formarà part de l'exèrcit francès a les ordres dels generals Leclerc i Degaulle i intervindrà en l'alliberament del departament de l'Aude. Una vegada acabada la Guerra Mundial amb la derrota dels nazis, centrarà tota la seva força humana en la lluita per l'alliberament d'Espanya. Pons Prades visqué exiliat a França i va participar en la lluita dels maquis contra el franquisme. Va formar part de la Junta Española de Liberación, essent detingut als Pirineus el 1946, quan realitzava una acció guerrillera amb Quico Sabaté, però tres setmanes més tard va poder escapar-se, gràcies al suborn del coronel que instruïa el seu cas. Vivint a França va iniciar la seva gran tasca d'escriptor i historiador, entre les col·laboracions de Pons Prades destaquen els seus escrits a la publicació Papeles de Son Armadans, que editava Camilo José Cela a Palma de Mallorca.

L'any 1962 va retornar definitivament a Catalunya, acollint-se a una dels indults o amnisties decretades per Franco, dedicant-se, aleshores, a l'escriptura i al periodisme.

L'Eduard col·laborarà en la fundació de l'editorial Alfaguara i s'afilià al Sindicat de Periodistes de Catalunya. Va centrar la seva vida en la investigació i la difusió de la lluita dels combatents espanyols contra el nazisme i contra el franquisme. Fou un col·laborador assidu de publicacions especialitzades com Historia y vida, Tiempos de Historia, Nueva Historia i Historia-16. També deixà els seus escrits a favor de la causa de la llibertat en els diaris: El Correo Catalán, Diari de Barcelona, El Periódico, El Correo de Andalucía..., així com a les revistes: Ínsula, Letras, Índice de las Artes, Polémica, etc. També va col·laborar en documentals com a guionista o documentalista, entre els quals cal citar La Guerrilla de la Memoria. Entre els seus nombrosos llibres destaquen Republicanos españoles en la II guerra mundial, Españoles en los maquis franceses, Guerrillas española, 1939-1960, Los niños republicanos en la guerra de España, Los vencidos y el exilio, Años de muerte y esperanza, Crónica negra de la transición española, 1976-1985, El holocausto de los republicanos, Un soldado de la República i Los que sí hicimos la guerra. En els darrers anys va participar com a polemista en les tertúlies de l'Ateneu Barcelonès i com a conferenciant brillant en diversos espais culturals.

Eduard Pons Prades estava casat amb l'escriptora Antonina Rodrigo, autora de biografies de dones lluitadores i especialista en el món cultural de la Segona República. Pons Prades va morir el 28 de març a l'Hospital de Sant Pau després de suportar una llarga malaltia. Amb la seva mort marxava un dels més importants historiadors militants i autodidactes del moviment obrer i de la causa republicana. Malgrat tot la seva vida no ha passat en va, ja que ens ha lliurat a nosaltres i a les generacions que vindran la memòria d'una època turbulenta però viva. La història d'uns homes i dones que es van aixecar contra la injustícia i enlairant la bandera de la llibertat van lluitar, per la defensa dels seus ideals, fins al final.

Uns homes i dones que volien aconseguir aquell nou món, que com Durruti tots els revolucionaris portaven al cor.

> RACÓ TRANSVERSAL

Editors anarquistes de l'obra mestra marxista "El Capital", de Karl Marx

Pepe Gutiérrez-Álvarez

La recent publicació per part de la renascuda Editorial Libros de la Frontera (en el catàleg de la qual recordo una bella reedició del "Walden", de Thoreau), de l'edició abreujada del socialista francès Gabriel Deville de "El Capital", l'obra mestra de Karl Marx, i he de dir que amb un magnífic pròleg de Michael Husson, ens permetrà recordar que altres tres edicions del mateix llibre van ser realitzades per tres personatges que centan en la història de l'anarquisme internacional.

Aquestes "vulgates" van ser pràcticament obligatòries per entendre tota la basida científica destil·lada per l'autor en el seu estudi de l'anatomia i naturalesa de l'ordre capitalista. Es tracta d'un text que requereix un cert nivell d'estudis i dedicació i, per aquest motiu, a prec de Wilhem Liebknecht, es va convèncer a do Carlos que aquesta edició era necessària.

En el cas de l'edició germana es va crear una espècie de "petit comitè" format pel mateix Liebknecht, Engels, i es va encarregar d'efectuar el resum un inquiet "jove socialista" Johann Most en 1877. Most seria, temps després, un dels més coneguts partidaris de les "accions exemplars" i el seu nom figura, entre altres moments, en els esdeveniments de Haymarket a Chicago, i al costat de la incombustible Emma goldman, com a company i amant.

Dos anys més tard, l'encarregat de l'edició italiana va ser el comte italià Carlo Cafiero de qui existeixen diverses edicions castellanes.

Carlo Cafiero va ser militant al costat de Bakunin a l'Aliança Socialista i va participar en els orígens de l'anarquisme italià amb la següent particularitat: mai no va renunciar als seus criteris marxistes, així com tampoc a la necessitat de superar aquella fractura històrica.

La següent edició, un any més tard (1880), va córrer a càrrec de l'holandès Domela Nieuwenhuis, que havia estat capellà, després socialista marxista i en els anys noranta del segle XIX, un dels personatges més rellevants de la "internacional negra", això també amb criteris molt propis... L'edició de Deville arribaria el 1882, aprofitant un viatge –l'últim, moriria a l'any següent- a París per discutir parcialment amb aquest el seu propi resum.

Aquest és el que s'acaba d'editar en un bell llibre que apunta cap a la següent consideració: mai com fins a ara, en ple triomfal-capitalisme, ha estat tan vigent els criteris d'anàlisi de "El Capital". Evidentment, en el sentit dels seus mecanisme i raons, en la seva lògica interna...

O sigui que abans de recórrer a les anàlisis actuals seria molt útil tirar una mirada cap al clàssic que, com tot clàssic, cal rellegir...

>EL MOVIMENT

Xerrades de la CGT de Sabadell

El passat 20 de juny, la secretària general de la CGT de Sabadell, Areceli Prieto, va fer una xerrada sobre la dona i el món laboral al local d'Obriu Pas de Barberà del Vallès. La xerrada estava organitzada pel Kol·lectiu de Dones de Barberà, amb el suport del Casal de Joves Obriu Pas, l'Ateneu de Barberà i la CGT de Sabadell.

D'atra banda, el 24 de juny es va realitzar una xerrada amb les treballadores de l'empresa Clece-Girona a Badia del Vallès, organizada per la CGT-Sabadell i l'Alternativa d'Esquerres per Badia. La xerrada estava inclosa en les Festes Alternatives de Badia i va comptar amb una gran participació de públic.

A la terrassa de la CGT de Ponent

La CGT de Ponent va fer la seva tradicional festa de tancament de curs amb una xerrada sobre la situacióde Laura Riera amb Josep Maria Pi i una festa a la terrassa dels seus locals.

Curs de formació de formadors de la CGT de Catalunya

Bruno Valtueña,
Secretari de Formació CGT Catalunya

Els dies 15 i 16 de juny, es va celebrar el primer curs de formació de formadors en els locals de la CGT a Barcelona, amb una assistència de 16 companys i companyes, afiliats i delegats de la CGT de Catalunya. Els objectius estaven encaminats a:

-Contribuir a la formació dels formadors i formadores que desenvolupen aquestes tasques en els diferents ens de CGT.

-Aportar tècniques, estratègies, recursos i instruments didàctics i metodològics que garanteixin una formació basada en la participació i la col·laboració.

-En definitiva, aconseguir una formació coherent amb els principis de la pedagogia llibertària, no autoritària i autogestionària, capaç de generar i desenvolupar el pensament crític, l'autonomia, el compromís de tota l'afiliació amb els valors i el pensament anarcosindicalista de la CGT.

Propostes i experiències municipalistes i llibertàries recents

Pep i tu ("Berguedà Llibertari")

El "Projecte A"

A les darreries dels anys vuitanta a Alemanya s'iniciarà un projecte de vida anarquista a molts nivells i de caràcter municipal. Un dels impulsors del projecte i difusor arreu del món també a través d'un llibre (1986) va ser en Horts Stowasser, un militant amb moltes, diverses i llargues experiències que, amb moltes altres persones, va apostar per sortir del gueto i viure "l'anarquia ara". El "Projecte A" és un projecte de vida anarquista, tant a nivell econòmic i polític com personal. Òbviament, no és un projecte només per a anarquistes. És una aposta per no separar aquests aspectes vitals: la feina, la militància i la vida privada. Vol ser un projecte que en superar el gueto anarquista i el freqüent aïllament dels projectes llibertaris arribi i porti l'anarquia al comú de la gent. És, per tant, també una via que sense voler substituir l'anarquisme més pamfletari o la resta de projectes llibertaris, vol ser una manera de viure l'anarquia més hedonista i completa. De fet, no substitueix les lluites anàrquiques actuals sinó que els vol donar una base sòlida que ara no solen tenir.

La proposta es basa en l'anomenat "doble projecte" que consisteix, de manera molt resumida, en una empresa autogestionada, com una cooperativa, que dóna beneficis econòmicament parlant i que permet que un altre projecte no rendible econòmicament pugui tirar endavant. Els dos projectes (el comercial i el polític) fan com una simbiosi i els porten a terme les mateixes persones que viurien en comunitat. D'aquesta manera, s'ajunta allò econòmic, allò polític i allò personal i privat, evitant gran part de l'esmentada fragmentació de la vida. Aquesta proposta és un esquema general que pot adaptar-se a la diversitat llibertària i humana. Es poden invertir els diners del projecte més purament econòmic en campanyes i lluites, no té perquè ser sempre un doble projecte tal qual i suposem que el fet de viure en comunitat també podria ser una cosa més o menys adaptable a les realitats locals i personals.

D'aquesta manera, arribem a la idea del "consell" que seria més enllà de la federació i/o coordinació dels diferents dobles projectes, i més enllà de la gestió del fons comú, tindria unes funcions que vindrien a ser com les d'una assemblea municipal paral·lela a l'Ajuntament oficial. El funcionament és totalment assembleari i horitzontal amb delegats rotatius, democràcia directa, segons ens diu Stowasser, recollint la tradició de la revolució social que al 1936 es va viure a casa nostra. El consell, però, no tindria funcions executives. Una experiència de democràcia directa, intentant arribar al consens, etcètera. Tota una dinàmica revolucionària, vaja. La resta de la població no en resta al marge, és clar.

El "Projecte A" no pretén ser la revolució però sí posar les bases per fer-la possible. És una manera que molta gent visqui l'anarquia, l'autogestió de la seva vida. Pràctiques aparentment reformistes que van encaminades a la revolució social, sent doncs un pas previ i necessari per a la revolució social, de manera que pot ser comparable a

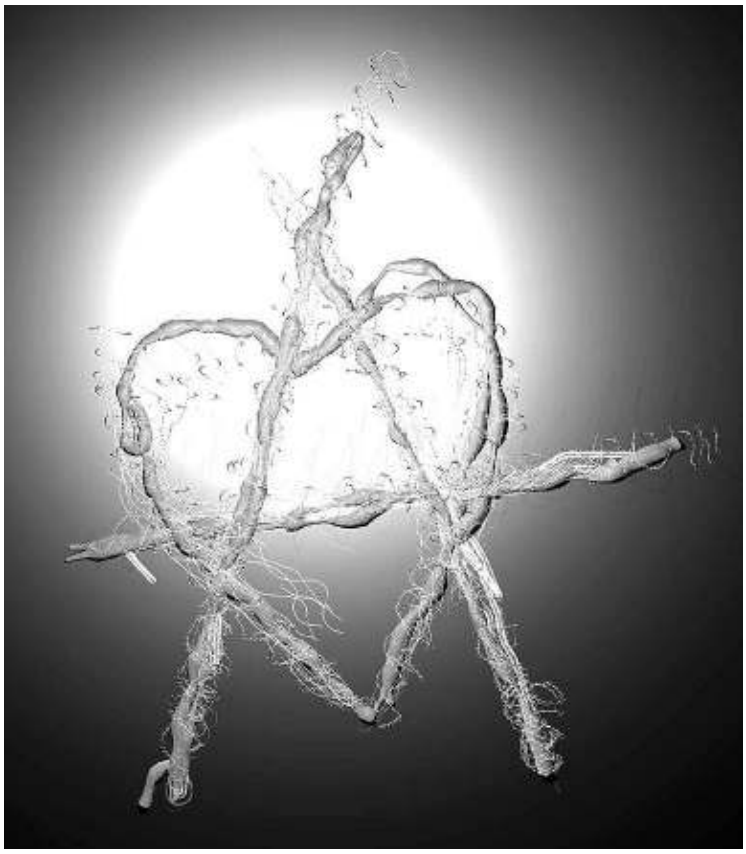

la creació d'infraestructura durant les dècades prèvies a la nostra revolució del 36.

Aquest projecte municipalista naixia amb la idea d'expandir-se i el procés estava bastant dissenyat. Esdevenia un nou front per lluitar contra el sistema estant entrellaçat amb la resta de lluites llibertàries. La síntesi del projecte segons els mateixos protagonistes és: 1/ desfer la societat actual; 2/ aprendre, experimentar i crear noves formes de societat; 3/ donar exemple de models autogestionaris a la població; 4/ combatre, fer innecessàries i substituir les institucions estatals, debilitant-les fins destruir-les; 5/ es creen noves estructures millors; i 6/ mentre es fa tot això es viu modestament i feliç.

Els mateixos autors assenyalaven des del principi, com a punts dèbils del projecte: el més important, la natura humana (problemes irracionals, sentimentals...) i el perill que el sistema integri el projecte. Als anys noranta, el projecte va funcionar a diverses poblacions d'Alemanya. Horst Stowasser, per exemple, estava a Neustadt, al grup Wespe, en aquesta ciutat hi havia més de deu empreses autogestionades i unes vuitanta persones participaven del projecte. Al dos mil sembla que el projecte s'havia estancat i en algunes poblacions reduït considerablement. Les dificultats, en aquest cas, tal i com havien avançat, estarien més en la línia dels problemes humans que no pas la integració al sistema.

La Federació Municipal de Base d'Spezzano Albanese

Spezzano Albanese és una ciutat calabresa de menys de 10.000 habitants i bàsicament agrícola on es porta a terme una experiència comunalista i autogestionada enfront del poder. Des dels anys setanta, hi ha un grup anarquista molt actiu sobretot en allò que fa referència a la contrainformació, moviment estudiantil, aturats i les problemàtiques territorials o de transport.

Igualment, a mitjans dels setanta s'hi creà la Unió Sindical Zonal (USZ) a partir de les assemblees de treballadors, de les d'aturats i de les d'estudiants. S'obta per un anarcosindicat autònom sense integrar-se en la USI (secció italiana de l'AIT) ni als Comitès d'Acció Directa. L'acció dels anarquistes i la USZ (200 amb 30 militants molt actius) de seguida topa amb les institucions, en debatre més enllà de qüestions laborals i sindicals, tot allò comunal i per tant denunciar la corrupció de l'administració pública en mans, des de feia anys, dels comunistes del PCI. La USZ tindrà cinc anys de vida. Es denuncien qüestions urbanístiques, es lluita per la llibertat d'expressió, per l'ús de l'espai públic, etcètera. Denúncies, repressió personal i intentar integrar en el sistema la dissidència van ser les armes de l'administració. La USZ deixà d'existir però els anarquistes segueixen mantenint-se organitzats. Al 1985, hi haurà qui farà una llista alternativa —la llista cívica— amb aspiracions llibertàries, tot i que la majoria dels llibertaris no hi participen. L'esmentada llista acaba fent el que la resta dels partits, engolida pel sistema.

Ja estem a principis dels noranta. Els anarquistes convoquen una assemblea a la qual assisteix moltíssima gent i arrel d'aquesta assemblea es decideix construir una alternativa als que havien governat el poble durant més de vint anys i així, al 1992, naixerà la Federació Municipal de Base (FMB). Cal dir que es proposa que facin una llista alternativa per les municipals però aquest camí fàcil no és acceptat no tant per una qüestió ideològica sinó per raons pràctiques (l'experiència, els mètodes, etcètera). La proposta es va anar escampant, mentre la resta de partits feien campanya, van obtenir moltes adhesions i finalment és va crear la FMB, un organisme autogestionat de contrapoder amb funcionament llibertari. La FMB divideix la seva activitat en les qüestions laborals (agrupa treballadors del camp, estudiants, jubilats i treballadors en negre principalment) i les territorials o de ciutat (que agrupen els ciutadans en sentit més ampli). Es funciona per majories, sense que la majoria obligui la minoria a obeir. Davant el treball capitalista o de l'Estat, es contraposa el treball cooperatiu (allunyat del cooperativisme capitalista oficial i abanderat per l'Estat). Fruit de l'intent i del fracàs de privatització del servei d'escombraries del poble, va nàixer la cooperativa Arcobaleno, que ara, a més, amb més gent, també fa feines de pintura, neteja, etcètera. També des de la FMB es treballa les qüestions referents als impostos municipals, les decisions municipals es consideren il·legítimes i es fan contrapropostes. Igualment, s'han engegat campanyes contra la construcció d'un túnel que havia de servir per enterrar vagons d'amiant, fins obligar a l'alcalde a no permetre aquest projecte. També es lluita per tal que les termes d'Spezzano siguin de gestió comunitària. L'experiència va anar donant exemple i a diverses localitats properes i no tan properes d'Itàlia s'han adaptat aquestes pràctiques comunalistes de democràcia directa, autogestionàries i llibertàries que suposen un gradualisme revolucionari allunyat dels plantejaments de Bookchin.

Propostes de municipalisme llibertari de Murray Bookchin

La proposta del recentment desaparegut Murray Bookchin passa per fugir de la lògica industrial imposada pel capitalisme i l'Estat i anar cap al comunalisme. Els valors de la fàbrica no els considera en absolut com a forjadors de cap revolució sinó tot el contrari. En aquest camí cap a la construcció de comunes lliures i federades, aposta per la recuperació de la "política" que l'Estat ens ha pres retornant al significat original de gestió de la ciutat per part dels ciutadans en llibertat i enfront de l'Estat i no d'una forma estrictament social.

Bookchin pensa en la Comuna de París i assenyala el seu fracàs en el pas a la política delegada, en l'estatalització. De fet, Bookchin contraposa la ciutat, el municipi —entès com a conjunt de ciutadans lliures que es gestionen i es formen a través de l'assemblea— a l'Estat, a la delegació política i l'autoritarisme. L'autor parla del "poble", que ha de sorgir i que superant els interessos particulars de classe es fixarà en l'interès general gestionat des de la municipalitat llibertària. L'autor reclama el comunalisme anarquista enfront l'individualisme i el sindicalisme, reclama el concepte històric de ciutat afegint la tradició llibertària i aposta per la recuperació de la política. D'aquesta manera, aposta per la participació a la política municipal, amb finalitats llibertàries tot treballant les assemblees de barri i de ciutat. Nega que això hagi de desenvolupar en parlamentarisme, i es reafirma en que és de fet una activitat contrària a l'Estat —tenen orígens i funcions totalment diferents. Bookchin vol superar la repugnància cap a les eleccions, ja que no les considera totes iguals, recordant que la política pot estar estructurada en assemblees de barri, amb delegats revocables, comptabilitat radicalment democràtica, etcètera.

Per acabar, cal tenir en compte la crítica que fa Frank Mintz que remarca que l'estratègia de poder a EUA és diferent a Europa on la proposta de Bookchin no té cap sentit ja que el sistema no deixa marge d'actuació als municipis i, tot i reconèixer que als EUA hi ha més marge de maniobra, acaba sentenciant que malgrat tot la lògica de poder que considera els ciutadans com a menors d'edat és la mateixa i acaba apostant per un anarcosindicalisme que toqui de peus a terra en col·laboració i sense descartar un ampli ventall de lluites i mètodes allunyats però a qualsevol participació política.

> CONTRAHISTÒRIA

Salaris de 'mercat' i/o esclaus 'postmoderns'

Joan Zambrana

Una de les injusticies mes sagnants d'aquesta societat capitalista en què malvivim te que veure amb la remuneració del treball, i amb la vinculació d'aquesta variable als criteris de "rendibilitat de mercat" que res tenen a veure amb les necessitats reals de la gent.

No és que cregui que tots som babaus i que ja ens agrada aquest sistema de societat "salarial" que potencia la desigualtat "per sistema" fins a uns extrems de gran indecència ètica.

Molts de nosaltres tenim al cap i a més ens fa mal saber els "salaris" que cobren molts polítics, empresaris, esportistes i la gent del 'show business', que poden arribar a guanyar en un any el que molts de nosaltres no rebríem ni vivint les set vides del gat.

Ens fa mal a la vista i a la nostra vida, però nois, encara no sabem (ja toca...o no) com ajuntar-nos per parar la misèria moral i econòmica que aquest 'modus vivendi' genera.

Mentrestant, per la part de baix, molta gent no arriba a final de mes, i tant el "mileurisme" com l'estar "fora del mercat" salarial s'han convertit en una pràctica que s'està estenent com un incendi d'estiu. Parlant clar, les desigualtats socials s'accentuen i per ara els "manaires" ni les saben ni les volen aturar.

Quan es fa una crítica del capitalisme i dels seus criteris de remuneració salarial, hi ha molt gent que de seguida et pot titllar de populista. Amics, quan et cau al damunt aquest qualificatiu ja has begut oli... i, a vegades, és millor que pleguis veles perquè ja no et voldran ni escoltar.

Seguirem, doncs, enfonsant-nos una mica més en el populisme i farem algunes d'aquelles preguntes que es feien els vells anarquistes i socialistes de finals del segle XIX i principis del segle XX.

Qui i què és més important?, el que fa el treball o el burgès que posa els diners?

Qui i què és més important?, el que vigila els treballadors o el que continua fent el treball?

Qui i qu`és més important?, el que fa el pa, per posar un exemple, o el que juga als molts jocs de pilotes que s'han inventat sota el nom d'"esport professional"?

Per cert, crec que Ken Loach, en la seva última pel·lícula titulada "It´s a free world" s'ha apuntat a la moda "populista" que m'estic inventant i desgrana amb la seva habitual saviesa com funciona això de les ETT, la precarietat i el treball esclau dels nous immigrants a les societats del capitalisme global.

La "llibertat-igualtat-fraternitat", que era un dels signes distintius de les diverses revolucions burgeses, ha quedat en paper mullat o, millor dit, en paraules-mantra que són útils per seguir perpetuant un sistema d'explotacio diari i quotidià.

> MÚSICS, MÚSIQUES I VOLTANTS

Facerías

Joni

La pressió per mantenir les coses tal i com han estat fins ara és molt gran. Som com som, no hem de tenir por, ho hem d'encarar, acceptar i escampar, conèixer-te, reconeixer-te i no negar-te, això és la dignitat. El resultat del que ens envolta som nosaltres mateixos i per això hem d'expressar clar i en veu alta el que pensem i el que sentim, perquè és l'única manera que trenquem l'aïllament que imposa la societat capitalista per tal de que creiem que som pocs o que som "alienígenes" en un món que no està fet per a nosaltres.

Quan llegiu això ja haurà passat la data del 30 d'agost, dia en què fa cinquanta anys que es van carregar en Facerias. Estic convençut que a la societat catalana hi ha molta gent que voldria trencar l'obligat aïllament social al qual s'ha sotmès la memòria dels lluitadors llibertaris que no es van deixar aixafar ni pel feixista govern espanyol ni pels capitalistes governs occidentals, interessats principalment a trencar la quotidianitat revolucionària d'un important sector de la població catalana. Aquests lluitadors, els maquis, eren unes dotzenes d'individus que a nivell individual van decidir no rendir-se i van aconseguir mantenir encesa la flama de la resistència popular fins que, principalment, després del maig del 68, nous lluitadors, joves, van agafar la torxa que mai s'ha apagat des dels inicis de l'explotació humana.

El proper dissabte 29 de setembre, se li retrà homenatge a Sallent, a en Facerias i a tots els lluitadors, però també a tots els companys que fa deu anys van iniciar els actes de reconeixement a la tasca d'aquestes persones, actes coneguts com "La Marxa del Maquis", aquests actes formen part de la quotidianitat del moviment llibertari, de la nostra feina de formigues, del dia a dia, inexistent per als qui ens controlen i dirigeixen però importantissim per a mantenir la presència a la nostra societat.

La jornada finalitzarà amb una festeta a l'envelat de Sallent, amb música i músics. És d'agrair que hi hagi grups musicals que s'apuntin a col·laborar desinteressadament en aquest tipus d'activitats, ja que per norma general no escrita crec que és un dels pocs grups professionals a qui es demana la col·laboració, moltes vegades gratuïta, per a aquestes mogudes. Especialment difícil es la situació dels grups, ja que es demana a un col·lectiu professional (diverses persones que s'han ajuntat per treballar plegades) que assumeixi col·lectivament el que normalment són decisions personals.

Bé, al que anava, des d'aquí aprofito per retre homenatge a tots els músics que realment prenen part d'aquestes activitats a consciència i, en concret, per personalitzar-lo d'alguna manera, als quatre grups que participaran a l'homenatge de Sallent: Tupolev, Ràbia Positiva, Insershow i Rauxa. A tots ells, i molts més, gràcies.

'Illacrua' arriba al 150 amb un dossier sobre els Països Catalans al 2022

Col·lectiu Catalunya

La revista alternativa "Illacrua", editada en català des de fa 15 anys a Barcelona, i centrada en la contrainformació, l'anàlisi i la reflexió sobre la realitat dels moviments socials als Països Catalans, va treure al carrer el passat mes de juny el seu número 150.

Aquest número era un extra dedicat totalment al dossier "Països Catalans 2022" i presentava un conjunt d'articles, alguns fent balanç dels moviments socials en el període 1992-2007, i d'altres mirant a 15 anys endavant amb la vista posada en el futur del nostre país l'any 2022.

Com a mitja de comunicació alternatiu, realitzat amb altes dosis de voluntarisme, "Illacrua" espera seguir aportant el seu granet de sorra al procés per construir un altre món més just, lliure i sostenible.

Illacrua, Actualitat i Alternatives és una revista mensual, d'actualitat. Va néixer el 1992 i, de llavors ençà, s'han editat més de 120 números. Està especialitzada a tractar l'actualitat social, política i cultural des de les anàlisis i les alternatives que aporten els anomenats nous moviments socials: l'ecologista, el feminista, el solidari, l'antifeixista, l'okupa... Ideològicament, és una revista d'esquerres, alternativa, independent, compromesa socialment, expressió dels nous moviments socials i arrelada als Països Catalans.

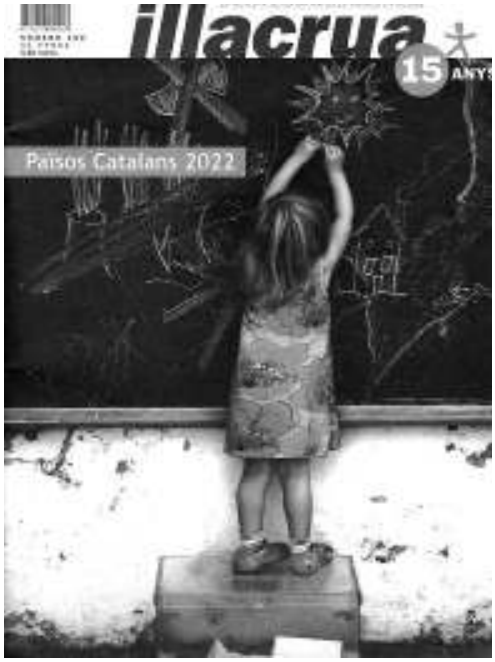

Des del seu naixement fins avui, Illacrua ha passar de ser un modest projecte d'un petit col·lectiu humà a esdevenir una realitat àmplia i consolidada. Avui, Illacrua és ja una revista llegida per milers de persones. Així mateix, és utilitzada com a recurs pedagògic en centres d'ensenyament i és una publicació de referència per a la majoria de grups i persones socialment i culturalment actives del nostre país.

Illacrua és una revista editada per l'Associació Cultural Illacrua, una entitat sense ànim de lucre que té com a principal objectiu crear espais de comunicació que difonguin les idees transformadores dins de la societat catalana, de Perpinyà a Alacant i de Fraga fins a Maó. Més informació al web www.illacrua.cat

El Govern d'esquerres i catalanista amenaça de tancament a la televisió dels moviments socials de la ciutat de Barcelona

Assemblea per la Comunicació Social

El Govern català (a través de la Direcció General de Mitjans Audiovisuals) va anunciar a l'Assemblea per la Comunicació Social (ACS) el tancament de les emissions de La Tele. La mesura, comunicada el passat 5 de juliol, contempla també l'aplicació d'una sanció. La Tele de l'ACS actualment no té llicència per emetre, però està a l'espera de la convocatòria d'un concurs per obtenir-la.

La Tele és una televisió comunitària que emet la seva programació pel canal 52 UHF de Barcelona. La programació està formada per materials que proporcionen persones, entitats i col·lectius socials i per materials de producció pròpia. Aquest mitjà de comunicació forma part d'un projecte desenvolupat per l'Assemblea per la Comunicació Social (ACS), entitat sense ànim de lucre que té com a objectiu aconseguir el reconeixement d'un espai audiovisual per als moviments socials de Barcelona.

Des de la seva constitució, al 2003, l'ACS ha treballat per aconseguir que la Llei de la Comunicació Audiovisual que regula l'espectre radioelèctric a Catalunya garanteixi l'existència i la sostenibilitat a les ones de mitjans lliures i comunitaris.

L'ACS va presentar les seves reivindicacions a la comissió encarregada de l'elaboració de la nova Llei Audiovisual, que es va aprovar al desembre de 2005. El text final d'aquesta llei recull, en l'article 70, el reconeixement dels "mitjans de comunicació sense afany de lucre".

L'ACS forma part també de la Red Estatal de Medios Comunitarios. Des d'aquesta xarxa s'està articulant la reivindicació social de la llibertat d'expressió a Espanya (dret reconegut per l'article 20 de la Constitució Espanyola), així com del dret d'accés als mitjans de comunicació. Aquestes reivindicacions tenen com a objectiu la inclusió dels mitjans comunitaris a la futura Llei espanyola de l'Audiovisual (pendent d'aprovació).
Més informació sobre l'ACS i La-Tele a www.okupemlesones.org

Neix el projecte editorial 'Ecos", que té la intenció de difondre experiències diverses d'economia solidària

Col·lectiu Catalunya

Ecos és un acrònim d'economia solidària, una realitat empresarial i social que es fonamenta en els valors de la democràcia participativa, l'autogestió, la cooperació, la responsabilitat social i el respecte al medi ambient i l'entorn.

Ecos és també el nom d'una cooperativa de serveis formada per tres entitats de l'economia solidària que comparteixen la convicció que aquest tipus d'economia constitueix una alternativa social, ecològica i econòmica viable i atractiva: El Tinter, una societat laboral, i Ex-Libris i l'Apòstrof, dues cooperatives de treball, totes tres entitats del sector de l'edició i les arts gràfiques.

Ecos és així mateix un projecte editorial que neix amb l'objectiu de contribuir a difondre l'economia solidària a través de l'edició de qualsevol tipus de material que contribueixi a promocionar-la, projecte amb una col·lecció d'alternatives de l'economia solidària, en la que s'ha editat fins ara "Book" sobre les aportacions en disseny gràfic de Manuel Reyes; i una col·lecció d'experiències d'economia solidària, en la qual s'han editat "Mol-Matric, donant forma a l'autogestió" sobre una cooperativa del sector de la matriceria sorgida arran del tancament de l'empresa Talleres Alá; "Trèvol, corredors de fons", amb la història de dues dècades d'aquesta cooperativa de missatgeria; "La conquesta de l'empresa", anàlisi de la creació de les primeres Societats Anònimes Laborals entre 1975 i 1983; i "El patrimoni cooperatiu", un recorregut per més de 60 cooperatives catalanes. Més informació : www.ecos.coop

Llibres

"La Internacional. El naixement de la cultura obrera"

FERRAN AISA
Editorial Base

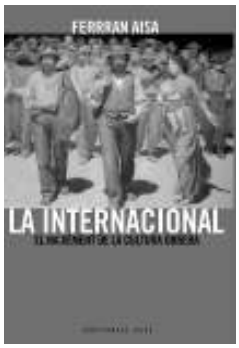

Jordi Martí Font

"La Internacional", subtitulat "El naixement de la cultura obrera", és un altre dels llibres de la prolífica ploma de Ferran Aisa. Aquest, publicat per l'editorial Base, inclou la descripció de l'ampli panorama de la culura obrera crescuda al voltant de l'obrerisme internacional. Seguint el seu estil divulgador i alhora savi, Aisa, ens dóna una visió completa sobre l'obrerisme a Catalunya en els seus primers anys. Es tracta d'un volum preciós perquè arrencant d'aquests primers anys ens aclareix el camí que aquesta cultura va fer fins a ser determinant per tirar endavant un model social dissident amb el capitalista i autoritari Un model que des de l'obrerisme acollirà marxisme i anarquisme (el segon, majoritari) però alhora desenvoluparà altres moviments renovadors i d'avançada en cada moment com són la massoneria, el catalanisme, el federalisme...

Partint del saber enciclopèdic de l'autor, el llibre no és un estudi concret i en profunditat sobre el tema sinó que aquest el tracat més com una gran fresc, en forma de panoràmica, tot i que tenint com a autor el Ferran és evident que alhora que ens apropem a algun dels temes que tracta ho estem fent amb qui ha fet les investigacions de primera mà, amb qui n'és màxim expert. La voluntat pedagògica en el llibre és evident, així hi trobem un text esmerat i clar, amb moltes dades però que no esdevenen problema per entenre el marc general, les idees referencials que conté.

Al llibre hi podem trobar dibuixat amb ploma precisa però alhora en forma generalista el món dels ateneus, les cooperatives, les mútues, les escoles, les publicacions, el dret a l'associacionisme, l'arrelament de l'anarquisme, la Comuna de París, l'escissió de la Internacional entre marxistes i bakuninistes, la fundació dels partits socialistes, els certàmens culturals, les lluites obreres, la repressió, la reconstrucció de l'AIT, el terrorisme i el nihilisme.

"Traficantes de salud"

MIGUEL JARA
Icaria Editorial 2007

Secció Sindical CGT Hospital de Sant Pau
(http://cgtsantpau.blogspot.com)

Treball rigorós de recerça d'informació i investigació que ens apropa a la corrupció fomentada per la indústria de les multinacionals farmacèutiques. Documentat amb fets reals ocorreguts a l'Estat espanyol.

Aquest és un dels primers llibres en castellà que aborda aquesta temaatica com a conseqüència del gran control que la indústria farmacèutica té sobre els mitjans de comunicació. Un llibre que ens apropa a una realitat silenciada però que no és cap novetat pera la gent que treballem a la sanitat.

S'hi explica, entre altres, com compren els visitadors mèdics alguns metges i manipulen assajos clínics a favor dels laboratoris, com influexen aquests lobbis en les institucions sanitàries governamentals.

'Traficantes de salud' són tots els que fan de la seva feina al sistema sanitari un lucratiu negoci i només els interessa el benefici per sobre de la salut de la ciutadania.

"La Comuna de París i la Revolució Espanyola"

FEDERICA MONTSENY
L'Eixam Edicions SL
Novembre de 2006

Pau Juvillà

Tercer llibre de la magnífica col·lecció "Roja i Negra" que continua la reedició dels textos bàsics de l'anarquisme que iniciaren amb Luigi Fabri i el seu llibre "Que és l'anarquia?", posteriorment amb Leo Tolstoi "El Poder" i ara amb aquest discurs que pronuncià Federica Montseny el 14 de març de 1937 al cinema Coliseum de València.

El llibret s'inicia amb una breu biografia de la qui fou figura clau de l'anarquisme del segle XX escrita per Susanna Tavera a la que seguiex el pròleg que realitzà l'oficina d'informació, propaganda i premsa del Comitè Nacional de la CNT-AIT a la transcripció del míting-discurs i posteriorment las transcripció íntegra del parlament a València de l'any 1937, en plena guerra civil.

La importància de la conferència rau en que aquesta es produí en un moment en que membres de la CNT-AIT van entrar a formar part del govern d'unitat de Largo Caballero, entre ells la mateixa Federica al capdavant del ministeri de Sanitat i Asistència Social. Es potser per això que el discurs utilitza la història de la comuna de Paris, de la qual en fa un breu repàs, per realitzar una mena de paral·lelisme de l'Espanya d'aquells moments, assetjada pel feixisme internacional i amb l'aïllament al qual estava sotmesa per les grans potències mundials amb l'assetjament de la Comuna de París per part de la "Santa Aliança".

Es a través de la història de la Comuna de París i del seu tràgic desenllaç que realitza una crida a la unitat, malgrat les desavinences polítiques evidents en el si de la República, tal com ella diu: "ací estem, reunits, republicans, socialistes, comunistes, anarquistes, homes de totes les tendències, amb anhels polítics diversos." junts en la lluita contra el feixisme.

En definitiva, un discurs marcat profundament per l'entrada dels anarquistes al govern, una mesura extraordinària enmig d'una guerra contra el feixisme en la que Monsteny defensa la unitat en la diferència. Un text per reflexionar i canviar alguns tòpics i dogmes.

Revistes

NOTICIA CONFEDERAL
Publicació trimestral de la CGT del Pais Valencià, actualitat sindical i social, av. del Cid 154, 46014 València, www.cgtpv.org

LA GATETA
Butlletí informatiu del Comitè d'Empresa del Pius Hospital de Valls, on CGT té la majoria de delegats/des, gateta@piushospital.org

NIET@S DEL PUEBLO
Butlletí dels Joves Anarcosindicalistes de la CGT de València, www.jovenesanarcosindicalistas.blogspot.com / nietosdelpueblo@gmail.com

METRO DE PAPER
Butlletí de la Secció Sindical de CGT del Metro de Barcelona, www.cgtmetro.org / cgtmetrobcn@yahoo.es

> IMATGES QUE PARLEN

Els programes del cor i el nacionalisme (espanyol)

Josep Estivill

Veure el programa del "tomate" és parlar de les telescombraries, el mal gust i els valors més denigrants. Molta gent creu que aquests espais venen la droperia i el no-res com els grans valors per a la prosperitat. Hi ha persones que critiquen l'explotació d'aquests valors des d'un òptica moral i els qualifiquen de degradants socialment. És una lectura legítima. Nosaltres, però, preferim fixar-nos en els valors polítics que hi ha al darrere d'aquests programes que no són tan innocents com ens podríem pensar.

El programa conegut popularment com "tomate" (que en realitat es diu "Aquí hay tomate") té un repertori fix de persones que hi apareixen gairebé cada dia com si fossin uns veritables actors en plantilla. I potser hi estan, en plantilla. L'Ana García Obregón, la Belén Esteban, la Pantoja, els mateixos del Gran Hermano que ja surten també en els altres programes, la duquessa d'Alba, el Paquirrín, la baronessa Thyssen, etc. No n'hi ha cap que tingui un ofici gaire corrent. La Rocío Jurado és una 'folclòrica' que es casa primer amb un boxejador i després amb un torero, té una filla que viu del "cuento" que es casa amb un guàrdia civil que resulta ser un xoriço; la Isabel Pantoja es casa també amb un torero i després amb polític corrupte i té un fill que també viu del "cuento". En fi... Com és que no es casen mai amb un administratiu, una professora d'institut, un advocat o un botiguer. O potser sí que ho fan, però llavors ja no resulten atractius a programa.

Si fem una classificació d'aquests noms els podem reduir al grup de les anomenades "folclòriques" (a qui també s'anomena "tonadilleras"), els toreros, els aristòcrates, les prostitutes, els polítics populistes, etc. Deu ser l'imaginari col·lectiu de l'Espanya eterna.

I si féssim l'equivalent a Catalunya del programa del "tomate", qui creieu que hi sortiria? Gosaríeu dir noms? Potser la Mari Pau Huguet, el Dr. Corbella, el Rudi Ventura o la Núria Feliu? Massa vulgars. Pura carrinclonada, ens atreviríem a dir. Segurament. L'imaginari col·lectiu del nostre país no dóna més de si. Gent amb vida discreta dedicada a la seva feina. L'imaginari espanyol és més exuberant. Converteix en mite els polítics corruptes, els xoriços i les prostitutes. Arriben a la fama per la simpatia. La picaresca de sempre. La del Segle d'Or i el Franquisme. Els que visitaven el Palacio del Pardo ara visiten els platós de Tele5.

ARIADNA NIETO, REPRESALIADA A OAXACA

'Mèxic té un problema: la vulneració de Drets Humans'

"Hem denunciat el nostre cas perquè no torni a passar"

> LA FRASE...

"Tenim clar que amb la denúncia no n'hi ha prou, cal fer una tasca de difusió important"

"S'ha aconseguit molt i penso que des d'aquí no se n'és conscient. Allà la gent no denuncia casos com aquests."

Pau Juvillà Ballester

El 13 d'agost, quedaven en llibertat Laia Serra Perelló, Núria Morello Calafeu, Ariadna Nieto Espins i Ramon Sesen Marquino, quatre activistes que havien estat detinguts el 5 d'agost a Oaxaca (Mèxic) quan estaven amb un activista d'una ràdio alternativa d'Oaxaca (que va ser deixat en llibertat amb fiança). La mateixa policia els va robar la documentació i després els va detenir per indocumentats. Van denunciar maltractaments durant la detenció.

Des del primer moment se'ls va estar donant suport des de Barcelona, a través del Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista, i des de Lleida, a través de la CGT i altres col·lectius de la ciutat.

Per ampliar la informació hi ha els webs: http://chiapas.pangea.org, www.rojoynegro.info/2004 i www.cgtchiapas.org/

Li fem l'entrevista a l'Ari Nietoi, periodista, col·laboradora d'aquesta revista, membre de la CGT de Ponent i present a les llistes de la Candidatura d'Unitat Popular de la ciutat de Lleida (dues de ls organitzacions que els han defensat des d'aquí), a casa mentre acaba el dinar ràpidament i el mòbil no para de sonar.

-Que hi passa a Oaxaca?

-L'estiu de l'any passat en es van produir les protestes dels professors i el seu posterior desallotjament del Zócalo (plaça central de la ciutat de Oaxaca) i es va produir la constitució de l'Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca (APPO). Dins de l'APPO hi ha des de sindicats fins a col·lectius de mestres, col·lectius indígenes, en general una representació de la societat civil de la zona de Oaxaca.

Aquesta assemblea des del primer moment ha vehiculat unes inquietuds respecte de la política repressiva que duu a terme Ulises Ruiz (governador de Oaxaca) contra moviments socials, ciutadans i contra qualsevol moviment crític. Quan nosaltres vam anar allà hi havia eleccions al Parlament de Oaxaca el dia 5 i hi havia un estat de calma tensa, pel centre de Oaxaca hi havia en tot moment patrullant molts policies. Després de les protestes dels professors i de l'APPO s'havia viscut un període de calma però arran de la Guelaguetza alternativa (festa popular que se celebra a Oaxaca) que havia organitzat el poble es van reactivar les protestes, va haver-hi detinguts, una forta càrrega policial i es va tornar a reactivar el conflicte.

-Com es produeix la vostra detenció?

-Havíem estat al centre del Zócalo on encara hi ha el "plantón" i on la gent de l'APPO fa difusió de tot el que ha estat passant. Ho fan en el Zócalo perquè es el centre de la ciutat per on passen tots els turistes i és la seva manera de donar a conèixer la situació de Oaxaca.

Cap a les 21.30 de la nit, la policia, com cada dia, va desallotjar el Zócalo i nosaltres vam marxar tranquil·lament per a buscar un lloc on sopar. De sobte, de tres 'pick-ups' sense logotipar baixen persones uniformades de cossos que nosaltres deduíem parapolicials i que no es van identificar en cap moment, ens obliguen a posar-nos de cara a la paret, ens registren d'una manera violenta i se'ns emporten. Ens porten a un lloc que no sabem el que era i on ens encaputxen. No tenim clar qui eren ni ho podem assegurar, no sabem on érem i es allí on se'ns van practicar el que ja vam denunciar, agressions psíquiques i psicològiques.

-I d'allà cap al centre d'internament per immigrants?

-D'allà a una comissaria on ens prenen declaració i d'allà a instàncies migratòries de Oaxaca on estem dos dies i mig, posteriorment amb cotxe custodiat cap a Ciutat de Mèxic a instàncies migratòries del DF.

-La vostra llibertat es va aconseguir en gran part gràcies a pressions de diferents organitzacions, col·lectius (entre ells la CGT) i instàncies polítiques, com valoreu la resposta al vostre cas?

-Ens va sorprendre molt, tenim constància d'altres casos en què hi ha hagut turistes com nosaltres que han viscut situacions similars o molt més greus com el cas d'Atenco a Guadalajara en què hi va haver una deportació immediata i no hi va haver aquest suport. Considerem que en totes les situacions com aquestes hi hauria d'haver aquesta reacció. Nosaltres estem molt agraïts perquè es evident que estem aquí gràcies a tota la tasca que s'ha realitzat.

Des del dia 10 quan es fa pública la nostra situació es comencen a moure iniciatives per totes bandes, des de moviments socials, institucions o la Universitat de Lleida, que han tingut un pes clau en el desenllaç del nostre cas.

-Heu presentat una denúncia per?

-Hem presentat una denúncia en diversos aspectes, hem denunciat la desinformació absoluta que hem tingut en tot moment, el tema de la vulneració dels drets humans tant a nivell físic com psicològic i el tema del robatori.

-Què s'ha aconseguit amb la vostra llibertat?

-S'ha aconseguit molt i penso que des d'aquí no se n'és conscient. Allà la gent no denuncia casos com aquests i si ho fan queden totalment en l'anonimat i no arriben a cap lloc, no tenen cap mena de transcendència i, a part, la gent s'hi juga la vida. No és fàcil denunciar coses així, de fet el nostre advocat en tot moment ens va preguntar si nosaltres estàvem disposats a signar allò, ens preguntava si érem conscients del que significava signar-ho.

A partir d'aquesta denúncia s'ha destapat que Mèxic té un problema greu: la vulneració de Drets Humans, amb la impunitat policial, amb el tema de gestió política del país.

Nosaltres volem que el que ens ha passat i la nostra denúncia serveixi com a catapulta perquè comenci a difon-dre's que la nostra situació no es única, que abans de nosaltres han passat molts casos com aquest, molt més greus que el nostre, que serveixi de precedent d'ara en endavant perquè no torni a passar i en el cas en que ho faci tant de bo es pugui gestionar com s'ha gestionat el nostre cas.

-I ara què?

-Volem tirar endavant el tema de la denúncia fins al final, nosaltres tenim clar que amb la denúncia no n'hi ha prou, hi haurà d'haver una tasca de difusió important i nosaltres estem disposats a fer-la.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Dissidència

Jordi Martí Font

Mentre qui mani articuli la seva dominació al voltant dels mateixos eixos que ho fa fet sempre, no podem estarnos de pensar, dir, fer i actuar com a dissidents. No perquè el nostre plaer vingui de la dissensió sinó perquè és inacceptable aguantar qui des del poder ens maltracta com a persones i membres de la seva comunitat... o d'una altra... mentre ens reparteix una organització social que ens vol mantenir esclaus d'una moral, d'una economia i d'una autoritat alienes a les regles mínimes de la convivència social lliurement acceptades.

La nostra dissidència és la dissidència respecte al no repartiment de la riquesa i a l'extensió de la misèria, la dissidència davant no valorar la cultura més enllà del mercat, la dissidència davant les seves formes de relació humana que volen úniques, la dissidència respecte al model autoritari de societat, la dissidència davant les formes d'organització entre els individus d'una mateixa col·lectivitat, la dissidència davant el model de destrucció del territori patrocinat pel règim dels bronzejats jugadors de golf.

I mai la dissidència respecte a la dissidència si aquesta s'organitza i es viu com a tornada al que ja hi havia, una pràctica ben comuna entre els joves-vells que reivindiquin, respecte a una certa instal·lació de postures dissidents en el cos social, la tornada al *statu quo* anterior a la nostra dissidènica. Mai hem abandonat aquest clos social que defensen els joves-vells com a "natural" però es veu que quan apunta el canvi la tàctica adoptada per ells per aturar-lo és dir que ja som a l'altre costat del riu i ens cal tornar a casa, a la seva casa, on tenen el domini assegurat.

Ser dissident de la dissidència, en la major part dels casos, no és res més que apuntalar el sistema tot i esperant-ne una bona paga (mai treballen gratis, els joves-vells). Per això, quan llegeixo la colla dels articulistes nopensadors que omplen les pàgines de la premsa de quiosc, l'únic que se m'acut és pensar: "quanta misèria a la vostra edat", "quin munt d'arrossegats que genera aquest vell món". Reivindiquen ser conservadors, amb adscripcions nacionals diverses però amb un únic Déu: la societat de classes i la modernitat, entesa com a dictadura del present. Sabó necessiten! I nosaltres no fixar-nos-hi tant. Són els mateixos de sempre, malgrat les màscares i les noves olors. Davant d'ells, també dissidència.

Líquiditat

Sovint la son em fa caure en el son i em deixo anar. El cos flueix líquid i es deixa modelar pels contenidors que ens tenen preparats. Sempre puc despertar-me'n i fugir amb un cop de cap ben donat, sobretot quan veig que el motlle té la forma d'un taüt. Però ningú no sap què passarà demà.